

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜNLERİN SONU

Susan Ee

Sisters Planet

Evrenin en karanlık savaşı başlıyor.
Gözlerini kapa.

DE
X

Penryn ve Raffie kaçıyorlar.
Ümitsizce bir doktor bulmaya çalışıyorlar.
Pagle'in kaderi nasıl değişecek?
Tehdit nereden gelecek? Hangi tarafta olmak güvenli?
Penryn, canavarlardan ve meleklerden önce cevaplarla savaşmak zorunda.
Apokaliptik kâbus başlıyor.

Hazır mısınız?

"Bağımlısı olacaksınız. Cidden ve kelimenin
tam anlamıyla bağımlısı olacaksınız."
Glamour UK

"Heyecanlı ve gerilimli... bilim kurgudan hiç hoşlanmayanlar bile
[Günlerin Sonu'na] bayılacaklar."
Sunday Mirror

Meleğin Düşüşü ve *Kıyamet Sonrası'nın* ardından,
Günlerin Sonu ile melekler, insanlar ve canavarların
destansı savaşı son buluyor.

Sisters Planet

ISBN 978-605-09-2831-0

9 786050 928310

Serifikalı no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 25

Günlerin Sonu

Özgün adı: *Penryn & The End of Days*

© 2015, Susan Ee

Yazan: Susan Ee

Çeviri: Belgin Selen Haktanır

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Tüm hakları saklıdır.

1. Baskı / İstanbul, 2015

ISBN: 978-605-09-2831-0

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Penryn gibi aile hayatı zor geçen, hayat şartları yüzünden hızlı büyümek zorunda kalan ve ne kadar potansiyele sahip olduğunu bilmeyen okuyuculara ithaf edilmiştir. Sizler de tıpkı Penryn gibi ateşten yaratılıyorsunuz. Tıpkı onun gibi, en büyük sınavlarınızı en güçlü yönlerinize dönüştürebilirsiniz.

Uçtuğumuz her yerde aşağıdaki insanlar kaçıyorlardı.

Tepelerinde sürümüzün kocaman karaltısını gördüklerinde kaçmaya başlıyorlardı.

Yakılmış, yıkılmış ve büyük bir kısmı terk edilmiş bir şehir silüetinin üstünde uçuyorduk. San Francisco eskiden tramvaylarıyla ve meşhur restoranlarıyla dünyanın en güzel şehirlerinden biriydi. Turistler Balıkçılar Limanı'nda gezinir, Çin Mahallesi'nin kalabalık ara sokaklarında dolaşırlardı.

Artık hayatta kalan pespaye insanlar çöpler için savaşıyor ve korkmuş kadınları taciz ediyorlardı. Bizi görür görmez de gölgelere sığınıp gözden kayboluyorlardı. Geride bir tek açıklıkta kalmayı tercih eden, üstlerinden uçuştüğümüz birkaç saniye içerisinde çetelerden kaçmayı uman en zavallılar kalıyordu.

Aşağıımızda, bir kız kolları ve bacakları iki yana açılmış ölü bir adamın üstüne eğilmişti. Bizi ya görmedi ya da umurunda değildi. Orada burada bir pencereden par-

layan bir ışık görüyordum; birisinin bizi izlediğinin veya uçarak geçtiğimizde bize bir tüfek doğrulttuğunun işaretiydi.

Görülecek manzara olmalıydık. Akrep kuyruklu bir bulut, insan büyüklüğünde çekirgeler göğü kaplamıştı.

Tüm bunların arasında, bir de devasa kanatlı, genç bir kızı taşıyan bir iblis. En azından, Raffe ödünç alınmış kanatlarla uçan bir baş melek olduğunu bilmeyenlerin gözüne öyle görünüyormuş olmalıydı.

Büyük bir ihtimalle, taşıdığı kızı kaçırdığını sanıyorlardı. Kollarında kendimi güvende hissettiğimi bilmeleri mümkün değildi. Tenini hissetmekten hoşlandığım için başımı boynunun ılık kıvrımına yasladığımı da bilemezlerdi.

“İnsanlar tepeden böyle mi gözüküyorlar?” diye sordum.

Yanıt verdi. Boğazındaki titreşimleri hissettim ve ağzının kıpırdadığını gördüm ama çekirge sürüsünün gök gürültüsünü andıran vızıltısından sesini duymadım.

Hem onu duymamış olmam da belki iyi bir şeydi. Melekler bir gölgeden diğerine kaçışan hamamböcekleri gibi olduğumuzu düşünüyor olmalıydılar.

Ama melekler hakkımızda ne düşünürse düşünsün, bizler hamamböcekleri, maymunlar veya canavarlar değildik. Eskiden olduğumuz kişilerdik. En azından, içimiz aynıydı.

Daha doğrusu, öyle olduğunu umuyordum.

Yanımızda uçan, kesilip birleştirilmiş kız kardeşime baktım. O anda bile, kendime Paige’in her zaman sevdiğim kız olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Şey, belki

tam olarak aynı değildi.

Birkaç çekirge tarafından bir tahtirevan gibi taşınan Beliel'in pörsümüş bedeninin üzerinde gidiyordu. Beliel'in her yanı kanlarla kaplıydı ve hayatta olduğunu bildiğim halde uzun süre önce ölmüş gibi gözüküyordu. Hak ettiğinden daha kötü bir durumda değildi ama bir yanımda hâlâ olan bitenin ilkel gaddarlığına hayret ediyordu.

San Francisco Körfezi'nin ortasında gri renkli bir ada belirdi. Adı çıkmış eski Alcatraz Hapishanesi'ydi. Adanın üstünde çekirgelerden oluşan bir hortum vardı. Paige birkaç saat önce kumsalda yardım istediğinde kovanın bu çağrıya yanıt vermeyen ufak bir bölümüydü.

Alcatraz'ın arkasındaki bir adayı işaret ettim. Daha büyük ve yeşillikti, görebildiğim kadarıyla hiç bina da yoktu. Melek Adası olduğuna emindim. İsmine rağmen, her yerin Alcatraz'dan daha güzel olması gerekirdi. Paige'i o cehennemvari adada istemiyordum.

Çekirge girdabının etrafından dolanıp daha büyükçe olan adaya yöneldik.

Paige'in de bizimle gelmesini işaret ettim. Onun sürüsü ve en yakınındakiler peşimizden geldiler ama büyük bir çoğunluğu Alcatraz'm üstündeki sürüye karıştı ve hapishanenin üzerindeki karanlık huninin daha da büyümesine neden oldu. Bazılarının akli karışmış gibiydi; önce peşimizden geldiler ama sonra yön değiştirip adeta kovanın bir parçası olmaları zorunluymuş gibi Alcatraz'a geri döndüler.

Konacak bir yer bulabilmek için Melek Adası'nın üstünde daireler çizerken, bizimle birlikte sadece bir avuç çekirge kaldı.

Yükselmekte olan Güneş körfez tarafından etrafı çevrili zümrüt yeşili ağaçları aydınlatıyordu. O açıdan, Alcatraz San Francisco ufuk çizgisinin geniş manzarasının önünde duruyordu. Eksiden nefes kesen bir manzara olmalıydı. Artık bir sıra kırık tırtıklı dişi andırıyordu.

Batı kıyısında suya indik. Tsunamiler kumsalda bir taş enkazı bırakmıştı; tepenin bir yanındaki bir grup parçalanmışken, diğer tarafındakilerin büyük bir kısmına bir şey olmamıştı.

Yere vardığımızda, Raffi beni bıraktı. Ona bir senedir sarılıyormuşum gibi hissettim. Kollarım resmen boynunun etrafına dolanmış halde donmuştu, bacaklarım da tutulmuştu. Çekirgeler de aynı sorunu yaşıyorlarmış gibi yere indiklerinde tökezlediler.

Raffi boynunu esnetip kollarını salladı. Derimsi yarasalar kanatları kapanıp ardında kayboldu. Suratında hâlâ kuş yuvasında bir katliama dönüşen partide taktığı maske vardı. Üstünde gümüşü renkler olan koyu kırmızı bir maskeydi ve ağzı dışında tüm suratını örtüyordu.

“Şunu çıkaracak mısın?” Ellerimi uyuşukluğu geçsin diye salladım. “İblis kanatlı, kırmızı ölüm gibisin.”

“Güzel. Bütün melekler böyle gözükmeli.” Omuzlarını yuvarladı. Sanırım, birisinin size saatlerce tutunması kolay bir şey değildi. Kaslarını rahatlatmaya çalışmasına rağmen, ürkütücü ve sessiz ortamı kolaçan eden gözleri son derece temkinliydi.

Bir oyuncak ayının içinde gizli duran kılıcıma kolaylıkla erişebileyim diye omzumdaki kayışı düzeltip kılıcı kalçama dayadım. Sonra, kız kardeşimin Beliel’in üzerinden kalkması için yardım etmeye gittim. Paige’in yanına

yaklaşırken, çekirgeleri bana tısladı ve akrep iğnelerini bana doğru oynattılar.

Kalbim gümbür gümbür atarken durdum.

Raffe bir anda yanımda bitti. “Bırak da o sana gelsin,” dedi alçak sesle.

Paige Beliel’in üstünden yere atladı ve ufak eliyle çekirgelerinden birini okşadı. “Şşşş. Sorun yok. O, Penryn.”

O canavarların kız kardeşime itaat edişi beni hâlâ şaşırtıyordu. Birkaç saniye daha bakıştıktan sonra, canavarlar iğnelerini Paige’in tatlı sesiyle alçalttılar. Nefesimi dışarı verdim ve Paige’in onları yatıştırmasına izin vererek geri çekildik.

Paige Raffe’nin kopuk kanatlarını almak için yere eğildi. Yol boyunca bunların üzerinde yatmıştı ve lekeli kanatlar ezilmiş gibiydi; ama onun kollarında neredeyse bir anda kabarmaya başladılar. Raffe’yi kanatları, çekirgelerin iblisin geri kalanı gibi emerek kurutmasın diye kesişinden dolayı suçlayamazdım ama keşke yapmak zorunda olmasaydı diye düşünüyordum. Şimdi kanatlar solmadan önce bunları Raffe’ye geri takabilecek bir doktor bulmamız gerekecekti.

Kumsalda yürümeye başladık ve bir ağaca bağlı birkaç kürekli sandal gördük. Adada birileri olmalıydı.

Raffe tepeye doğru giderken, bize gizlenmemizi işaret etti.

Tepenin bir tarafında eskiden bir sıra ev varmış gibi gözüküyordu. Daha alçak olan kısımlarda, sadece beton temeller kalmış, etrafları suyla ve tuzla lekelenen kırık tahta parçalarıyla kaplanmıştı. Ama daha yüksek seviyede, pencereleri tahtalarla kapanmış birkaç sağlam bina duruyordu.

En yakındaki binanın arkasına doğru yürüdük. Bir tür hangar olabilecek kadar büyüktü. Bu da diğer binalar gibi beyaza boyanmış tahtalarla kapatılmıştı. Büyük Saldırı'dan uzun süre önce kapatılmış gibiydiler.

Tüm ada tepedeki körfeze bakan ev haricinde hayalet bölgesi gibiydi. Bu ev beyaz kazıklı çitleriyle, sapasağlam Viktorya tarzı bir evdi. Bir aile evi gibi gözükken, herhangi bir renge ve yaşam hissine sahip tek binaydı.

Bir tehdit, çekirgelerin kesinlikle sezinleyemeyeceği bir şey görmedim ama yine de yerimi belli etmedim. Raff'e'nin sıçrayarak tepeye doğru havalanışını, kulübelere ağaçlara kona kona ana eve doğru gidişini izledim.

Oraya vardığı anda, ateş sesleri huzurlu ortamı yerle bir etti.

Raffe hemen sırtını bir duvara yasladı. “Size zarar vermek için gelmedik,” diye bağırdı.

Evin üst kattaki penceresinden bir el daha ateş sesi yanıt verdi. İrkildim; sinirlerim gerim gerim gerilmişti.

“İçeride konuştuğunuzu duyabiliyorum,” diye seslendi Raffe. Hepimizin sağır olduğunu düşünüyor olmalıydı. Sanırım, meleklerle kıyasla öyleydik. “Yanıt hayır. Kanatlarımın melek kanatları kadar değerli olduğunu sanmam. Beni alt etme şansınız yok, o yüzden kendinizi kandırmayı kesin. Sadece evi istiyoruz. Akıllı davrananın. Gidin.”

Ön kapı ardına kadar açıldı. Üç iri yarı adam dışarı çıktı ve düşmanlarının nerede olduğundan emin değillermiş gibi tüfeklerini farklı yönlerle çevirdiler.

Raffe uçmaya başladı ve sürü peşinden gitti. Gösterişli iblis kanatlarıyla havayı okşayarak ilerledi ve evin yanına inmeden önce havada korkutucu bir manzara oluşturdu.

Çekirgeler ona doğru uçtular; akrep iğnelerini arkalarına kıvrarak ağaçların arasına dala çıka ilerlediler.

Adamlar neyle karşı karşıya olduklarını daha iyi görür görmez kaçmaya başladılar. Çekirgelerin karşısındaki ağaçlara daldılar. Sonra, molozların etrafında bir daire çizip kumsala yöneldiler.

Adamlar kaçarken, dayak yemiş bir köpeği andıran bir kadın apar topar evden çıktı. Adamların aksi yönünde koşmaya başladı. Nerede olduklarına dönüp baktı ve o haliyle kanatlı yaratıklardan değil adamlardan kaçıyor-muş gibi bir hali vardı.

Kadın evin ardındaki tepelerde gözden kaybolurken, adamlar da kayıklara binip körfeze açıldılar.

Raffe boşalan evin ön tarafına yürüyüp duraksadı ve kulak kesildi. İçeri girerken, bizim de gelmemizi işaret etti.

Viktorya tarzı eve vardığımızda, Raffe “Boş,” diye seslendi. Beyaz kazıklı çitlerden bahçeye girerken, elimi Paige’in omzuna koydum. Raffe’nin tüylü kanatlarını bir güvenlik battaniyesi gibi sıkı sıkı tutarken dikkatle eve baktı. Viktorya tarzı ev tereyağı rengiydi ve etrafı bordo şeritlerle çevriliydi. Sallanan sandalyelerinin bulunduğu verandasıyla tıpkı bir bebek evini andırıyordu.

Çekirgelerden biri Beliel’i çitlerin yanına bıraktı. Beliel bir et yığını gibi orada kaldı. Bedeninin lif lif olmuş eti kurutulmuş et renginde görünüyordu ve Paige’in yanağından ve kollarından kopardığı parçalarla açılan yaralardan hâlâ kan akıyordu. Berbat gözüküyordu ama Beliel çekirgelerin üzülmediğim kurbanlarından biriydi.

“Beliel’i ne yapacağız?” diye sordum Raffe’ye.

“Onunla ben ilgilenirim.” Raffe verandanın basamaklarından inip bize doğru geldi.

Beliel'in yapmış olduğu tüm o korkunç şeyleri düşününce, Raffe'nin sadece kanatlarını kesmek yerine onu neden öldürmediğini merak ettim. Belki de bunu çekirgelerin yapacağını veya Paige'in kuş yuvasındaki saldırısının ölümcül olacağını düşünmüştü. Ama Beliel o aşamaya kadar dayandığı halde, Raffe onun işini bitirecekmiş gibi değildi. "Gel, Paige." Kız kardeşim yanımda ilerleyip ahşap verandaya gitti ve içeri girdi.

İçeride toz ve küf görmeyi bekliyordum ama şaşılacak kadar hoştu. Oturma odası eskiden bir galeri olarak kullanılmış gibiydi. 1800'lerden bir kadın elbisesi bir köşeye asılmıştı. Bunun yanında, pirinç ayaklıklara bağlı müze halatları bir araya toplanmıştı; artık halkı antik oturma odası mobilyalarından uzak tutmaya gerek kalmamıştı.

Paige etrafına bakındı ve pencereye gitti. Çarpık damın ardında, Raffe Beliel'i çit kapısına sürükledi. Onu oraya bıraktı ve evin arka tarafına dolandı. Beliel ölü gözüküyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Çekirgelerin soktuğu kurbanlar bilinçleri hâlâ yerinde olduğu halde ölü gözükecek kadar paralize olurlardı. Sokulmanın dehşet verici yanı buydu.

"Gelin. Evin geri kalanına da bakalım," dedim. Ama Paige pencereden Beliel'in büzüşmüş bedenine bakmaya devam etti.

Dışarıda, Raffe kollarında paslı zincirlerle tekrar belirdi. Zincirleri Beliel'in etrafına dolarken, boynunun etrafında, çitlerin kazıklarında ve kalçalarının etrafında halkalar oluştururken gayet ürkütücü gözüküyordu. Zincirleri Beliel'in göğsünün ortasında bir asma kilitte birleştirdi.

Onu tanımıyor olsaydım, ondan çok korkardım. Çaresiz iblisler uğraşırken, acımasız ve insan olmayan bir yaratık gibiydi.

Tuhaf bir biçimde, dikkatimi çeken şey Beliel'di. O zincirlere sarılmış halinde dikkatimi çekip duran bir şey vardı. Tanıdık bir şey. Bu hissi üstümden atmaya çalıştım. Yorgunluktan hayal görmeme ramak kalmış olmalıydı.

Asla bir sabah insanı olmamıştım ve birkaç gecedir hiç uyumadığımdan kendimi bir zombi gibi hissediyordum. Evdeki koltuklardan birine çöküp, tam bir hafta uyumak istiyordum.

Ama önce, kız kardeşimin eve yerleşmesine yardım etmeliydim.

Onu küvette temizlemem bir saat sürdü. Her yanı Beliel'in kanıyla ve pıhtılarıyla kaplıydı. Direniş'in korkmuş insanları onun tertemiz çiçekli elbiseyle bir canavar olduğunu düşünmüşlerse, şimdi görseler ellerinde meşalelerle onu linç etmek isteyen bir çeteye dönüşebilirlerdi.

Bedenindeki tüm o dikişler ve morluklar yüzünden, onu silmeye korkuyordum. Normalde, annemiz Paige'i silerek yıkardı. Onu yıkarken her zaman inanılmaz derecede nazik davranırdı.

Belki de aklından aynı şey geçiyor olacaktı ki, Paige "Annem nerede?" diye sordu.

"Direniş'e katıldı. Şu anda kampta olmalılar." Üstü-

ne biraz su döküp, bir süngerle dikkatle dikişlerin arasını temizlemeye çalıştım. “Seni aradık ama yakalanıp Alcatraz’a götürüldük. Ama annem şu anda iyi. Direniş adadaki herkesi kurtarmak için geldi ve kaçarlarken onu teknede gördüm.”

Morlukları hâlâ tazeydi ve dikişlerden birini yanlışlıkla patlatmak istemiyordum. Acaba bunlar kendi kendine eriyen tür mü, yoksa bir doktorun alması gereken tür mü diye düşündüm.

Bunu düşününce de, aklıma bedenini dikişler içinde bırakan Doktor geldi. Ne durumda olduğunu bilmiyordum. Hiçbir düzgün insan sırf megalomanyak melek Uriel ona yapmasını söyledi diye minnacık çocukları parçalayıp keserek insan yiyen canavarlara dönüştürmezdi. Paige’in ne denli morluklar içinde kaldığını ve taciz edildiğini gördüğümde, Doktor’u paramparça etmek istemişim.

Dolayısıyla, onun kız kardeşime yardım edebileceğine dair içimde ufacak da olsa bir umut yeşermesi ne kadar büyük bir çılgınlıktı.

İç çekip süngeri suya bıraktım. Artık kaburgalarının dikişli etlerinden fırlayışına bakmaya tahammül edemiyordum. Zaten mümkün olabileceği kadar temizlenmişti. Kanla kaplı giysilerini lavaboya koydum ve giyebileceği bir şeyler bulabilir miyim diye yatak odalarından birine girdim.

Antik çekmeceleri karıştırdım, pek de bir şey bulabileceğimi düşünmüyordum. Bu ev bir aileye ait olmaktan çok, turistlerin gezdiği tarihi bir yer gibiydi. Ama birisi kalmıştı. Hatta belki burasının evi olabileceğini düşünmüştü.

Çok fazla giysi yoktu ama en azından bir süreliğine o evde bir kadın yaşamıştı. Çekmeceden beyaz renkli bir bluzla keten bir etek aldım. Tanga bir külot. Dantelli bir sutyen. Şeffaf bir iç elbisesi. Kesik bir tişört. Esnek kumaştan bir erkek bokseri.

İnsanlar Büyük Saldırı'nın ilk günlerinde komikti. Evlerini boşaltırlarken bile, cep telefonlarını, diz üstü bilgisayarlarını, anahtarlarını, cüzdanlarını, valizlerini ve tropik bir tatilde harika olabilecek ayakkabılarını almışlardı ama sokaklarda koşabilecekleri ayakkabılar almamışlardı. İnsanlar sanki her şeyin birkaç gün içerisinde yerle bir olacağını kabul edememişti.

Ama zamanla bu eşyalar terk edilmiş arabalarda ve sokaklarda veya bu durumda olduğu gibi bir müze evinin çekmecelerinde kalmıştı. Neredeyse Paige kadar büyük bir tişört buldum. Bir pantolon bulma şansım olmadığından, bu tişört elbiseyle şimdilik idare etmek zorundaydı.

Onu yukarı katta yatırdım ve telaşla ayrılmamız gerekebilir diye ayakkabılarını yatağın yanına bıraktım.

Alnından öpüp iyi geceler diledim. Gözleri oyuncak bir bebeğinki gibi kapandı ve nefes alıp verışı neredeyse anında derinleşti. Çok yorulmuş olmalıydı. Kim bilir en son ne zaman uyumuştum? Kim bilir en son ne zaman bir şeyler yemişti?

Aşağı kata indiğimde, Raffe'nin kanatlarını önündeki yemek masasına koymuş, bunların üstüne eğilmiş olduğunu gördüm. Maskesini çıkarmıştı; suratını yeniden görebilmek çok rahatlatıcıydı.

Kanatlarını keserek düzeltiyordu. Üstündeki kanları yıkamış olmalıydı. Kanatları ıslak ve gevşek bir halde

masanın üzerinde duruyordu. Kırık tüyleri kopardı ve sağlıklı olanları düzeltti.

“En azından, kanatlarını geri aldın,” dedim.

Işık koyu renkli saçlarına vuruyor, açık renkli kısımlarını ortaya çıkarıyordu.

İçine derin bir nefes çekti. “En başa döndük.” Ahşap bir sandalyeye adeta erir gibi oturdu. “Bir doktor bulmam gerek.” Buna pek ihtimal vermiyor gibiydi.

“Alcatraz’da bir takım malzemeler vardı. Meleklerle ait ameliyat malzemeleriydi galiba. Orada bir sürü deney yapıyorlardı. O malzemelerden bazıları faydalı olabilir mi?”

Bana baktığında, gözleri öylesine maviydi ki, neredeyse kapkara gözüküyordu. “Olabilir. Hem zaten o adayı bir kolaçan etsem iyi olacak. Göz ardı edemeyeceğimiz kadar yakın.” Şakaklarını ovuşturdu.

Omuzlarının hissettiği sıkıntıyla gerildiğini fark ettim. Baş Melek Uriel sahte bir kıyamet yaratırken ve melekler ona habercileri olarak oy versin diye yalanlar söylerken, Raffaele melek kanatlarını geri taktırmanın derdindeydi. O zamana dek, işleri düzeltmek için melek toplumuna geri dönemeyecekti.

“Biraz uyuman gerek,” dedim. “Hepimizin öyle. O kadar yorgunum ki, bacaklarım tutmuyor.” Biraz sallandım. Uzun bir gece olmuştu ve sabahı görecektik kadar sağ kaldığımızı hâlâ inanamıyordum.

İtiraz edeceğini sandım ama tamam der gibi başını salladı. Bu hareketi bana fena halde dinlenmeye ihtiyacımız olduğunu veya bir doktorun ona nasıl yardım edebileceğini düşünecek vakte ihtiyacı olduğunu anlattı.

Yukarı kattaki iki yatak odasına gittik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kapıların önünde ona döndüm. “Paige ve ben...”

“Eminim ki, Paige tek başına daha rahat uyur.”

Bir an için, benimle yalnız kalmak istiyor olabileceğini düşündüm. Surat ifadesini görmeden önce, içimi heyecanla karışık tuhaf ve anlık bir şaşkınlık hissi kapladı.

Raffe bana sert sert baktı. Eh, yanılmıştım.

Sadece kız kardeşimle aynı odada uyumamı istemiyordu. Direniş’te zaten onunla aynı odada kaldığımı bilmiyordu. Paige’in bana saldırmak için eline bir sürü fırsat geçmişti.

“Ama...”

“Sen bu odaya geç.” Koridorun ucundaki odayı işaret etti. “Ben de koltukta yatarım.” Sesi hem kayıtsız, hem de buyurgandı. Belli ki, herkesin ona itaat etmesine alıştı.

“Burada doğru dürüst bir koltuk yok. Sadece senin yarın kadar kadınlara uygun antik bir kanepe var.”

“Karda kayalıkların üzerinde uyudum. Dar bir kanepe benim için lüks sayılır. İdare ederim.”

“Paige bana zarar vermeyecek.”

“Doğru, vermeyecek. Uyurken ve savunmasız olduğunda, onu saldırmaya kışkırtmayacak kadar uzak olacaksın.”

İtiraz edemeyecek kadar yorgundum. Koridorun ucundaki kendi odama gitmeden önce, kapıdan başımı uzatıp uyuduğundan emin oldum.

Sabah güneşi odamın penceresinden ılıkılık yayarak içeri girdi ve yatağa ulaştı. Yatağımın yanındaki şifonyerde kurutulmuş çiçekler vardı ve bunlar odaya mor ve sarı renkler katıyorlardı. Açık pencereden içeri biberiye kokusu doluyordu.

Ayakkabılarımı çıkardım ve Ürkünç Ayı'yı yatağın yanında kolaylıkla erişebileceğim bir yere dayadım. Oyuncak ayı kılıcın kınını örten şeffaf bir elbisenin tepesinde duruyordu. Raffe'yle yeniden bir arada olduğumdan beri bundan bir parça duygu yayıldığını hissetmeye başlamıştım. Ona yakın olmak hem mutluluk veriyordu, hem de ona yasak olmak hüzünleniyordu. Ürkünç Ayı'nın yumuşak tüylerini okşayıp hafifçe vurdum.

Genellikle, kaçmam gerekirse diye giysilerimi çıkarmadan uyurdum. Ama öyle uyumaktan usanmıştım. Hem rahat olamıyordum, hem de bu hoş oda bana sürekli korku içinde yaşamadan önceki zamanları hatırlatıyordu.

Bunun rahatça uyuyabileceğim nadir anlardan biri olduğuna karar verdim. Çekmeceli dolaba gittim ve daha önceden bulduğum giysileri karıştırdım.

Pek bir seçenek yoktu ama oradaki giysilerin arasından en işime yarayacakları seçtim. Kesik tişörtü ve erkek bokserini seçtim. Tişört boldu ama üstüme olmuştu. Kaburgalarımın altına kadar iniyor, belimi çıplak bırakıyordu.

Esnek bokser de üstüme tam olmuştu ama bunun bir erkek giysisi olduğunu düşündüm. Bir paçasının ucunun ipliği atmıştı ve sökülmeğe başlamıştı ama hem temizdi, hem de esnek kumaş çok dar değildi.

Yatağa girdim ve çarşafların ipeğimsi hissine hayret ettim. Başımı yastığa koyar koymaz da uyumaya başladım.

Pencerelerden içeri hafif bir esinti giriyordu. Bir yanım dışarısının Ekim ayında bazen olduğu gibi güneşlik ve ılık olduğunu biliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama diğer yanıf fırtınalar görüyordu. Güneş bu yağmurda eriyor, bahçe manzaralı odam ben daha derin bir uykuya dalarken fırtına bulutlarına dönüşüyordu.

Düşenlerin zincirlenmiş halde Çukur'a sürüklendiği yere geri dönmüştüm. Boyunlarındaki ve alınlarındaki, kol ve ayak bileklerindeki kazıklardan kanlar akarken, yaraları mikrop kapıyordu.

Direnış kampında kılıcım aracılığıyla gördüğüm rüyanın aynısıydı. Ama bir yanıf o sırada kılıcım ile uyu madığımıf farkındaydı. Yatağın yanıf duruyordu ama bana değmiyordu. Bu, bir kılıç hatırası gibi değildi.

Kılıcın hafızasında kendi deneyimimin rüyasını görüyordum. Bir rüyayla ilgili bir rüya.

Fırtınada, Raff'e aşağı süzölüyor, zemine doğru ilerlerken yeni düşmüşlerden birkaçının eline sürölüyordu. Raff'e ellerine değdiğinde, suratlarını görebiliyordum. Bu düşmüşler grubu nöbetçiler olmalıydı; insan kızlarını sevdikleri için düşen seçkin savaşı melek grubu.

Bu melekler Raff'e'nin emri altındaydı, onun sadık askerleriydi. İnsan kızlarıyla evlenip melek kurallarını çiğnemiş olmalarına rağmen, ondan yardım bekledikleri belliydi.

İçlerinden biri gözöme takıldı. Bağlı halinde tanıdık bir şey vardı. Onu daha iyi görmeye çalıştım ve en sonunda bunu başardım.

Beliel'di.

Alışık olduğumdan daha diri ydi ve o her zamanki sırtışından eser yoktu. Suratında öfkeli bir ifade vardı ama bunun ardında gözlerinden gerçek bir acı okunuyordu.

Raffe'nin elini diğer düşmüştten biraz daha uzun tuttu, adeta sıktı.

Raffe evet der gibi başını salladı ve yere doğru inmeye devam etti. Şimşekler çaktı ve yağmur damlaları Beliel'in suratına çarparken gök gürüldedi.

Uyandığımda, güneş tepeye yükselmişti.

Tuhaf bir ses duymadım; Paige'in hâlâ uyuyor olduğunu umdum. Kalktım ve açık pencereye doğru gittim. Dışarı hâlâ güneşlikti, ağaçların arasında hafif bir esinti vardı. Dünya sanki hiç değişmemiş gibi kuşlar ötüyor, arılar vızıldıyordu.

Ama ılık havaya rağmen dışarıya baktığımda içim ürperti.

Beliel hâlâ zincirlenmiş, büzüşmüş ve işkence görmüş halde bahçe kapısına bağlı duruyordu. Ama gözleri açıktı ve doğrudan bana bakıyordu. Sanırım, artık o paralyze halinden tamamıyla kurtulması mümkündü. Onunla ilgili bir kâbus görmüş olmama şaşmamak gerekirdi.

Ama gördüğüm şey tam olarak bir kâbus da değildi, öyle değil mi? Daha ziyade, kılıcın bana gösterdiği bir anıydı. Başımı ağır ağır sallayarak bundan bir anlam çıkarmaya çalıştım.

Beliel'in bir zamanlar Raffe'nin nöbetçilerinden biri olmuş olması mümkün müydü?

Güneş odayı ısıtmaya başlamıştı. Öğle vakti olmalıydı. Tüm çılgınlıklardan biraz uzaklaşmak muhteşem bir histi.

Henüz değerli uykumu feda etmeye hazır değildim ama bir bardak su iyi fikir gibi geldi. Kapımı açtığımda, Raffe'nin gözleri kapalı bir halde koridorda yerde oturduğunu gördüm.

Kaşlarımı çattım. "Burada ne işin var?"

"Kanepeye gidemeyecek kadar yorgundum," dedi gözlerini açmadan.

"Nöbet mi tutuyorsun? Söylemiş olsaydın, ben de tutardım. Kim gelebilir diye endişelenmemiz gerek?"

Raffe alaycı bir tavırla güldü.

"Yani, şu anda belirli bir düşmanımız var mı demek istedim."

Paige'in kapısına bakar vaziyette oturuyordu. Sanırım, öyle yapacağını tahmin etmiş olmam gerekirdi. "Bana zarar vermeyecek."

“Beliel de öyle düşünüyordu.” Gözleri hâlâ kapalıydı ve dudakları belli belirsiz kıpırdıyordu. Koşuyor olmasaydı, uyuduğunu düşünebilirdim.

“Beliel onun ablası değil, onu büyüten kişi de değil.”

“İstersen bana duygusal de ama senin tek parça halinde olman hoşuma gidiyor. Hem lezzetli etinle ilgilenebilecek tek kişi o değil.”

Başımı hafifçe yana eğdim. “Lezzetli olduğumu da kim söyledi?”

“Şu eski lafı bilmez misin? Bir aptal kadar lezzetli derler.”

“Bunu şimdi uydurdun.”

“Hah. Bir melek sözü olmalı. Aptalları geceleri meydana gelen tehlikelere karşı uyarmak için söylenir.”

“Şu anda gündüz.”

“Ha, demek aptal olduğunu inkâr etmiyorsun?” Sırtarak nihayet gözlerini açtı. Ama beni görünce, suratında bomboş bir ifade belirdi.

“Ne giydin öyle?” Kılığımı süzdü.

O kadar rahattım ki, üstümde kesik bir tişörtle esnek bir bokser olduğunu unutmuştum. Üstüme baktım ve daha mı giyinik olmalıydım diye düşündüm. Belim haricinde makul ölçüde giyinik sayılırdım ve sanırım bacaklarım her zamankinden daha fazla ortadaydı.

“Sürekli olarak belinden yukarısı çıplak bir adam mı söylüyor bunu?” Aslında, üstünün çıplak olması ve karındaki baklavaları sergilemesi hoşuma gidiyordu ama bunu ona söylemedim.

“Kanatların olunca, bir tişört giymek güç oluyor. Ayrıca, bundan şikâyet eden kimseyi duymadım.”

“Sakın yanılgıya düşme, Raffe. Bu konuda iltifat da duymadın.” Aramızda da en az onun kadar yakışıklı bir sürü erkek olduğunu söylemek istedim ama bu tamamıyla yalan olurdu.

Hâlâ kıyafetime bakıyordu. “Bir erkek bokseri mi giydin?”

“Öyle sanırım. Ama üstüme uydu.”

“Kime ait?”

“Kimseye. Bir çekmecedeydim.”

Elini uzatıp, bokserin sökülmüş paçasından bir iplik çekti. İplik çözüle çözüle bacağımdan yukarı ilerledi ve zaten kısa olan bokseri azar azar kısalttı.

“Aniden kaçman gerekse ne yapardın?” Büyülenmiş gibi sökülen ipliğe bakarken, sesi boğuktu.

“Ayakkabılarımı giydiğim gibi koşardım.”

“Şu kılıkla mı? Kural tanımayan adamların önünde mi?” Bakışları belime kaydı.

“Eve sapıklar girecek diye endişeleniyorsan, üstümde bunların veya bol bir pantolonla uzun kollu bir tişörtün olması bir şeyi değiştirmezdi. İçeri girecek kişiler ya düzgün insanlar olur ya da sadece sapık olur. Davranışları buna bağlı.”

“Ben suratlarını dağıtırken, herhangi bir şey yapmaları biraz zor olur. Saygısızlığa asla tahammül edilemez.”

Hafifçe gülümsedim. “Çünkü tüm hayatın saygıyla ilgili.”

Kendisinden biraz tiksinişmiş gibi iç çekti. “Son zamanlarda, her şeyim seninle ilgili gibi.”

“Neden öyle dedin?” İçimden keşke sesim nefesim kesilmiş gibi çıkmasaydı diye düşündüm.

“Sen tatlı tatlı şekerleme yaparken, ben kapının önünde sert zeminde oturuyorum, öyle değil mi?”

Duvardan koridorun zeminine kayarak oturdum. Kollarımız neredeyse birbirine değer halde oturduk ve etrafımıza sessizlik çökmesine izin verdik.

Bir süre sonra “Bence biraz uyumak sana iyi gelecek,” dedim. “Yatağı alabilirsin. Bir süre ben nöbet tutarım.”

“Kesinlikle olmaz. Risk altında olan sensin, ben değil.”

“Beni neyin yakalayacağını düşünüyorsun?” Ona bakmak için başımı çevirdiğimde, kollarımız birbirine değdi.

“Liste sonsuz.”

“Ne zamandan beri bu kadar korumacısın?”

“Düşmanlarım benim insan kızım olduğuna karar verdiğinden beri.”

Yutkundum. Boğazım kurumuştı. “Öyle olduğuna mı inanıyorlar?”

“Beliel bizi maskeli baloda birlikte gördü. Suratında maske olmasına rağmen, Uriel kumsalda yanındaki kişinin ben olduğumu biliyor.”

“Peki, öyle miyim?” diye fısıldadım. “İnsan kızın ben miyim?” Kalp atışlarım duyulacak haldeydi. Onun da duyabileceğini fark ettiğimde, kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Başını diğer yöne çevirdi. “Bazı şeyler mümkün değildir. Ama Uri de, Beliel de bunu anlayamazlar.”

Nefesimi ağır, kontrollü bir biçimde dışarı verdim. Benim de anlamadığımı söylüyor olabilirdi.

“Peki, tam olarak kimin peşimde olduğunu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Olağan şüpheliler haricinde, Beliel’in kanatlarını kes-

tiğimde seni yanımda gören bütün melekler. Meleklerin kanatlarını kesen maskeli bir iblisle yolculuk ettiğini düşünüyorlar. Beni bulabilmek için bile olsa, peşine düşmeleri için yeterli bir sebep. Ayrıca, artık bir melek katilisin. Bu da otomatik olarak ölüm cezası demektir. Son derece popüler bir kızsın.”

Bunları biraz düşündüm. Bu konuda gerçekten de yapabileceğim herhangi bir şey var mıydı? “Ama onlara hepimiz aynı gözüküyor muyuz? Bizi nasıl ayırt edebiliyorlar? Onlar da bana aynı gözüküyorlar. Her açıdan öylesine kusursuzlar ki... Kusursuz olimpiik bedenleri, kusursuz güzellikte suratları, hatta kusursuz saçları var. Seni tanımıyor olsaydım, meleklerin hiçbir şekilde birbirinden ayırt edilemeyeceklerini düşünürdüm.”

“Ben kusursuz ötesi olduğum için mi?”

“Hayır. Mütevazı olduğun için.”

“Mütevazılık abartılan bir şey.”

“Belli ki kişinin kendine açık bir biçimde değer biçmesi de öyle.”

“Gerçek savaşçılar psikoloji diline girmezler.”

“Mantıklı düşünmeye de öyle.”

Çıplak bacaklarıma baktı.

“Doğru, o kadar mantıklı olduğumuz söylenemez.”

Ayağa kalkıp elini bana uzattı. “Gel. Biraz daha uyu.”

“Ancak sen de uyursan uyurum.” Elini tuttum, o da beni kaldırdı.

“Tamam, konuşmanı kesecekse uyurum.”

Odama girdik ve yatağa tırmandım. Örtülerin üzerine uzandım ve uyuduğumdan emin olana dek orada bekleyeceğini sandım. Ama odadan çıkmak yerine, yanıma yattı.

“Ne yapıyorsun?” dedim.

Yanağını yanımdaki yastığa dayadı ve rahatlayarak gözlerini yumdu. “Şekerleme yapıyorum.”

“Aşağı kata inmeyecek misin?”

“Hayır.”

“Ya kanepe?”

“Çok rahatsız.”

“Karlarda kayalıklarda uyuduğunu söylemiştin.”

“Uyudum. O yüzden ne zaman bulursam, yumuşak yataklarda uyuyorum.”

Yatakta benim gibi gergin bir halde yatacağını sandım ama nefes alıp verışı hızla derinleşip ağırlaştı.

Çok bitkin olmalıydı. Uykusuzluğunun ve sürekli olarak tetikte oluşunun yanı sıra, kanat yaraları yeni iyileşiyordu. Hem kanatlarının kesilişinden, hem de ameliyattandı. Neler çektiğini tahmin bile edemiyordum.

Yatakta uzandım ve yanında uyumaya çalıştım.

Biberiye kokusu ılık esintiyle birlikte pencereden içeri doluyordu. Aşağıdaki bitkilerin yakınında vızıldayan arıların sesi uzaktan geliyor, insanı rahatlatıyordu. Sarımtırak günışığı da kapalı gözkapaklarımın ardında parılıyordu.

Aydınlık pencereden diğer tarafa, Raff'e döndüm. Gözlerimi açıp ona bakmadan edemedim. Koyu renkli kirpikleri yanagında bir yarım ay oluşturmuştu. Uzun ve kıvrık kirpiklerini bütün kızlar kıskanırdı. Burnunun çizgisi güçlü ve düzdü. Dudakları da yumuşak ve baştan çıkarıcıydı.

Baştan çıkarıcı mı? Neredeyse kıkırdayacaktım. Aklima nereden bu tür bir sözcük gelmişti? Daha önceden hiçbir şeye baştan çıkarıcı dediğimi sanmıyordum.

Kaslı göğsü insanı büyüleyen düzenli bir ritimle inip kalkıyordu. Elim seğirdi ve içimden kaslarını okşamak geçti.

Yutkunup yeniden diğer tarafa döndüm.

Ona sırtımı döndükten sonra, içime derin bir nefes çektim ve bir kavgada sakinleşmeye çalışıyormuş gibi ağır ağır dışarı bıraktım.

Hafifçe inleyip kıpırdandı. Hareketim onu rahatsız etmiş olmalıydı.

Ensemde ılık nefesini hissediyordum. Yana, bana doğru dönmüş olmalıydı. O kadar yakındı ki, bir elektrik akımının omurgama boylu boyunca dokunduğunu hissedebiliyordum.

Çok yakındı.

Nefes alıp verışı yeniden derinleşip düzenli hale geldi. Ben onun yanımda yatışına son derece duyarlı olduğum halde, o derin bir uykuya dalmıştı. Nasıl bir şeydi bu? Bunun aksi olması gerekmiyor muydu?

Tüm bu karmakarışık hisleri zihnimdeki o dehlize tıkmaya çalıştım. Ama ya dehliz doluydu, ya bu karmakarışık hisler dehlize giremeyecek kadar büyük, fazla inatçı veya fazla dikenliydi.

Bu arada, bedenim birbirimize dokunana dek usulca geriye doğru esnedi.

Bacağım onunkine değeri değmez, Raffe inleyip kıpırdandı, kolunu üstüme attı. Beni sert bedenine doğru çekti.

Ne yapacaktım?

Sırtım artık tamamıyla göğsüne dayanmıştı.

Ne yapacaktım?

Sert. Ilık. Kışlı.

Alnımda boncuk boncuk terler birikmeye başladı. İçerisi ne zaman o kadar sıcak olmuştu?

Kolunun ağırlığı bedenimi ona bastırıyor, beni yatağa mihliyordu. Bir anlık bir panikle yataktan fırlamayı düşündüm.

Ama bunu yaparsam onu uyandırırdım. O rahat rahat uyurken, benim ter içinde kaldığımı ve huzursuz olduğumu gördüğünü düşününce, içimi büyük bir utanç hissi kapladı.

Sakinleşmeye çalıştım. Mışıl mışıl uyurken, bana bir oyuncak ayıymışım gibi sarılıyordu. Muhtemelen, o kadar yorgundu ki, yanında yattığımı bile unutmuştu.

Kaburgalarımın üzerindeki eli sıcacıktı. Başparmağının göğsümün alt tarafında durduğunu fazlasıyla hissediyordum.

Derken, aklıma bir şey geldi. Ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışsam da, bunu bir türlü beceremedim.

Raffe'nin elinin bedenimin orasında olması nasıl bir şey olurdu?

On yedi yaşındaydım, on sekimize basmıştım ve o güne dek hiçbir erkek göğsümü okşamamıştı. İşlerin gidişatına bakılacak olursa, bu tür bir şey asla gerçekleşmeyecekti. En azından, sevecen veya iyi bir biçimde. Kıyamet sonrasında yaşadığı bir dünyada, şiddet kesindir ve güzel deneyimler sadece bir hayalden ibarettir.

Bu da daha fazla iyi hissetmeyi istememe neden olu-

yordu. Nazik ve hoş bir şeyin zaman içerisinde, doğru erkekle gerçekleşmesi gerekirdi. Tabii, dünya cehenneme dönmemiş olsaydı.

Zihnim bunlar arasında gidip gelirken ve karışırken, elimi elinin üstüne koydum. Ama bunu son derece nazikçe yaptım. Raff'e'nin göğüs ucumu okşaması nasıl bir şey olurdu?

Gerçekten?

Ciddi ciddi bunu mu düşünüyordum? Ama içimde hissettiğim şeyi düşünmek sözcüğüyle tanımlamak doğru değildi. Daha ziyade... Bir dürtü gibiydi. Karşı koyulmaz, reddedilmez, bir nabız gibi atan, titreyen ve beni nefessiz bırakan bir dürtü.

Elini dikkatle yukarı çekip, başparmağını göğsümün yumuşak etine dayadım. Sonra, birazcık daha yukarı çektim. Raff'e hâlâ düzenli bir biçimde nefes alıp veriyordu. Hâlâ uyuyordu. Biraz daha yukarı çektim. Azıcık daha...

Ta ki elinin ılıklığının göğsüme yayıldığını hissedene dek.

Derken, her şey değişti.

Kesik kesik nefes alıp vermeye başladı. Elini yukarı itip göğsümü okşamaya başladı. Talepkârdı. Neredeyse canımı acıtacaktı ama acıtmıyordu. Tam olarak acıtmıyordu. Göğüslerimden başlayarak her yanıma fışkırır gibi müthiş bir his yayıldı.

Bir anda nefes nefese kaldım.

İnleyip ensemin altını öptü. Sonra, dudaklarıma kadar geldi. Sıcak ve ıslak dudakları dudaklarımdan üstüne kondu ve emmeye başladı. Dilini ağızıma sokarak dilimi okşadı.

Tüm dünyam duyulardan oluşuyordu... Dudaklarının benimkileri hafifçe emişi, dilinin ılık kayganlığı, bedenini sımsıkı benimkine dayayışı...

Beni sırt üstü yatırıp üstüme çıktı. Bedeninin ağırlığı beni şilteye bastırdı. Kollarımı boynuna doladım, bacaklarım ve kalçalarım istekle kıpırdandı.

Ya hafifçe mırıldanıyor, ya inliyor ya da miyavlar gibi sesler çıkarıyordum. Ne yaptığımdan emin değildim. O duyular girdabının öylesine derinlerinde kaybolmuştum ki, önemli olan şey orası ve o andı.

Raffe.

Ellerim göğüs kaslarının, omuzlarının ve iri kollarının üstünde gidip gelmeye başladı.

Sonra, geri çekildi ve beni nefes nefese bıraktı.

Sersemlemiş bir halde, uyuşturulmuş gibi gözlerimi açtım ve ona uzandım.

Delici bakışlarla suratıma bakıyordu. Huzursuzdu ama istekle alev alev yanıyordu.

Üstümden geri çekildi.

Kalktı ve sırtını dönerek yatağa oturdu. “Tanrım.” İki eliyle saçlarını düzeltti. “Az önce neler oldu?”

Yanıt vermek için ağzımı açtım ama bir tek “Raffe,” diyebildim. Bunun bir soru mu, yoksa yalvarış mı olduğunu bilemiyordum.

Sırtını dimdik yaparak, kasları gerilmiş, kanatları sırtında sımsıkı kapalı bir biçimde oturdu. Omzuna dokunduğumda, elektrik verip onu şok etmişim gibi irkildi.

Tek bir kelime etmeden kalktı ve hızla odadan çıktı.

Raffe'nin ayak seslerini ahşap basamaklardan inerken duydum. Ön kapı açıldı ve küt diye kapandı. Sonra, Raffe uçarken penceremin dışında havayı kar beyazı bir kanat ucunun okşadığını gördüm.

Büyük bir utançla gözlerimi yumdum.

Dünya nasıl böylesine muazzam bir şekilde sona ererken bile hâlâ utanca yer kalabiliyordu?

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca uzandım, olanları unutabilmeyi istedim. Ama unutmazdım. İçimde karmakarışık devasa bir his dönüp duruyordu. Onu anlıyordum. Bunu yapmamalıydı... İnsan kızı... Falan filan.

Hiçbir şey basit olamaz mıydı? İç çekip beyaz tavana baktım.

Raffe'nin dışarı çıkmak için açtığı kapıya bakmamış olsaydım, bütün gün öylece yatabilirdim.

Koridorun diğer tarafında, Paige'in kapısı açıktı ve yatağı boştu.

Doğrudum. "Paige?"

Yanıt gelmedi. Tenis ayakkabılarımı aldım ve koridora

çıkarken ayaklarıma geçirdim.

“Paige?”

Hiçbir yerden ses gelmiyordu. Mutfakta, yemek odasında veya oturma odasında değildi. Oturma odasının penceresinden dışarı baktım.

Oradaydı. Minik bedeni hâlâ çitlere zincirli olan Beliel’in yanında yere kıvrılmıştı.

Dışarı koştum. “Paige? İyi misin?”

Başını kaldırıp, mahmur mahmur gözlerini kırıştırdı. Kalp atışlarım yavaşladı ve içime dolan gerilimi boşaltmak için nefesimi dışarı verdim.

“Burada ne işin var?” Beliel’in bana erişemeyeceği mesafede yürümeye gayret ettim. Paige de onun ulaşamayacağı bir mesafede yatıyordu. Ona karşı tuhaf bir bağlılık hissediyor olabilirdi ama aptal değildi.

İblis Beliel kıpırdamadan yatıyordu. Et parçalarının koparıldığı yerler hâlâ iyileşmemişti ve kıpkırmızıydı ama kanaması durmuştu. Paralizden kurtulmaya başladığına emindim ama kuş yuvasından ayrıldığımızdan beri kıpırdamamıştı.

Teni sıyrılmıştı. Hırıltıyla, ciğerleri kanıyormuş gibi nefes alıp veriyordu. Beklediği kadar çabuk iyileşmiyordu. Ama dikkatli ve düşmancıl bakışlarla bizi izliyordu.

Kolumu kız kardeşimin omuzlarının altına koydum ve onu kaldırıp kollarıma aldım. Kısa bir süre önce, bunu yapmamı engelleyecek kadar büyümüşü ama Büyük Saldiri bunu değiştirmişti. Artık içi doldurulmuş bir bebekten daha ağır değildi.

Çıyaklayıp etrafına bakındı. Uykulu bir bebek gibi sesler çıkarıp, oradan gitmek istemediğini belli etti. Beliel’e

uzandı ama iblis pis pis sırtlamakla yetindi. Kız kardeşimin sürekli olarak onunla ilgilenmesinden ne rahatsız oluyor, ne de kafası karışıyor gibiydi. “Sesin tanıdık geliyor,” dedi Beliel. Kıpırdanmamış, sadece gözlerini kırp-mıştı. Gözlerini ve dudaklarını hareket ettirebilen ölü bir beden gibiydi. “Seni nerede görmüştüm?”

Onu ilk zincire vurulmuş gördüğümde düşündüğüm şeyi söylemesi beni biraz ürküttü.

Paige kollarımda, yanından uzaklaştım.

“Meleğinin kanatlarını geri alması için fazla vakti kalmadı,” dedi Beliel.

“Nereden biliyorsun? Sen bir doktor değilsin.”

“Raphael bir keresinde, bir kanadımı sırtımdan olduğu gibi koparmıştı. O sıksa insan doktorun onu geri dikmesini sağlamak zorunda kaldım. Bir daha koparlarsa, fazla vaktim olmayacağı konusunda beni uyarılmıştı.”

“Hangi sıksa doktor? Şu Doktor mu?”

“Ona aldırış etmedim. Ama şimdi düşünüyorum da, o kusmuk herif muhtemelen haklıydı. Raphael her ikimizi de kanatsız bırakmaktan başka bir şey yapmadı.”

“O, kanatsız değil.”

“Öyle olacak.” Kanlı dişlerini sergileyerek nahoş bir biçimde gülümsedi.

Verandaya doğru yürümeye devam ettim. Tam kapıya vardığımda, yine konuştu.

“Ona âşıkısın, değil mi?” dedi hırıltılı bir sesle. “Çok özel olduğunu sanıyorsun. Bir baş meleğin aşkını yakalayabilecek kadar özel.” Ağzından çıkan kuru ve hırıltılı sesin gülme sesi olduğuna karar verdim. “Yüzyıllar boyunca, kaç kişi onun aşkını elde edebileceğini düşündü

biliyor musun? Ona nasıl bağlılarsa, onun da onlara bağlı kalacağını kaç kişi düşündü sence?”

Onu duymazdan gelmem gerektiğini biliyordum. Söylediği hiçbir şeye güven olmazdı, bunu biliyordum. Ama merak içimi kavuruyordu. Kız kardeşimi açık kapının önüne bıraktım.

“Yatağına geri dön, Paige.” Ona biraz dil döktükten sonra, Paige içeri girdi.

Arkama döndüm ve verandanın tırabzanına yaslandım. “Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Bugüne dek kaç insan kızını elden geçirdiğini mi bilmek istiyorsun? Yüce Baş Melek Raphael yüzünden kaç kalp kırıldı dersin?”

“Onun kadınların kalbini kırdığını mı söylüyorsun?”

“Onun kalpsiz olduğunu söylüyorum.”

“Bana sana karşı bir hata işlediğini mi söyleyeceksin? Kuduz bir hayvan gibi zincire vurulmayı hak etmediğini mi?”

“Senin o melek iyi birisi değil. Hiçbiri değildir.”

“Uyarı için teşekkürler.” Eve girmek için arkamı döndüm.

“Bana inanmıyorsun. Ama sana gösterebilirim.” Bu sözleri sanki ona inanıp inanmamam önemli değilmiş gibi sessizce söylemişti.

Kapıdaki basamakta duraksadım.

“Bana herhangi bir şey göstermek isteyen ürkütücü kişilere pek hayranlık beslemem.”

“Şu her yere götürdüğün, içi doldurulmuş oyuncağın içinde kılıç,” dedi. “Parlak görünmekten daha fazlasını da yapabilir. Sana bir şeyler gösterebilir.”

Tüylerim diken diken oldu. Bunu nereden biliyordu?

“Sana o çok hayranlık duyduğun baş meleğin ellerinde neler çektiğimi gösterebilirim. Her ikimizin de kılıca dokunması yeterli.”

Tekrar ona döndüm. “Sana kılıcımı verecek kadar aptal değilim.”

“Bana vermen gerekmiyor. Ben dokunurken senin tutman yeterli.”

Numara mı yapıyor diye dikkatle ona baktım. “Sırf doğruyu mu söylüyorsun diye görmek için neden kılıcımı kaybetme riskini göze alayım?”

“Risk falan yok. Kılıç ne onu almama, ne de kaldırmama izin verir.” Benimle salakmışım gibi konuşuyordu. “Senin açından son derece güvenli.”

Beliel’in bana kolaylıkla ulaşabileceği bir mesafede bir anı transına girdiğimi düşündüm. “Teşekkürler ama hayır.”

“Korkuyor musun?”

“Aptal değilim.”

“Ellerimi bağlayabilir, beni zincirleyebilir, bir çuvala veya bir kafese tıkabilirsin. Artık tek başına ayağa kalkmayı bile beceremeyen yaşlı bir iblise karşı kendini korumak için dilediğini yapabilirsin. Bunu yaptıktan sonra, kılıcın onu almama izin vermeyeceğini biliyorsun. O yüzden, tamamıyla güvende olacaksın.”

Suratına baktım ve ne işler çevirdiğini anlamaya çalıştım.

“Sana gerçekten de zarar vereceğimi mi sanıyorsun?” dedi. “Belki de değerli meleğinle ilgili gerçekleri öğrenmek istemiyorsundur. Görüldüğü gibi birisi değil. O, bir

yalancı ve hain. Bunu ispatlayabilirim. Kılıç yalan söyle-meme izin vermez; tatlı sözcüklerin sana ulaşmasına izin vermez. Sadece anılara izin verir.”

Tereddüt ettim. Gitmek üzere arkamı dönmem gere-kirdi ve o da bunu biliyordu. Dediği her şeyi duymazdan gelmem gerekirdi.

Ama bunu yapmak yerine, verandaya mıhlanıp kal-mıştım. “Bana gerçekleri göstermekle ilgili olmayan baş-ka bir şey var aklında.”

“Tabii ki, var. Belki de benim değil de onun kötü oldu-ğunu anladıktan sonra beni serbest bırakırsın.”

“Şimdi de iyi adam mı oldun?”

Beliel’in ses tonu buz gibi kesildi. “Görmek istiyor mu-sun, istemiyor musun?”

Günüşiğinde, körfezin güzelim manzarasına ve ardın-daki yeşil tepelere bakakaldım. Gökyüzü masmaviydi, sadece birkaç kabarık bulut vardı.

Kullanabileceğimiz bir şey var mı diye adayı biraz keş-fe çıkmam gerekiyordu. Kız kardeşimi iyileştirebilmek için bir plan yapmam gerekiyordu. Felaketle flört etmek yerine, faydalı bir şeyler yapmalıyım.

Ama sürekli olarak rüyam gözlerimin önüne geliyor-du. Beliel Raff’e’nin nöbetçilerinden biri olabilir miydi?

“Sen... Eskiden Raff’e’yle mi çalışırdın?”

“Öyle de diyebilirsin. Birlik komutanımdı. Bir zaman-lar, onun için her şeyi yapabilirdim. Her şeyi. Ama bu, o bana ihanet etmeden önceydi. Tıpkı sana ihanet edeceği gibi. Doğasında var.”

“Kız kardeşime sırf canın istedi diye yalan söylediği-ni biliyorum. Ben yalnız ve korkmuş yedi yaşında bir kız

çocuğu değilim. O yüzden, şu art niyetli manipölasyon oyununu derhal kes.”

“Sen bilirsin, küçük insan kızı. Gördüklerine inanmazdın zaten. Öylesine büyük acılara sebep olduğuna inanmayacak kadar bağlısın baş meleğe.”

Arkamı döndüm ve eve girdim. Paige’in odasında uyuyup uyamadığını kontrol ettim. Orada bizden önce kalan insanların geride bıraktığı bir kaç konserve çorba var mı diye mutfak dolaplarına baktım.

Evde dolanırken, Beliel’in bana göstermek istediğı şeyi görme isteğim içimi dürtükleyip durdu. Belki de Raffe konusunda aklımı başıma getirecek bir şey gösterecekti. Belki de hayal âleminde çıkacak ve hayatıma devam edecektim. Diğer insanlarla, ait olduğum kişilerin arasında.

Suratım utançla kızarmadan Raffe’yle aramda geçenleri düşünmeden edemiyordum. Geri döndüğünde suratına nasıl bakacaktım?

Geri gelirse tabii.

Bu düşünce, midemi düğüm düğüm etti.

Kırlentlerden birini yere atıp tekmeledim ama duvara çarpıp sektiğini görmek de beni memnun etmedi. Tamam. Bu kadarı yeterdi.

Sadece Beliel’in anılarına göz atmış olacaktım. Obi’nin adamları her gün hayatlarını tehlikeye atıyor, birazcık bilgi edinebilmek için melekleri gözetlemeye çalışıyorlardı. Ben de dünyanın en iyi casusluk aletine sahip olmanın yanı sıra, bir düşmanın anılarına girme şansı edinmiştim. Kılıcım o süre boyunca yanımda olacaktı ve bunu bana karşı kullanamayacağı da doğruydu.

Gördüklerimi sistemimden atıp yoluma devam edecektim. Son derece dikkatli davranacaktım.

Beliel'in bana gösterdiği şey ne olursa olsun, Paige'le birlikte sonrasında adadan ayrılacak ve Direniş'e geri dönecektik.

Annemi arayacak, Doktor'u bulmaya çalışacaktık. Belki Doktor Paige'in yeniden normal yiyecekler yemesini sağlayabilirdi.

Sonra, tüm bunların ardından... Hayatta kalacaktık.

Tek başımıza.

Yukarı kata çıkıp Ürkünç Ayı'yı aldım ve dışarı çıkıp Beliel'in yanına gittim. Kazıklı çitin yakınında uzanıyordu ve yanından ayrıldığım sırada olduğu gibi kıvrılmıştı. Gözlerinden geri gelmemi beklediğini fark ettim.

"Ee, ne yapacağım?"

"Kılıcına dokunmam gerek."

Kılıcımı kaldırıp ona doğrulttum. Günişığında parılıyordu. Bunu yapıp yapmadığını sormak istiyordum. Ama Beliel'in önünde salak durumuna düşmek istemiyordum.

"Biraz daha yaklaş." Kılıca değebilmek için elini uzattı.

Tereddüt ettim. "Tutman mı, yoksa sadece dokunman mı gerekiyor?"

"Dokunmam gerekiyor."

"Tamam. Arkanı dön."

İtiraz etmeden toprak zeminde arkasına döndü. Sırtı kuru kas şeritleri yüzünden tel tel gözüküyordu. Ona upuzun bir kılıçla dokunmak istemedim. Ama kılıcın ucunu yine de sırtına değdirdim.

"Tek bir yanlış hareketinde seni deşerim." Kılıcın sadece ucunu değdirerek yeterli bir bağlantı kurulup kurul-

mayacağını bilemiyordum ama bu konuda endişeli değil gibiydi.

İçine derin bir nefes alıp, yavaş yavaş dışarı bıraktı. Zihnimde bir şey açıldığını hissettim.

Kendimi aniden başka bir yerde bulduğum diğer zamanlar gibi değildi. Bu seferki adeta oraya gitmek istemediği takdirde oraya gitmemeyi seçebilirmişim, kılıç bu yolculuk konusunda pek emin değilmiş gibi daha güçsüz ve hafif bir histi.

Ben de içime derin bir nefes çektim. Ayaklarımın doğru pozisyonda olup olmadığını kontrol ettim ve kendimi bir saldırıya hazırladım.

Sonra da gözlerimi yumdum.

Anlık bir baş dönmesinden sonra, sert bir zemine düştüm.

Hissettiğim ilk şey aşırı sıcak oldu. Sonra da leş gibi bir çürük yumurta kokusu.

Siyah mor bir gökyüzü altında, at gibi koşum takılmış altı melek tarafından çekilen bir savaş arabası. Kan ve ter koşum takımlarının etlerini deldiği omuzlarından ve göğüslerinden oluk oluk akıyordu. Güçlkle savaş arabasını ve onu süren dev iblisi çekmeye çalışıyorlardı.

Tabii, iblisin kanatları vardı. İsteddiği takdirde gideceği yere uçabilirdi. Ama bunun yerine, hükmettiği bölgede ağır ağır arabasıyla ilerliyordu.

İblis öylesine büyüktü ki, Beliel yanında çocuk gibi kalırdı. Kanatları terle kaplı tenine yansıyan gerçek alevler saçıyor gibiydi.

Ucunda büzüşmüş kafaların oluşturduğu bir daire bulunan bir değnek tutuyordu. Kafalardaki gözler açılıp kapanıyor, ağızları çığlık atmaya çalışıyordu. Ya da belki boğuluyorlar ve soluk almaya çalışıyorlardı. Emin değil-

dim, çünkü hiç ses gelmiyordu. Her birinin başının etrafında bir akıntıda dalgalanan yosunları andıran uzun sarı saçları vardı.

Kafaların dehşet verici görüntüsünü atlattıktan sonra, gözlerinin de aynı yeşil tona sahip olduğunu fark ettim. Tıpatıp aynı saç ve göz rengine sahip kafalardan bir grup oluşturabilmek için kaç kafa arasından seçmek gerekirdi?

Zemin kırık camlarla ve kemik parçalarıyla kaplıydı. Canavar iblis parlak tekerleklerinin sert zeminden zarar görmesini istemiyormuş gibi arabanın her tekerleği iki meleklerle kaplıydı. Düşmüş melekler tekerleklerle zincirlenmişlerdi ve derilerinden dönerken üstlerine batmış çeşitli şeyler sarkıyordu.

Beliel de tekerleklerden birine zincirlenmiş iblislerden biriydi.

Kanatları batmakta olan güneşin rengini andırıyordu. Bunlar orijinal melek kanatları olmalıydı. Kanatlarının ezilmesini engelleyebilmeyi umuyormuş gibi yarısına kadar açmıştı. Ama tüylerinin büyük bir kısmı fazlasıyla yanmış ve kopmuştu.

İblislerin nasıl iblis hallerine dönüştüklerine hiç kafa yormamıştım. Belki de bir melek olmakla bir iblis olmak arasında bir dönüşüm zamanı söz konusuydu. Beliel'in hâlâ tüyleri olduğundan, düşüşünün üzerinden fazla vakit geçmediğini tahmin ettim.

Suratı tanınır haldeydi ama her nasılsa daha pürüzsüz ve daha masumdu. Gözlerinde o aşına olduğum yakıcı, sert ifade yoktu. Her zamanki alaycı gülümsemesi ve sert ifadesi olmadan neredeyse yakışıklı bile sayılabilirdi ama suratından acı okunuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hem de çok büyük bir acı.

Ama bir kere bile sızlanmadan buna dayanıyordu.

Tekerlek dönüyor, bedenini yeri kaplamış olan kemik kırıklarıyla eziyor, hem aracın hem de onu süren canavarın ağırlığına katlanmak zorunda bırakıyordu. Suratı odaklanmış ve kararlı gözüküyordu; çılglık atmamak için çenesini sıkıyor gibiydi.

Kanatları zeminden yukarıda kalmak için müthiş bir çaba sarf ediyor, titriyordu. Böylece, en kötü hasarı almasını engelliyordu ama yine de keskin kemik ve cam parçalarıyla kaplı zemine sürtüyordu.

Tekerlekler dönerken, bunlara zincirli olan meleklerin kanatları yavaş yavaş ezilip parçalanıyordu. Yine de, tüyleri kopan, sert zemine çarpıp ses çıkaran ve sürtünen boş kanat kabuklarını kaybettikleri şeyin bir hatırası olarak taşıyorlardı.

Dev iblis değneğini sertçe kafasının üzerinde şaklattı ve değnek hızla havayı döverek döndü. Ufalmış kafalar serbest kalır kalmaz çılgılık atmaya başladılar. Arabaya bağlı, saçları önlerinde yılanımsı mızraklar gibi havayı döven meleklerle doğru fırladılar.

Savaş arabasını çeken meleklerle çarptıklarında, keskin saç telleri derilerini yüzmeye başladı.

Kafalar ağızlarını ardına kadar açıp, çılgınlar gibi düşmüşleri didiklemeye başladılar. İçlerinden biri kırbaç geri çekilene dek, bir meleğin sırtının yarısını yemeyi başardı.

Bu düşmüş melekler aklıktan kırılıyormuş gibiydi ve mikrop kapmış yaralarla kaplıydılar. Demek melekler bile iyileşme hızlarını arttırabilmek için besine ihtiyaç duyuyordu.

Derken, tüm bunlar olup biterken, yarasa suratlı ve kapkara kanatlı bir cehennem yaratığı sürüsü onlara doğru ilerledi. Bunlar kılıç anılarımda gördüklerimden daha büyüktüler. Daha iriydiler ve sanki bir hastalığa yakalanmışlar gibi benekli kanatları vardı.

Bu cehennem yaratıklarının gözleri onları daha önce gördüklerimden daha tehlikeli kılan kurnaz bir parıltıyla ışıldıyordu. Temkinle etraflarına bakınıyor amaçlı bir biçimde hareket ediyorlardı. Modern cehennem yaratıklarıysa bunların daha ufak, güçsüz ve cılız halleri gibiydi.

Yine de bu cehennem yaratıkları iblis efendisine kıyasla hiçbir şey sayılırlardı. Bunlar savaş arabasını süren devasa yaratığa kıyasla silik kalıyordu ve ondan korktukları da belliydi.

Belki de aynı tür değillerdi. Ona kesinlikle hiç benzemiyorlardı. Cehennem yaratıkları sivri dişli, yarasa kanatlı ve basık suratlıydı, dev iblisle çirkinleşmiş bir meleği andırıyordu.

Yaratıklar artlarında birini çekiyorlardı. Kestane rengi saçlarıyla ve gri gözleriyle bir zamanlar güzel olmuş olabilirdi ama artık kullanılmış bir oyuncak andırıyordu. Bakışları ve suratı sanki iç benliğini başka bir yere yollamış gibi bomboştu.

Yaratıklar onu ayak bileklerinden sert zeminde sürük-lüyorlardı. Kadının kolları başının ardında sürükleniyor, karmakarışık olmuş saçları da derisine batan keskin kemik parçalarına takılıyordu. Elbisesi lime lime olmuştu ve istisnasız her yanı leş gibi ve kanlıydı. Ona yardım etmek, cehennem yaratıklarını üstünden atmak istedim ama Beliel'in anısındaki bir gölgeden ibarettim.

Raffe'nin nöbetçileri için savaştığı gece, nöbetçilerin karılarının sürdüğü türden Cadılar Bayramı boyalarının silik izlerini fark ettim. Bu kızı tanımıyordum ama cehennem yaratıklarının eline verilen eşlerden biri olmalıydı. Raffe hepsini değil, sadece bir kısmını kurtarabilmişti. Bu uğurda ne kadar çok çaba sarf ettiğine kendim şahit olmuştum. Belki de bu kız panik içinde kaçanlardan biriydi.

Yaratıklar zavallı kızı savaş arabasının tüm tekerleklerinin etrafında sürüklüyorlar, melekleri görece kadar yakında durdukları halde iblise yaklaşmıyorlardı. İblise yaklaşmak zorunda kaldıklarında titriyorlar, iblisin onları yok edeceğinden korkuyormuş gibi sürekli olarak ona bakıyorlardı.

İblis onlara tısladı ve hava birden bire daha da pisleşti. Acaba az önce tıpkı bir kokarca gibi yaratıklara leş kokulu sülfür mü üflemişti? Orasının çürük yumurta gibi kokması şaşırtıcı değildi doğrusu.

Cehennem yaratıklarının yarısı dehşetle kaçıştı. Ama diğer yarısı orada kaldı, geriye sindi ve iblis onlarla uğraşmayı kesene dek titredi. Sonra, dikkatle savaş arabasının etrafında yürümeye devam ettiler.

Yanından geçtikleri her meleğin surat ifadesini inceliyorlardı. Düşmüşler kızı görünce geriliyor, büyülenmekle dehşete düşmek arasında bir ifadeyle bakıyorlardı. Onu tanıyıp tanımadıklarını anlamak istermiş gibi suratını inceliyorlardı. Birçoğu onu görünce, sanki o sırada yaşadıkları şey değil de düşünceleri onlara daha büyük bir azap çektiriyormuş gibi gözlerini yumdu.

Yaratıklar nihayet Beliel'in dikkatini çekince, gözleri dehşetle irileşti.

“Mira,” dedi hırıltılı bir sesle.

Kadın ismini duyunca gözlerini kırıştırdı. Bakışları odaklanır gibi oldu. Başını çevirdi. “Beliel?” Sesi cılızdı, iç benliği hâlâ uzaklardaymış gibiydi. Ama onu görünce, suratı boş bir ifadeden onu tanıdığını gösteren bir ifadeye döndü. Sonra, saf bir acı ifadesine büründü.

Ona uzandı. “Beliel!”

“Mira!” diye bağırdı Beliel dehşetle.

Yaratıklar bunu sezinleyince, heyecanla zıplamaya başladılar. Kendi aralarında konuşmaya, ellerini adeta küçük çocuklar gibi çırpırmaya koyuldular. Dişlerini tehditkâr bir biçimde Beliel’e gösterdiler ve Mira’ya aklının alamayacağı bir biçimde eziyet çektireceklerini anlattılar.

“Hayır!” Beliel zincirlerini çekmeye, yaratıklara tehditler savurmaya başladı. “Mira!”

Sonra, yaratıklar kızın üstüne çullandılar.

Beliel’in çılgığı tüyler ürperticiydi. Mira da en sonunda kendine geldi ve çılgık atmaya başladı ama onun çılgınlıkları ıslak ve boğuluyormuş gibi çıktı.

Beliel kesik, pes etmiş bir sesle bağırmaya başladı. “Raphael! Neredesin? Onu koruman gerekiyordu, seni beş para etmez savaşçı!”

En sonunda, oradan kaçabilir miyim diye etrafıma bakındım. Buna daha fazla dayanamayacaktım.

Cehennem yaratıkları Beliel’in kadınına ne yaptıklarını görmeye devam edebilmesi için, kızı arabanın hızına uygun bir biçimde öne çektiler.

Beliel zincirlerinden kurtulmak için debelendi. Öylesine ne çıldırmış gibiydi ki, bir ara serbest kalabileceğini bile

sandım. Bunlar öfkeli bir adamın haykırışları değildi. Bunlar ruhu gözlerinin önünde paramparça edilen birisinin kâbusumsu çığlıklarıydı.

Beliel en sonunda olanlara teslim olup hıçkırıklara boğuldu. İnsan kızı için ağladı. O anda bile onu kurtarması ve koruması için ona bakan kız için ağladı. Belki dostu olduğunu düşündüğü birisi tarafından avlanıp öldürölen çocukları için ağladı. Raffo gibi bir dost.

İki âşığın başından geçen korkunç olaya öylesine dalmıştım ki, başka bir şeye dikkat etmemiştim. Ama ensem karıncalanmaya başlamıştı. Altıncı hissim bana telaşla fısıldıyor, gözlerimin önünde meydana gelen olayın gürültüsünden sesini duyurmaya çalışıyordu.

Etrafıma bakındım. İşte, tam o sırada savaş arabasını süren iblis lordun doğrudan bana baktığını gördüm.

Beni nasıl görebiliyordu? Beliel'in anısında sadece bir hayalettim.

Ama gözlerini bana dikmişti. Gözleri adeta sürekli dumanla kaplı bir dünyada yaşıyormuş gibi kan çanağına dönmüştü. Surat ifadesi hem meraklı, hem de öfkeli gözüküyordu. Adeta birisinin izinsiz onu izlemesinden rahatsızlık hissetmiş gibiydi.

“Cusus,” diye tısladı. “Buraya ait değilsin.” Sözleri tıslayan ve yerde sürünen yüz yılanın sesi gibi çıkmıştı ama onu yine de anlayabilmişim. İblis *cusus* der demez, cehennem yaratıkları dönüp bana baktılar. Şanslarına

inanamamışlar gibi gözleri irileşti. Artık görünmez olmadığımı anlamam uzun sürmedi.

İblis kıpkırmızı gözleriyle bana dikkatle baktı. Sonra, değneğini bana doğru şaklattı. Çığlıklar atan, boğulan kanlı kafalar çözülen kırbacının ucundan bana sıçradılar.

Suratlarında çaresizlik ve umut karışımı bir ifade vardı. Ardına kadar açık ağızlarındaki kırık dişlerini göstererek bana doğru can havliyle atılmaktan keyif alıyor gibiydiler. Arkalarına savrulması gereken saçları da bana doğru savruluyordu.

Cehennem yaratıkları da aynı anda pençelerini ve sivri dişlerini göstererek üstüme atıldılar.

Geriye doğru tökezledim.

Dönüp kaçmaya çalıştım ama engibeli zemine takıldım ve keskin cam kırıklarının ve kemik parçalarının üstüne düştüm.

Kafalar hızla bana doğru gelirken çığlıklar attılar. Düşüyordum.

Düşüyordum.

Geriye tökezledim ve popo üstü yere düştüm.

Adaya geri dönmüştüm. Kanatsız ve ufalmış haliyle Beliel önümde yerde yatıyordu.

Derken, bir cehennem yaratığı Beliel'in sırtından dışarı fırladı. Pençelerini savurarak üstüme sıçradı.

Çığlık atıp geri geri süründüm.

Yaratık yanımdan uçarken omzumu sıyırdı. Kolumdan kanlar akmaya başladı.

Kılıcımın ucu hâlâ Beliel'in sıratına saplıydı. Çekip çı-

karmaya çalıştım. Adeta birisi diğer taraftan tutuyormuş gibi zorlandım. Kılıç sanki bedenimin bir uzantısıymış gibi kolumun her yanında bir direnç hissettim.

İki cehennem yaratığı daha birbirine yapışık ikizler gibi kılıcımdan yukarı ilerlediler. Beliel'in sırtındaki diğer yaratıkların fırladığı kanayan kesikten çıkmışlardı.

Yaratıklar Beliel'in anılarından fırlıyorlardı.

Nihayet, kılıcı sırtından çıkardım ve Beliel'den mümkün olduğunca uzaklaştım.

Yaratıklar küt diye bir ses çıkararak bahçeye düştüler. Yuvarlanıp ayaklarının üstüne kondular ve başlarını sallayarak, sarhoş olmuşlar gibi ufak bahçeye bakındılar. Gözlerini kısarak güneşe baktılar ve ellerini gözlerine siper ettiler. Böylece, ayağa kalkacak ve soluklanacak kadar vakit bulabildim.

Ama bunun hemen ardından sıçradılar. Elimden bir tek, kılıcımı kaldırıp neye savurduğumu görmeksizin sallamak geldi.

Şansım yaver gitti, çünkü yaratıkların dengesi bozulmuş gibiydi. Hatta bir tanesi kendi ayaklarına takılıp yere düştü. Yön değiştirip kılıcımın erişebileceği mesafeden uzak durdular.

Ama bu sersemlikleri de uzun sürmedi. Dengelerini sağlayınca etrafımı sardılar ve keskin bakışlarıyla hareketlerimi izlemeye başladılar. Bu yaratıklar kılıç rüyalarımnda savaştıklarımndan daha zekiydi.

Bir tanesi mahsusçuktan bir hamle yaparken, diğeri arkama geçmeye çalıştı. Üçüncüsü neredeydi?

Kayıp yaratık bir çalılığın arasından fırlayıp bana yan taraftan ulaşmaya çalıştı.

Hızla dönüp kılıcımı yarattığı kesmek için savurdum. Kollarım hareket ettikçe kılıca alıştı; melek kılıcım bana itaat ediyordu, ben ona değil.

Kılıç yarattığın gövdesini ikiye ayıracak kusursuz bir pozisyon aldı. Yaratık titreyerek, kanlar içinde çimlere düştü.

Dönüşümü tamamladım ve arkama geçmeye çalışan yarattığa bir tekme savurdum.

Yaratık çitin diğer tarafına düştü. Sonra, ayağa kalkıp bana tısladı.

Hayatta kalan diğer iki yaratık gözlerini benden ayırmadan gerilediler.

Sonra, koşup kaçmaya başladılar ve ağaçların arasındayken gözden kayboldular.

Beliel kıs kıs güldü. “Dünyama hoş geldin, insan kızı.”

“Bana oyun oynayacağını bilmeliydim,” dedim nefes nefese. Bir yandan da omzumun kanamasını durdurabilmek için sıkıca tuttum. Parmaklarımdan akan kaygan kan tişörtümü ıslattı.

Beliel zincirlerini birbirine çarparak doğruldu. Düşündüğümde daha fazla hareket edebiliyordu. “Sırf cehennem yaratıkları peşinden geldi diye gördüğünün gerçek olmadığı anlamına gelmez. Buraya gelebileceklerini nerden bilebilirdim?”

Ama buna pek de şaşırmış gibi değildi. “Mira’nın başına gelenler, günün birinde senin de başına gelecek. Değerli Raphael’in de bunun sorumlusu olacak. Bir zamanlar, ben de onun dost olduğunu düşünmüştüm. Mira’yı koruyacağına söz vermişti. Artık ona güvenen kişilerin başına neler geldiğini biliyorsun.”

Titreyerek ayağa kalktım ve eve yöneldim. Artık o korkunç yaratıkla daha fazla aynı alanda duracak kadar kendime güvenemiyordum. Ona kulak verdiğim için kendimi tekmeleyebilirdim ama sanırım bunu yapmama gerek kalmamıştı. O, benim yerime çoktan yapmıştı.

Raffe geri döndüğünde, mutfakta omzumdaki kanları temizliyordum.

“Ne oldu?” diye sordu elindeki plastik çöp torbasını yere fırlatıp yanıma koşarak.

“Hiçbir şey. İyiyim.” Sesim tutuk ve mesafeliydi. Yarayı kapatmayı düşündüm ama tişörtüm yırtıldığından bunu yapamadım. Eski kesik tişört omzumda bir ipliğin ucunda kalmış sarkıyordu. O kadar kan olmasa, seksi bir manzara yaratacağı kesindi.

Elimi kenara itti ve omzumdaki çiziklere bakmak için eğildi.

“Bunları bahçedeki ölü cehennem yaratığı mı yaptı?” O kadar yakındı ki, nefesi boynumu okşadı. Kendimi tuhaf hissederek geri çekildim.

“Evet. O ve iki arkadaşı yaptı.”

Çenesini öylesine çok sıktı ki, yanak kaslarının seğirdiğini gördüm.

“Merak etme,” dedim. “Senin yanında olmamın bununla hiçbir ilgisi yok.”

Başını bana eğdi. “Benimle birlikte olmaktan dolayı meydana geldiğinden endişe ettiğimi nereden çıkardın?”

Tüh. Bana daha önceden cehennem yaratıklarından söz etmiş miydi? Yoksa Ürkünç Ayı aracılığıyla anılarını karıştırdığım için peşimden geleceklerinden mi endişelenmişti?

Yalan söyleyebilirdim ama... İç çektim. Hepimiz eninde sonunda hatalarımızı kabullenmek zorundaydık. Benimki, çok kötü bir yalancı olmamdı.

“Ben... Şey... Kılıcın sayesinde bazı şeyler gördüm. İsteyerek değil. Daha doğrusu, ilk başta öyle olmadı.”

“Bir şeyler mi?” Kollarını göğsünde kavuşturup dik dik bana baktı. “Ne tür şeyler?”

Ne diyeceğimi düşünürken dudağımı ısırıldım.

Sonra, bakışları tezgâhın üstünde duran eski kılıcına kaydı. Ayıcığın keskin tarafının parlaklığı gözlerinin dik bakışına kıyasla sönük kalmıştı.

“Kılıcım sana anılarımı mı gösterdi?”

Omuzlarım biraz gevşedi. “Bunu yapabileceğini biliyor muydun?”

“Eskiden bana sadık olduğunu, ona güvendiğimi biliyorum.” Benimle değil, Ürkünç Ayı’yla konuşuyordu.

“Bence kazara oldu. Bana sadece nasıl bir kılıç kullanabileceğimi öğretiyordu. Yani, daha önceden hiç kılıç kullanmamıştım.”

Raffe kılıcıyla konuşmaya devam etti. “Düştüğünü düşündüğü için seni kullanan birisini zorla bırakmak ayrı şey. Özel anlarını ifşa etmek ayrı bir şey.”

“Bak,” dedim, “ikiniz arasındaki tartışmaya dahil olmadan yarı duygusal bir kılıca sahip olmak zaten yeteri kadar tuhaf. Artık lütfen konuyu kapatır mısınız?”

“Sana ne gösterdi?” Elini havaya kaldırdı. “Dur. Söyleme. En sevdiğim müzik çalarken üstümde iç çamaşırımla dans ettiğimi görüp görmediğini bilmek istemiyorum.”

“Melekler iç çamaşırı giyer mi?” Ah, keşke bunu söyleseydim dedim içimden. O gün, nedense konuştuğum batıyordum.

“Hayır,” dedi başını sallayarak. “Lafın gelişi dedim.”

“Ha, tamam,” dedim başımı sallayıp Raffaele’nin muhtemelen çırılçıplak bir rock şarkısıyla dans edişini gözlerimin önünden atmaya çalışarak. “Şey, hazır konu tuhaf şeylerden açılmışken, cehennem yaratıkları kılıçtan geldiler.”

“Ne?”

Hafifçe öksürdüm. “Bahçede gördüğün yaratık ve diğer ikisi kılıca Beliel’in içinden çıkıp geldiler.” Hâlâ her şeyi itiraf etmek zorunda kalmayacağımı umuyordum ama melek sorgu okuluna gitmiş olmalıydı ki her şeyi itiraf etmemi sağladı.

Ben neler olduğunu anlatırken, kaşlarını çatıp mutfakta volta atmaya koyuldu.

Her şeyi anlattığımda “Beliel’e asla güvenemezsin,” dedi.

“O da senin için aynı şeyi söylüyor.”

Daha önceden yere fırlattığı naylon torbanın içinde bir şey aradı. “Haklı olabilir. Kimseye güvenmemelisin.”

Torbadan konserve yiyecekler ve ilk yardım malzemeleri çıkardı. Bandajları, merhemleri ve bandı alıp yanıma geldi.

“Bunları nereden buldun?”

“Alcatraz’dan. İşe yarayabilir diye düşündüm.”

“Orada başka ne buldun?”

“Geride bırakılmış büyük bir karmaşa.” Parmağıyla nazikçe yaramın etrafını yokladı. İrkildim. “Kırık bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum,” dedi.

“Bu tür bir şey olabileceğini biliyor muydun? Yani, o yaratıkların bir melek kılıcından çıkabileceğini?”

“Buna dair öyküler duymuştum ama efsane olduklarını sanmıştım. Sanırım, bir iblis bu tür şeyleri bilebilir. Beliel ona yardım etsinler diye cehennem yaratıklarını oraya çekebileceğini biliyor olmalı.”

Kesiklerin üstüne antibakteriyel merhem sürerken, eli nazikti. “Dikkatli olman gerek. Cehennem yaratıkları artık nereye gidersen orada olacaklar.”

“Senin ne umurunda? Kanatlarını geri alır almaz hayatımdan çekip gideceksin. Bunu açık açık söylemiştin.”

İçine derin bir nefes çekti. Omzuma bir gazlı bez bastırdı. İrkildim. Hafifçe kolumu okşadı.

“Keşke farklı olabilseydi,” dedi bezi bantla yapıştırıp. “Ama durum öyle değil. Kendi halkım var. Sorumluluklarım var. Öylesine...”

“Dur.” Başımı salladım. “Anladım. Haklısın. Kendi hayatın var. Benim de öyle. Birlikte olmak istediğim kişinin...” Beni istemesi ve sevmesi gerekiyordu.

Bunlara yapamayan kişilerden hayatımda yeteri kadar vardı. Babası onu terk etmiş, bizleri hattı kesik bir telefonla ve ona ulaşabileceğimiz adres olmadan terk etmiş bir kızdım. Annesiyse...

“Sen çok özel bir kızsın, Penryn. İnanılmazsın. Var olduğunu bilmediğim türden bir kızsın. Sana hayatındaki en önemli şeymişsin gibi davranacak birisine ihtiyacın

var, çünkü öylesin. Tarlalarını süren, domuzlarını sırf senin için yetiştiren birisi olması gerek.”

“Beni bir domuz çiftçisine mi layık gördün?”

Omuzlarını silkti. “Ya da savaşımadıkları zaman düzgün erkeklerin yaptığı herhangi bir şey. Ama seni koruyabilmesi de gerek. Seni koruyamayacak hiçbir erkeğe razı olma.” Makaradan şaşılacak bir güçle bir parça bant kopardı.

“Ciddi misin? Domuz değneğini kullanarak beni korumasını bilen bir domuz çiftçisiyle mi evlenmemi istiyorsun gerçekten? Ciddi misin?”

“Ben sadece senin kadar değerli olmadığını bilen ve hayatını sana bakmaya ve korumaya adayabilecek birisini seçmen gerektiğini söylüyorum.” İlk bandajın yanına bir tane daha yapıştırdı. Yine irkildim. “Sana iyi davranıldığından ve her açıdan saygılı olacağından emin olmalısın. Yoksa benden bir ziyaret bekleyebilir.” Sesi ve sert ve acımasızdı.

Raffe bir parça daha bant koparıırken başımı salladım. Ona kızsam mı yoksa şakalaşsam mı bilemiyordum.

Elinden uzaklaştım ve karmaşık duygularımdan kurtulabileceğimi umdum.

Raffe iç çekti. Elini uzattı ve parmaklarını son bandajın üstüne yapıştırdığı bandın üstünde gezdirdi.

Devam etmesini bekledim. Bir şey yapmayınca, aramızda olanları konuşmanın bir fark yaratıp yaratmayacağına düşündüm. Belki de ihtiyacım olan tek şey neler olup bittiğini anlayacak kadar yalnız kalmaktı. Kılıcı ve bir kutu ton balığını alıp arka kapıya yöneldim.

Dışarıda, güneşin altında durdum ve ılık havanın kemiklerime işlemesini bekledim. Ciğerlerimi biberiye kokusuyla doldurup, nefesimi yavaşça bıraktım.

Babam eskiden günüşiğmın ılıklığının büyüğü olduğunu söylerdi. Bize gözlerimizi yummamızı, içimize derin bir nefes çekmemizi ve güneşin içimize işlemesine izin vermemizi, böylece her şeyin yoluna gireceğini göreceğimizi anlatırdı. Bunu genellikle annem gün boyunca evimizde bağırıp çağırıp etrafa bir şeyler fırlattık sonra söylerdi.

Yani, babalar yöntemi annelerin maraton gibi devam eden öfke seanslarında işe yaradıysa, kıyamette de işe yarayabilirdi. Ama erkekler ayrı meseleydi. Eminim ki, babamın Raffé konusunda işe yarayabilecek bir yöntemi olmazdı.

Adanın tepesinin kenarını kaplayan minnacık, sarı renkli çiçekler babamın bizi terk etmeden önce götürdüğü parkı hatırlatıyordu. Oraya ait olmayan tek şey, akrep iğneli devasa canavarlardan oluşan ufak grup ve bedeninin her yanı dikişlerle ve morluklarla kaplı küçük kızdı.

Uzun otların arasında, kız kardeşim bir canavarın parmağını, sanki o gerçek kıyamete has bir biçimde insanlara eziyet etmesi için tasarlanmış İncil'den fırlamış bir çekirge değil de evcil hayvanıymış gibi bantlıyordu.

Üstüne çok bol gelen tişörtünün altında, Paige'in kaburgalarının gayet görünür bir biçimde çıkık olduğunu biliyordum. Onu o sabah yatırırken, kaburgalarını görmek içimi acıtmıştı. Gözlerinin altında morluklar vardı ve canavarı bandajlayan elleri kemikten farksızdı.

Evcil hayvanlarının yanında çimlerde oturuyordu. Her fırsatta yere oturduğunu fark ettim. Sanırım, bu şekilde enerji topluyordu. Galiba açlıktan ölmek üzereydi.

Kendimi onlara doğru yürümeye zorladım. Çekirgelerle ne kadar vakit geçirsem de, yanlarında rahat hissedemiyordum. Onlara yaklaşırken, çekirgelerin uçtuğunu görünce rahatladım. Paige'in yanına oturdum ve ona ton balığı konservesini gösterdim. "Babamın bize yaptığı ton balıklı sandviçleri hatırlıyor musun? Sen bir vejetaryen olmadan önce, en sevdiğin şeydi." Konservenin kapağını açıp, ona içindeki pembe renkli balığı gösterdim.

Paige konserveden geriye çekildi.

"Babamın ton balığını ekmeğin üstüne koyup gülümseyen bir surat çizdiğini hatırlıyor musun? Çok hoşuna giderdi."

"Babacığım eve gelmek mi?"

Onun ne zaman geri döneceğini soruyordu. Yanıt asıydı. "Ona ihtiyacımız yok."

Bu doğru olsaydı, ne kadar harika olurdu. Onun yerinde olsaydım, kendim geri döner miydim bilmiyordum. Bizi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Gözlerini iri iri açarak bana baktı. "Onu özledim."

Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama içimden gelmedi. "Ben de."

Parmaklarımla bir parça ton balığı çıkarıp ağzına götürdüm. "Al. Bir parça yemeyi dene." Başını hüzünle iki yana salladı. "Haydi, Paige."

Utanmış gibi bakışlarını yere dikti. Yanaklarındaki ve köprücük kemiklerinin arasındaki çöküklük beni korkutuyordu.

Ton balığını kendi ağzıma götürdüm ve ağır ağır çiğnedim. "Güzelmış." Saçlarının arasından bana baktı. "Aç mısın?" diye sordum.

Evet der gibi başını salladı. Bir anlığına omzumdaki bandaja baktı. Bandajın üstü kan lekeleriyle kaplanmıştı.

Yine utanmış gibi başını çevirdi ve tepemizde daireler çizen çekirgelere baktı. Ama bakışları sürekli olarak bandajıma kayıyordu ve burun delikleri güzel bir şeyin kokusunu almış gibi açılıp kapanıyordu.

Belki de gitme vakti gelmişti.

Tam konserveyi yere koyarken, bir hayvan sesi duydum. Bir sırtlan sesini andırıyordu. Daha önceden sırtlan sesi duyup duymadığımdan emin değildim ama kemiklerim vahşi doğadaki bir avcı hayvanın sesini tanıyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Derken, solumdaki ağaçların arasından bir gölge fırladı.

Bir gölge daha çalılıkların arasından fırladı ve bunu birkaç gölge daha izledi.

Bir sonraki gölge en yakındaki ağaca daha yakın bir yere sıçrarken, dişlerinin ve kanatlarının şeklini görebildim.

Cehennem yaratıklarıydı.

Hem de bir sürü.

Etrafımızdaki ağaçlar, ağaçtan ağaca sıçrayan, gide-
rek yaklaşan gölgelerle kaynamaya başladı. Çılgın sırt-
lan sesi düzenli olarak devam ederken, gölgelerden oluşan
çete bize doğru atıldı.

Paige'in çekirgeleri yaratıklara doğru uçu. Ama ce-
hennem yaratıkları sayıca daha fazlaydı.

Paige'in elini tuttuğum gibi eve doğru koşmaya başla-
dık. Ensem karıncalanıyordu ve kaç tane görünmez pen-
çenin bana yaklaştığını hissetmeye çalışıyordum.

Eve doğru seslendim. "Cehennem yaratıkları!"

Raffe yemek salonunun penceresinden bize baktı.

"Kaç tane?" diye bağırdı biz eve koşarken.

Ağaçların arasından bize yaklaşmakta olan gölgeleri
işaret ettim. Raffe pencerenin önünden kayboldu.

Bir saniye sonra, ön kapıdan dışarı fırladı ve üstüne
bir battaniyeye sarılmış halde, sırt çantasıyla apar topar
verandadan indi.

Raffe kazıklı çitlere doğru koşarken, ikimiz de Beliel'in
çitten sarkan kırık zincirine baktık. Beliel görünürde
yoktu.

Cehennem yaratıklarının onu serbest bırakmış olabi-
leceklerini düşündüm. Birbirlerinden hoşlanmıyor olabi-
lirlerdi ama hâlâ aynı takımdaydılar. Beliel yaratıkları
ona yardım etmeye ikna etmek için beni geçmişine bak-
maya çağırmamış mıydı zaten?

Raffe sırt çantasını bana fırlattı. Çantaya bağladığı
bohçanın içinde kanatları var herhalde diye düşündüm.

Çantayı sırtıma takarken, Paige'in birkaç çekirgesi

yanına kondular. Etraflarını saran gölgelere tıslamaya başladılar.

Bir adım geriledim. Hâlâ akrep iğnelerine fazla yaklaştamıyordum. “Gitmemiz gerek, Paige. Bizi uçurmalarını sağlayabilir misin?”

O canavarlardan birinin beni tutacağını düşününce kalbim hızla atmaya başladı ama o sırada Raffe'nin kollarında olmaktan daha iyi bir fikir gibiydi. Bana karşı ne hissettiğini açık açık söylemişti. Biz diye bir şey olmadığını da.

Raffe bana pis bir bakış fırlattı. Eğilip kolunu dizlerimin altından geçirdi ve beni kucağına aldı.

“Çekirgelerle birlikte gidebilirim.” Kollarında gerildim ve ondan mümkün olduğunca uzak durmaya gayret ettim.

“Zor gidersin.” Kanatlarını açmadan önce birkaç adım koştu.

Geniş kanatlarını iki kez çırpı ve kendimizi havada bulduk.

Kollarımı boynuna doladım. Ona sokulmaktan ve sıkıca tutunmaktan başka çarem yoktu. Tartışmanın sırası değildi.

Çekirgeler de kız kardeşimle birlikte hemen peşimizden havalandılar.

Gölgeler ağaçların arasından bize doğru sıçradılar. Melek Adası bir tür cehennem yarattığı kongre merkezine dönüşmüş olmalıydı. Ya öyle olmuştu ya da bu yeni yaratıklar birlikte hareket etmek konusunda çok iyiydiler.

Raffe San Francisco'ya yöneldi. Arkamızda bir cehennem yarattığı bulutu ağaçların arasından fırlayarak peşimize düştü.

Her zamanki gibi, Alcatraz üstünde bir çekirge bulutu dönüp duruyordu. Kanatlarının oluşturduğu rüzgâr, saçlarımı suratıma savuruyordu. Oraya yaklaşıırken, bir grup çekirge bize yöneldi.

Kendi sürümüzü oluşturana dek ufak grubumuza katıldılar. Yaratıklar bize sokulmuyorlardı ama saldırıya da geçmiyorlardı. Sırf içgüdüleriyle hareket ederek uçuşumuza eşlik ediyor gibiydiler. Ardımızdaki cehennem yaratığı bulutu duraksadı. Çekirge sürüsünden bir hayli ufak kalmıştı. Durum değerlendirmesi yapıyormuş gibi birkaç saniye havada asılı kaldı, sonra geri dönüp ufukta gözden kayboldu.

Derin bir oh çekip içimde biriken gerilimi boşaltmaya çalıştım. O an için güvendeydik.

Raffe kaşlarını çatarak, dalgın dalgın gidişlerini izledi. Geri çekilen yaratıklara bakıp sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Cehennem yaratıkları olmaları gerektiği kadar aptalca davranmıyorlardı.

Olanları düşünürken, içimi bir endişe kapladı. Dünya ya ne salmıştı böyle?

Çekirge sürüsünden daha fazla yaratık harekete geçince ve bize doğru gelmeye başlayınca, Alcatraz'ın üstündeki huni inceldi.

Bu yeni grup başının üstüne kıvrılmış daha büyük bir akrep kuyruğu bulunan bir çekirge liderliğinde bir mızrak gibi ilerliyordu. Bu manzara beni nedense huzursuz etti. Bu yaratıklar içgüdüleriyle sadece kız kardeşimi izliyorlardı, değil mi?

Ama bir saniye sonra, liderleri endişelerimi haklı çıkardı. Uzun saçlarındaki beyaz tutamı görebileceğim kadar yaklaşmıştı. Onu tanıdığım anda her yanımda buz kesti.

İç i sırf eğlence olsun diye aç bırakılan çaresiz insanlarla dolu gemi konteynerinin yukarı doğru açılan kapısına beni iterek benimle oyun oynayan yaratıktı. Beliel'in çekirge lider grubunda olması için beslenen ve eğitilenlerden biri olduğunu söylediği yaratıktı.

Diğerlerinden daha iriydi; Beliel'in lider grubun daha iyi beslendiğini söylediğini hatırladım. Neden buradaydı? Paige çekirgelerine ona karşı gelmelerini emredebilirmiydi? Bu yaratık hayatta kalmaması gerekecek kadar kötü ve tehlikeliydi. Onu yakınlarımızda istemiyordum.

Yanımıza geldiğinde, Paige'in daha önceden tedavi ettiği çekirgenin kolunu kavradı ve onu sarsarak havada durmaya zorladı. Beyaz Şerit Paige'in çekirgesinin neredeyse iki misliydi.

Çekirgenin kanatlarından birini kopardı ve cıyıklayan çekirgeyi suya doğru fırlattı.

Paige çağlık attı. Evcil havyanı geriye kalan tek kanadını bir kaya gibi suya düşüp çırparken, gözleri fal taşı gibi açılmış halde ardından baktı.

Çekirge karanlık körfezde minik bir dalga yarattı. Su onu asla var olmamış gibi bir anda yutuverdi.

Beyaz Şerit Paige'in diğer çekirgelerine öfkeyle bağır-
dı, aşırı büyük iğnesini tehditkâr bir biçimde havada ileri
geri salladı.

Paige'in ufak çekirge sürüsü vızıldayarak daireler çizerken, akılları karışmış gibiydi. Beyaz Şerit'e baktılar, sonra ölen evcil hayvanının ardından ağlayan Paige'e kaçamak bakışlar fırlattılar.

Beyaz Şerit yine kükredi.

Paige'in dört çekirgesi tereddütle Beyaz Şerit'in ardındaki böcek sürüne uçmaya başladılar.

Beyaz Şerit'in sürüsü etrafımızda oluşturdukları daireyi daralttılar. Kanatlarının kükreyişi kulakları sağır edecek kadar yüksekti ve saçlarımız dört bir yana savruluyordu. Beyaz Şerit ileri geri sallandı ve tepeden Paige'e baktı.

Bir canavarın kollarında peşinde daha da büyük bir canavar olan her yanı dikişli oyuncak bir bebek gibi gözüküyordu.

Raffe hissettiğim gerilimi fark etmiş olacaktı ki, Beyaz Şerit'in önünden Paige'e doğru uçtu. Raffe'nin iblis kanatları her hareketleriyle etrafımızdaki havayı yardı. Beyaz Şerit'in önünde durdu, yarım ay biçimli kanat bıçaklarının güneşte parlamasını sağladı.

Beyaz Şerit'in gözleri aklını oynatmış bir adaminkiler gibi irileşti. Acaba Önceki Dünya'da nasıl birisiydi? Bir seri katil miydi?

Raffe'yi görünce şışti ve onu incelemeye koyuldu. Muh-temelen, Raffe'nin onunla savaşmak için beni bırakıp bırakmayacağını düşünerek bana baktı.

Raffe'ye doğrudan saldırmaya cesaret edemeden Paige'in çekirgelerine kükredi. En azından, o an için saldırmadı. Açlıktan ölmek üzere olan mahkumlara ve küçük kızlara gelince bir katil olabilirdi ama bir melek iblisle savaşmaya istekli değildi.

Arkasını döndü ve kuyruğunu Paige'in geriye kalan çekirgelerinden birine savurdu. Onu sokmadı ama iğnesini kullanarak çekirgenin suratını yardı ve yanağından bir çizgi halinde kanlar akmasına neden oldu. Daha ufak olan çekirge geriye sindi; daha iri yaratığın boğazını kesmek istediğini düşünüyor gibiydi.

Beyaz Şerit korkmadığını göstermek istermiş gibi bize sırtını döndü. Paige'in evcil hayvanını saçlarından kavradı ve ondan daha ufak olan çekirge havada kalabilmek için beceriksizce kanat çırparken uçarak uzaklaştı.

Tereddüt eden yaratık döndü ve sıkıntıyla Paige'e baktı. Gitmek istemiyordu. Ama Paige elini uzatıp evcil hayvanı ondan uzaklaştırılırken ardından bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Bu, bir tür liderlik gösterisiydi ve sürü kimi izleyeceğini görebilmek için bekliyor gibiydi.

Paige önceki gece çekirgeleri meleklerle saldırtmak için her ne yaptıysa, bu yöntem Beyaz Şerit'e işlemiyordu.

Yedi yaşındaki bir kıza karşı bir seri katil. Kıyaslamak bile mümkün değildi. Raffe sayesinde, ona zarar vermek için bir şey yapmadığına sevindim.

Paige onu taşıyan çekirgeyle ve iki yamndakilerle kal-

GÜNLERİN SONU

dı. Daha ufak kalan grubumuz büyük bir ihtimalle görünmeden ve ateş edilmeden uçmamızı sağlayacaktı ama kabadayılık taslanması, özellikle de yağmacı bir böcek tarafından yapılması hoşuma gitmemiştir.

Yolumuza devam ettik.

Paige'in bakışlarından endişeli olduğunu görebiliyordum. Gücünün elinden alınmasına aldırış etmediğini ama çekirgelerinin cezalandırılmasından nefret ettiğini tahmin ettim.

“Direniş’e gitmemiz gerek,” dedim Raff’e’nin boynuna sarılırken. “Belki Doktor da oradadır. Hem sana, hem de Paige’e yardımcı olabilir. Annemin orada bizi bekliyor olması gerek.”

“Bir insan doktor mu?”

“Melekler tarafından değiştirilmiş bir insan doktor. Sanırım, Beliel’in kanatlarını, daha doğrusu senin kanatlarını ona diken doktor o.”

İri iblis kanatlarını havada savururken sessizdi. “Bundan ben de hoşlanmıyorum,” dedim. “Ama başka ne seçeneğimiz var?”

“Neden olmasın?” dedi pes etmiş gibi. “İlkel yerel halkın beni paramparça edip, bedenimin parçalarını para karşılığı satacağı, geri kalanını cinsel güç kazanmak için öğütüp çaylara karıştıracağı düşman bölgesinin kalbine de uçabiliriz.”

Boynuna daha sıkı sarıldım. “Artık o kadar ilkel değiliz.”

Bana bakıp kaşını kaldırdı; buna hiç inanmamış gibiydi.

“Artık Viagra’mız var.”

Bunun ne olduğundan emin değilmiş gibi yan yan bana baktı.

Güneş batarken, suyun üstünden Doğu Körfezi karasına doğru uçtuk. Kuş yuvasından uzak durarak, Direniş karargâhlarına uzun yoldan gittik. O gün, havada inanılmayacak kadar çok sayıda melek vardı. Düzgün bir biçimde her yönden yeni kuş yuvasının bulunduğu Yarım Ay Körfezi’ne doğru her yönden akın akın geliyorlardı.

Havada diğerlerinden daha büyük bir grup görünce, bir alışveriş merkezinin önüne konduk ve bir Macy’s mağazasının girişinin gölgelerine sığınıp bekledik.

“Haberci seçimi için gidiyor olmalılar,” dedi Raffe. Tepemizde uçan çok sayıdaki meleğe bakarken, sesi endişeliydi.

Kollarımı boynundan çekip, ılıklığından uzaklaştım. Mağazanın girişinde tek başıma üşüdüğümü hissettim. “Yani, bölgeye daha da mı çok melek gelecek? Sanki yeteri kadar yoktu.”

O mesafeden, melekler gökyüzünden ağır ağır ilerliyormuş gibi gözüküyorlardı. Raffe tepede uçuşlarını izledi. Adeta havaya sıçrayıp onlara katılmamak için çaba sarf ediyormuş gibi bedeni hafifçe titredi.

“Onlardan biri olmak nasıl bir şey?” diye sordum.

Bir şey demeden önce, uzunca bir süre göğe baktı. “Nöbetçilerim ve ben bir keresinde bölgeyi bir iblis istilasından temizleme görevini üstlenmiştik. Ama bir tane bile iblis bulamadık. Ama nöbetçilerimden biri olan Kasırğa

kendini bir savaşı o kadar hazırlamıştı ki, savaş olmayacağı fikrini bir türlü kabullenemedi.”

Başıyla uzakta uçan melekleri işaret etti. “Aynı böyle düzgün bir biçimde uçarken, Kasırğa birden bir kargaşa çıkarırsa, iblislerin gürültüyü patırtıyı duyacaklarına ve bize geleceklerine karar verdi. Böylece, elinden geldiğince hızlı bir biçimde uçmaya, bir kasırğa yaratmaya çalıştı.”

Bunu hatırlayarak gülümsedi. “Yarımız muziplik olsun diye ona katıldı, geri kalanımızsa izleyip eğlenmek için yere konduk. Ona bir şeyler fırlatmaya başladık. Dallar, yapraklar, elimize ne geçerse fırlattık, çünkü herkes bir kasırgada döküntüler olması gerektiğini biliyordu.”

Bunları hatırlarken, bakışlarında muzip bir ifade belirdi. “Havadaki melekler hastalıklı olduğundan emin olduğum bir ağaca uçtular. Ağacın dallarında hâlâ çürük portakallar duruyordu. Bunları bize atmaya başladılar ve olay büyük bir çamur ve portakal savaşına dönüştü.” Göge bakarken kıs kıs güldü.

Suratı daha önceden hiç görmediğim bir biçimde rahat ve mutluydu. “Günler sonra bile kulaklarımızdan ve saçlarımızdan kurumuş portakal peltesi çıkardık.”

Meleklerin uçarak bizden uzaklaşmasını izledi.

Yalnız geçirdiği senelerin bir gün sona ererken beliren gölgeler gibi ona geri geldiğini adeta görebiliyordum. Suratındaki mutlu ifade silindi ve yine kıyamet sonrasında seyahat eden sert bir yabancıya dönüştü.

“Bu insan doktorun kanat dikebileceğine emin misin?” dedi.

“Beliel bunu yapabildiğini söylemişti,” dedim. Ama tabii, Beliel bir sürü şey söylemişti.

“Onun Direniş Kampı’nda olduğuna emin misin?”

“Hayır ama Direniş tarafından Alcatraz’dan kurtarıldığına eminim. Orada değilse bile, belki nerede olduğunu bilen birileri vardır.” Kampa gitmek ve Paige’i mahveden doktora güvenmek konusunda aklımdan bin bir türlü endişe geçiyordu.

İç çektim. “Aklıma daha iyi bir fikir gelmiyor. Senin?”

Dönüp Macy’s’e girmeden önce, bir süre daha melekleri izledi.

Fena fikir değildi doğrusu. Paige’in de benim de gerçek giysiler bulmamız gerekiyordu; hazır göğün sakinleşmesini beklerken, biraz alışveriş de yapabilirdik. Çekirgeleri dışarı bıraktı ve Raff’e’nin peşinden mağazaya girdik.

İçeride elektrikler kesikti ama geniş pencerelerden içeri mağazanın ön kısmını aydınlatacak kadar güneş giriyordu. Rafların birçoğu ya sarhoş olmuş gibi eğri duruyordu ya da yerlere saçılmıştı. Çeşit çeşit renkte ve türde giysi rafların arasındaki sıralara saçılmıştı. Vitrinlerdeki çıplak mankenler cinsel pozlarda birbirlerinin üstünde duruyorlardı.

Birisi tavanı grafitiyle boyamıştı. Kaba saba bir şövalye ondan on misli büyük, ateş püskürten bir ejderhaya kılıcını çekmişti. Ejderhanın kuyruğu pencerenin ışığının ulaşmadığı derinliklerin karanlığında gözden kayboluyordu. Şövalyenin yanında “Tüm Kahramanlar Nereye Gitti?” yazıyordu.

Bunu yapan ressamın şövalyeye karşı hiçbir şansı olmadığını düşündüğünü tahmin ettim. Ne hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Etrafıma bakıp alışveriş yapmanın nasıl bir şey ol-

duğunu hatırlamaya çalıştım. Özel gecelere ait elbiselerin bulunduğu alanda yürüdük. Raflar ve zemin ipeğimsi parıltılarla ve ısıltılarla kaplanmıştı.

O sene mezuniyet balosuna gidecektim. Birisinin beni götürmeyi teklif edeceğini sanmıyordum; hem teklif etse bile bu elbiselerden birini almaya gücümüz yetmezdi. Uzun tuvaletlerin bulunduğu bir raftaki parlak kumaşları okşadım ve katilerle dolu bir maskeli balo yerine bir mezuniyet balosuna gitmek nasıl olurdu diye düşündüm.

Raffe'nin beni izlediğini fark ettim. Ardındaki ışıık koyu renkli saçlarının ve geniş omuzlarının etrafında bir hale oluşturunuyordu. İnsan olsaydı, okulumdaki kızlar onunla aynı odada olabilmek için ölmeye razı gelirlerdi. Ama tabii, Raffe insan değildi.

"Sana yakıştırdı," dedi başıyla elimdeki film yıldızı elbisesini göstererek.

"Teşekkürler. Asker postallarıyla da iyi gider mi sence?"

"Her zaman savaşmayacaksın, Penryn. O kadar sıkıldığın bir an gelecek ki, keşke savaşıyor olsaydım diyeceksin."

"Hayal kurabilirim." Elbiseyi çekip üstüme tuttum ve yumuşak parıltılı kumaşı hissettim.

Yanıma gelip, üstüme tuttuğum elbiseye baktı. Beğeniyle başını salladı.

"Sence her şey..." Sesim çıkmadı. Yutkundum ve devam ettim. "Yani, sen bir insan ya da ben bir melek olsaydım, her şey nasıl olurdu?"

İstemsizce elini uzattı ve başparmağını elbisenin omzunda gezdirdi. "Ben insan olsaydım, senin için en güzel tarlayı ekip biçerdim." Bunu içtenlikle söylemişti. "Her-

kesinkinden daha güzel olurdu. Altın rengi ananasları, en sulu üzümleri ve dünyanın en lezzetli turplarını yetiştirirdim.”

Ona bakakaldım; dalga geçip geçmediğini anlamaya çalıştım. Ciddi gibiydi. “Çok çiftlik görmedin, değil mi Raffé? Birçoğumuz çiftçi bile değiliz zaten.”

“Ama bu durum sana karşı olan o insani bağımlılığımı azaltmazdı.”

Hafifçe gülümsedim. “Ben bir melek olsaydım, tüyle-
rimle ayaklarını gıdıklar, sana her sabah melek şarkıları söylerdim.”

Bunları gözünün önüne getirmek ona acı veriyormuş gibi kaşlarını çatı.

“Pekâlâ,” deyip başımı salladım. “İkimiz de birbirimi-
zin dünyasında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmi-
yoruz. Anladım.”

Samimi bakışlarını bana dikti. “İnsan olsaydım, seni isteyecek kişilerin en başında ben gelirdim...” Bakışlarını başka yöne çevirdi. “Ama insan değilim. Bir baş meleğim ve halkımın başı dertte. İşleri düzeltmeye çalışmaktan başka çarem yok. Bir insan kızının dikkatimi dağıtmasına izin veremem.”

Kendi kendine evet der gibi hafifçe başını salladı. “Bunu yapamam.”

Elbiseyi dikkatle rafa koydum ve bana söylediklerine kulak kesildim. Durumu olduğu gibi kabullenmem gerekiyordu.

Ona dikkatle baktım, bakışlarında kararlı, hatta bana acırmış gibi bir ifade görmeyi bekledim. Ama bunun yerine büyük bir karmaşa gördüm.

Gözlerinin gerisinde bir savaş yaşıyordu.

İçimde minnacık bir umut ışığı belirdi. Artık neyi umut ettiğimi bile bilmiyordum. Beynim kalbimin hızına yetişemiyordu.

“Sadece bir kerelik,” dedi adeta bana değil de kendine. “Sadece bir an için.”

Sonra, eğildi ve beni öptü.

Dünyaya geldiğimden beri beklediğim türden bir öpücük.

Dudakları yumuşacık, dokunuşu şefkatliydi. Hafifçe saçlarımı okşadı.

Dudaklarımı keşfeder gibi ıslak bir biçimde dudaklarını kaydırarak yaladı, sonra diliyle dilime dokundu. Elektrik akımları dilimin ucundan ayak parmaklarımın ucuna gitti ve geri geldi.

O anda boğuluyormuşum gibi hissettim. Böyle bir şeyin var olduğunu kim bilebilirdi ki? Ağzımı açtım ve ona daha sıkı sarılarak, adeta üstüne tırmandım.

Bana bir sene gibi gelen ama aslında minnacık bir an çılgınca öpüştük. Nefesim kesikleşmişti ve içime yeteri kadar hava çekemiyor gibiydim. İçim eriyor, bedenimde lav gibi akıyordu.

Derken, durdu.

İçine derin bir nefes çekti ve kollarını uzatıp beni geride tuttu.

İçgüdüsel bir biçimde sersemlemiş bir halde ona doğru bir adım attım. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve Raffede olduğunu bildiğim o histe kaybolmayı istiyordum.

Bakışlarında arzu ve hüznün karışımı bir ifade vardı ama ona yaklaşmama izin vermiyordu.

Bunu görünce aklım başıma geldi. Oraya ve o ana döndüm.

İstila. Annem. Kız kardeşim. Katliamlar. Hepsi bir anda gözlerimin önünden geçti. Haklıydı.

Savaşıyorduk.

Canavarlarla ve işkenceyle dolu bir kıyametin eşiğindeki bir kâbuslar dünyasındaydık.

Ben de orada dikilmiş, bir düşman askere vurulmuş bir genç kız mıydım? Neydim, çıldırmış mıydım?

Bu sefer, ilk arkasını dönen ben oldum.

Başımdaki dehliz tıka basa dolmuş gibiydi ve birbirine dolanan duygularımın biraz rahatlaması gerekiyordu.

Raffe'den uzaklaşarak mağazanın derinliklerine ilerledim. Mağazanın zifiri karanlığa bürünmeden önceki loş alanında üstüne oturacak bir platform buldum. Etrafı görebileceğim kadar aydınlık ama birisi beni gözetlediği takdirde gölgelerin arasında kalabileceğim kadar karanlıktı. Bazen tüm hayatımı günışığı ve karanlık arasındaki bu alacakaranlık bölgesinde yaşadığımı düşünüyordum.

Oturdum ve sıkkın bir tavırla yere saçılmış raflara ve eski medeniyetimizin kırık parçalarına baktım. Bundan sıkılınca, mağazanın en karanlık kısmına baktım. Hiçbir şey göremiyordum ama bir şeylerin kıpırdanıp kıpırdanmadığı konusunda hayal kuruyordum. Sonra, etrafa bakınırken bir şey gördüm.

Bir ayakkabı denizinin ve birkaç yere devrilmiş vitrin mankeninin yakınındaki eğrilmiş bir tabelanın ardında

ufak bir el feneri duruyordu. Yanıyordu ama ışığı cılız olduğundan ışıktan çok gölge oluşturunuyordu.

Elimi ürkünç Ayı'nın yumuşak postuna götürdüm ve kaçsam mı, yoksa ne olduğuna baksam mı diye düşündüm. İçimden Raff'e sığınmak gelmiyordu; böylece, ayağa fırladım ve sessizce el fenerine doğru yürüdüm.

Ben oraya varamadan, birisi ışığa çıktı.

Paige'di. Üstünde hâlâ tek omzundan sarkan ve dizlerinin altına kadar uzanan bol tişört vardı. Tenis ayakkabılarıysa kurumuş kan lekeleriyle neredeyse siyah olmuştu. Cılız ışık çökük avurtlarına vuruyor, dikişlerin ardındaki iskeletin hatlarını vurguluyor, saçlarından boynuna uzun uzun gölgeler vurduruyordu. Uyurgezermiş gibi vitrin mankenlerine doğru gitti. Yerdeki bir şeye büyülenmiş gibi baktı.

Vitrin mankenlerine bir daha bakınca, içlerinden birinin bir adam olduğunu fark ettim.

Etrafa saçılmış ayakkabıların üstünde sırt üstü yatıyordu; başı ve omuzları bunların üstüne devrilmiş gibi mankenlerin kollarına ve bacaklarına karışmıştı. Soluk tenli ellerinden birini yerdeki el fenerine uzatırken, diğeriyle de göğsünde sıkı sıkı bir kâğıt parçası tutuyordu. Bir kalp krizi geçirirken ölmüş olmalıydı.

Paige transa girmiş gibi yanına çömeldi. Başını kaldırırsa beni görecekti ama tüm dikkatini adama vermişti. Belki de avcı hayvanlar avlarının kokusunu alabildiği gibi insanların kokusunu da alabiliyordu.

Ne yapmak üzere olduğunu biliyordum. Ama onu durdurmam. Durdurmak istedim. Tanrım, istedim. Ama durduramadım.

Gözlerim yaşlarla yanmaya ve sızlamaya başladı. Bu, dayanamayacağım kadar ağır bir manzaraydı. Annemi istiyordum.

Tüm bu süre boyunca, güçlü kişinin kendim olduğumu, zorlu kararlar verdiğimi ve ailemin sorumluluğunu omuzlarımda taşıdığımı düşünmüştüm. Ama o anda, en zorlu kararların, bizi hayatımızın sonuna dek rahat bırakmayacak kararların annemin beni koruduğu kararlar olduğunu anladım.

Direnış Paige'i bir hayvan gibi yakaladığında da öyle olmamış mıydı? Ben ona hâlâ çorba ve hamburger yedirmeye çalışırken, annem çoktan onun neye ihtiyaç duyduğunu anlamıştı. Paige'i sırf ona bir kurban bulabilsin diye koruluğa o götürmemiş miydi?

Bakışlarımı bile ayırmayı beceremedim. Ayaklarım külçe gibiydi, gözlerim de kapanmayı reddediyordu. Artık kız kardeşim buydu.

Dudakları kıvrıldı ve jilet gibi keskin dişleri ortaya çıktı. Hafif bir inleme duydum. Kalbim az kalsın duracaktı. İnleme sesi adamdan mı, Paige'den mi gelmişti? Adam sağ mıydı?

Paige bunu anlayacak kadar yakınındaydı. Adamın kolunu ağzına götürerek, keskin dişlerini gösterdi.

Ona seslenmeye çalıştım ama sadece nefesimi dışarı verebildim. Adam ölüydü. Öyle olmalıydı. Yine de bakışlarımı çeviremiyordum ve kalp atışlarım kulaklarımda cınlıyordu.

Paige adamın kolunu ağzına götürmüşken durdu, burununu kırıştırdı ve hırlayan bir köpek gibi dudaklarını geriye çekti.

Adamın hâlâ elinde olan kâğıt parçası artık Paige'in suratının önünde duruyordu. Durup kâğıda baktı.

Kâğıdı daha iyi görebilmek için adamın kolunu çekti.

Burnunun üstündeki deri düzeldi ve ağzını kapatıp dişlerini dudaklarının ardına gizledi. Kâğıda bakarken, bakışları yumuşadı. Ağzı titremeye başladı ve adamın kolunu tekrar göğsüne koydu. Adamdan geri çekildi.

Elleriyle başını tutu, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan bir kadın gibi ileri geri sallanmaya başladı.

Sonra, arkasını döndüğü gibi karanlığa koştu.

Gölgelerin arasında dururken, kalbim kız kardeşimin hissettikleri yüzünden ağır ağır parçalanmaya başladı. Küçük kız kardeşim tüm yeni hayvani içgüdülerine rağmen insan olmayı seçiyordu. Dahası, bunu açıktan ölme pahasına yapıyordu.

Adamın yanına gidip elinde ne tuttuğuna bakmak için eğildim. Ona ulaşabilmek için yüksek topuklu ayakkabıların ve makyaj kutularının etrafından dolandım. Adam hâlâ nefes alıyordu ama kendinde değildi.

Hâlâ nefes alıyordu.

Titreyerek yanına oturdum; titreyen bacaklarımın beni ayakta tutabileceğine emin değildim.

Giysileri kirlenmiş ve yırtılmıştı; saçları ve sakalı da haftalardır yolculuk etmiş gibi keçeleşmişti. Birisi bir keresinde bana kalp krizlerinin günlerce sürebileceğini söylemişti. Adamın ne kadar süredir orada olduğunu merak ettim.

İçimden bir ambulans çağırmak için dayanılmaz bir istek geçti.

Eskiden tamamıyla yabancı insanların ona ilaç verdiği

ve durumunu gözlemlemek için makinelere bağladığı bir dünyada yaşadığımızı inanmadım. Onu saat başı yoklardı. Ona tamamıyla yabancı, onun hakkında hiçbir şey bilmeyen yabancılar. Eşyalarını karıştırıp işlerine yarar bir şey var mı diye bile bakmayacak yabancılar.

Hem herkes bunun normal olduğunu da düşünürdü.

Kolunu kaldırıp tuttuğu kâğıda baktım. Elinden almak istemedim, çünkü her neyse cebinden çıkarıp ölmek üzereyken bile sıkı sıkı tutacağı kadar önemli bir şeydi.

Elinde üstünde bir çocuğun yaptığı bir resim olan yırtık ve lekeli bir kâğıt vardı. Bir ev, bir ağaç, çöpten bir çocuğun elini tutan çöpten bir yetişkin. En alta eğri büyrü harflerle ve pembe renkli pastel kalemle “Seni seviyorum Babacığım” yazılmıştı.

Kâğıda loş ışıktaki uzunca bir süre baktım, sonra adamın kolunu yavaşça göğsüne koydum.

Onu fayanslı zemindeki vitrin mankenleri öbeğinin üstünden halıda dümdüz yatana dek dikkatle çektim.

Yakınlarda bir sırt çantası bulup, bunu da yanına getirip koydum. Kendisini kötü hissettiğinde çıkarmış olmaydı. İçini karıştırınca bir su şişesi buldum.

Başını suya doğru eğdiğimde, ılık olduğunu ve kolumda ağırlık yarattığını hissettim. Suyun büyük bir kısmı dudaklarının etrafından döküldü ama bir kısmı ağzına girdi. Boğazı refleksle suyu yuttu; acaba bilinci tamamıyla mı kapandı diye düşündüm. Başını yere koydum, altına da katlanmış bir ceket koymayı ihmal etmedim. Aklıma yapacak başka bir şey gelmedi. O yüzden, onu ölümle baş başa bıraktım.

Paige için bulabildiğim en normal giysileri topladım. Üstünde parıltılı bir kalp bulunan pembe bir tişört, bir blucin, yüksek bilekli spor ayakkabılar ve fermuarlı bir hırka. Geceleyin görünmemesi için tişörtünden başka her şeyin koyu renkli olmasına özen gösterdim. Ayrıca, kimsenin dikkatini çekmememiz gerekirse diye, hırkasının suratını örtecek yeteri kadar büyük bir kapüşonu olmasına da dikkat ettim.

Kendim içinse, siyah botlar, siyah bir blucin ve üstüne mutlaka bulaşacak kanlar için bordo renkli bir mont seçtim. Kanın bana değil, başkasına ait olacağını umdum. Hazır elimizin altında seçebileceğimiz giysiler varken, kıyamet sonrasına uygun bir biçimde giyinebilirdim. Bir de uzun ve gayet... Bunu yerine bırakıp koyu renkli yün bir ceket seçtim. O sırada bana melekleri hatırlatacak şeyleri görmeyi istemiyordum.

Raffe kendine bir beysbol kasketi ve kanatlarını örten koyu renkli bir pardösü bulmuştu. Beysbol kasketi ona yakışmıştı.

İçimden kendimle dalga geçtim. Ne salaktım. Dünya sona eriyordu, kız kardeşim insan yiyen bir canavardı, mağazada ölmek üzere olan bir adam vardı ve bir gece daha hayatta kalırsak şanslı olacaktı. Bense beni istemeyen bir adama bakıp salya akıtıyordum. Adam insan bile değildi. Ne kadar karışık bir işti! Bazen kendimden uzaklaşıp kaçmayı istiyordum.

Pardösüsünü ve kasketini gereğinden sert bir biçimde çantama tıktım.

Mağazadan çıktığımızda, melekler gitmişlerdi. Raffe uçmak için beni kucaklamak üzere öne çıktı.

Geriye adım attım. "Bunu yapmana gerek yok. Çekirgelerden biriyle giderim." Bu sözcükleri söyleyebilmek için kendimi zorladım. İstedğim son şey, akrep kuyruklu bir canavarın kollarında olmaktı.

Ama aramızdaki şey her neyse ya da değilse, Raffe bir ilişkinin başlamayacağını açık açık söylemişti. Gideceğini de açıkça söylemişti. Öğrendiğim bir şey varsa, istemeyen birini zorla yanınızda tutmak kalp kırıklığına zemin hazırlamaktı. Anneme sormanız yeterdi.

Dişlerimi sıktım. Bunu yapabilirdim. Sizi neredeyse iğne kadar sivri kuyruğunun ucuyla öldürmüş, kâbuslardan fırlamış bir yaratığın kollarına yürümek son derece ürkünçse ne olacaktı yani? Sonraki Dünya'da bile bir kızın bir parça gururlu olması gerekiyordu.

Raffe aklımdan geçenleri okumuş gibi beni izledi. Sonra, çekirgelere baktı. Onları incelerken, kalın bacaklarından böceğimsi gövdelerini ve rengârenk kanatlarını süzerken dudakları kıvrıldı. Son olarak kıvrık duran iğnelerine baktı.

Başını salladı. “Kanatları o kadar ince ki, seni taşıyabileceklerini sanmam. Bir de şu uzun tırnakları... Bir yerini sıyrısalar mikrop kaparsın. Tasarımları geliştirdiklerinde bunlardan birini kullanabilirsin.” Öne çıktı ve ani bir hareketle beni sıkıca kollarına aldı. “O zamana dek, hava taksin ben olacağım.”

Ben daha itiraz edemedi havalandı.

Körfezden bir rüzgâr esiyordu ve sohbet etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Kaslarımı rahat bıraktım ve suratımı boynunun kıvrımına gömdüm. Belki de son kez, ılık bedeninin beni korumasına izin verdim.

Güneş batarken aşağıda birkaç ateş parıltısı gördüm; bunlar muhtemelen kontrolden çıkmış kamp ateşleriydi. Karanlık arazide minnacık mum alevleri gibi gözüküyorlardı. Melekler tarafından fark edilmemek için, güneye doğru giderken dört kere yere inmek zorunda kaldık. Gökyüzünde hiç o kadar çok melek görmemiştim. Düzenli bir biçimde uçan grupları her gördüğümüzde, Raffe geri liyordu.

Kendi halkı ciddi bir şey yapıyordu ama onlara sormak bir yana yanlarına bile yaklaşamıyordu. Aradan geçen dakikalarla birlikte, kendi dünyasına geri dalebilmesi için tüylü kanatlarının takılmasını daha fazla istediğini hissettim.

Gittiğinde, kendi dünyamda neler olacağını düşünmemeye çalıştım.

En sonunda, Paly Tepesi olarak bilinen Direniş karargâhının üstüne vardık. Hiçbir özelliği olmayan diğer terk edilmiş bina öbeklerini andırıyorlardı.

Otoparktaki her araba kolaylıkla kaçabilmek için U dönüşü yapmasın diye sokağa dönük park edilmişti. Obi'nin kaçış planının başarıyla uygulandığını düşünecek olursak, arabaların hepsinde benzin, her an çalıştırmaya hazır bir biçimde kontakt anahtarları da kontaklarda olmalıydı.

Alçalırken, lastiklerin ve ağaçların ardına çömelmiş, açıklık alanda ölümler gibi sere serpe yatan birilerini gördüm. Birkaç kişi ay ışığında oraya buraya koşturuyordu ama onlar da Sonraki Dünya'nın başka herhangi bir yerinde hareket eden insanlardan farklı değillerdi. Obi karargâhlarına dikkat çekmemek için insanları iyi eğitmişti ama kamp Alcatraz mültecilerini de kurtardıktan sonra dolup taşmış olmalıydı.

Paly'nin karşısındaki sokağın oradaki koruluğun üstünde daireler çizdik. Ay alacakaranlığın gölgelerinin arasında yükseliyor, görünmeden etrafı görmemizi sağlıyordu. Aşağı inerken, çalılıkların arasına kaçışan birkaç gölgeyi hâlâ görebileceğimiz kadar ışık vardı. Alacakaranlıkta dışarıda insanlar olmasına şaşırmıştım, çünkü herkesin karanlıkta canavarlardan ne kadar korktuğunu biliyordum.

Aşağı indiğimizde, Raffé beni bıraktı. Gecenin serinliği uzun süredir onun kollarında olduğum için tenimi soğuttu.

"Burada kalıp gözlerden uzak durun," dedim. "Doktor'un burada olup olmadığını kontrol edeyim."

"Kesinlikle olmaz." Raffé sırt çantamı alıp, içinden pardösüsünü ve kasketini çıkardı.

"Durumu gözden geçirene dek burada kalmanın zor

olduğunu biliyorum ama bunu yapabilirim. Hem sen burada olmazsan, Paige'e kim göz kulak olacak?" Bu soruyu sorar sormaz, yanlış bir şey dediğimi anladım. Seçkin bir savaşçıya geride kalıp çocuklara göz kulak olmasını söyleyemezsiniz.

"Evcil hayvanları ona göz kulak olur." Pardösüsünü giydi ve kanatları kumaşın altında gözden kaybolana dek omuzlarını oynattı. Bir önlem daha alarak, sırt çantasını sırtına astı. Tüylü kanatları bir battaniyeye sarılıydı ve sırt çantasına asılıydı. Bu şekilde sıradan bir yatak örtüsü gibi gözüküyordu. İblis kanatları sırtına da yapışabiliyordu ama sırt çantası birilerinin dikkatini çekebilecek çıkıntıları gizliyordu.

İçinde bulunduğumuz durumla ilgili her şey beni tedirgin etmişti. Raffe beni bir kamp dolusu düşmanın arasına götürüyordu. Paige onu paramparça etmek isteyen kişilere o kadar yakın olmamalıydı. Hem Obi'yi son gördüğümde, tutuklanmamı istemişti.

Bir de Raffe'nin insanların konuştuklarını gizlice dinlemesini de istemiyordum. Tabii, ona defalarca hatyatımı teslim etmiştim ama bu durum onun düşmanlardan biri olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Her an kendi tarafımızı seçmek zorunda kalabilirdik. İşte bu gerçekleştiğinde, aynı tarafta olacağımızı düşünürsem büyük bir aptallık ederdim. Ama içgüdülerim bana onca endişe verici şey arasından bunu listenin sonlarında olduğunu söylüyordu. Sensei'm bana her zaman içgüdülerime güvenmemi, iç sesimin beynimin bilmediklerini bildiğini ve bazı sorunları daha çabuk çözebileceğini söylerdi.

Ama içgüdülerim bana Raffe hakkında doğru çıkma-

yan şeyler de söylemişti. O gün daha önceden yatakta neler olduğunu düşününce yanaklarım kızardı.

Pardösüsünün yakasını kaldırdı ve çıplak göğsünü örtmek için bütün düğmeleri ilikledi. Sonra da kasketini taktı. İlk bir gün olduğu halde, Ekim gecesi bu halinin şüphe yaratmayacağı kadar serindi. Kaliforniya geceleri rahatlıkla gündüzden on derece daha soğuk olabilirdi.

“Burada bekle, Paige. Hemen geri döneceğiz, tamam mı?”

Paige çoktan çekirgelerini sessizleştirmek için uğraşmaya başlamıştı ve bizimle ilgilenmiyordu. Onu geride bırakmak hoşuma gitmiyordu ama kampa da götüremezdim. Kampta son bulunduğu, korkan Direniş halkı onu bir hayvan gibi kementle yakalamıştı ve çekirgeler saldırmamış olsaydı kim bilir neler yaparlardı. Öfkeli köylü tavrının o zamandan beri değiştiğini sanmıyordum.

Yürümeye başlar başlamaz, gözlerin bizi izlediğini hissettim. Sürekli olarak etrafıma bakındım ama hiçbir şey görmedim. Ama gözümün ucuyla, hareket eden gölgeler gördüm.

“Bunlar çekirgelerin kurbanları,” diye fısıldadı Raffé.

Bu insanların kampa alınmadığını tahmin ettim. Tehlikeli olduklarını sanmıyordum ama elimi yine de Ürkünç Ayı'nın üstüne koydum, yumuşacık tüylerinden güç aldım. Sonra, içime derin bir nefes çektim ve karanlık korklukta ilerlemeye devam ettim.

Okul alanı sessizdi ve kimsecikler yok gibiydi. O sırada, orada birkaç bin kişi olduğunu tahmin ediyordum. Ama dışarıdan belli olmuyordu.

Obi bir mülteci kampı kurmak konusunda öylesine başarılı olmuştu ki, yeni gelenler bile kurallara uyuyorlardı. Açık alanlara çıkmamaları gerektiğini biliyorlardı. O alandaki çöp miktarı da Silikon Vadisi'nin diğer bölgelerinde süzülen çöplerden daha fazla değildi. Tüm yerleşke öylesine sessizdi ki, birisini görsem şaşacaktım.

Ama binalara yaklaştıkça, içeriden cılız ışıklar geldiğini fark ettik. Pencerele battaniyelerle ve havlularla örtülmüştü ama bazıları gelişigüzel asıldığından içerideki ışık ve hareketler kenarlardan dışarı sızıyordu.

Pencerelerden birine yanaşıp, bir aralıktan içeri göz attım. İçerisi insan kaynıyordu. Gayet besili, hatta bazıları temiz gözüküyordu. Onları tanımıyordum. Bunlar Alcatraz mültecileri olmalıydı. Bir başka pencereden içeri bakınca, aynı manzarayla karşılaştım. Bu kadar çok

yeni insanla birlikte, binaların tamamında bir karmaşa ve kafa karışıklığı hüküm sürüyor olmalıydı.

Pencerelerden birinde, sınıflardan birine bir torba dolusu yiyecek giren bir adam gördüm. Torbayı verdiği anda içindekiler tüketildi. Ellerini havaya kaldırıp, yiyecekler bittiği halde ellerini ona uzatmakta olan insanlara bir şey söyledi. Bir tartışma yaşandı ve adam ortalık çok karışmadan dışarı çıktı.

Şanslı olanlar alabildikleri yiyecekleri ellerinden geldigince hızlı bir biçimde yerken, diğerleri insanı huzursuz eden bir dikkatle onları izlediler. Kalabalık yepyeni bir grup kapının en yakınındaki yerini alana ve büyük bir ihtimalle yeni yiyecek torbasını bekleyene dek dönüp duruyor, ortalıkta dolanıyordu.

“Ne yapıyorsunuz?” dedi birisi sert bir sesle.

Hızla arkama bakınca, kamuflej giysileri içinde tüfekli iki adam gördüm. “Şey... Hiçbir şey.”

“Eh, o halde işinizi içeride, kuşların size göremeyeceği bir yerde yapın. Uyum bilgilerini dinlemediniz mi?”

“Birisini arıyordum. İkizlerin nerede olduğunu biliyor musunuz? Dee’yle Dun’ı diyorum.”

“Tabii, tabii,” dedi muhafız. “Sanki yavru köpeğini kaybetmiş her genç kızla konuşacak vakitleri var. Sonra bir de bakıyorsun ki Obadiah West’le görüşmek istiyorlar. Bu adamlar koskoca bir kampı yönetiyorlar. Aptalca sorulara ayıracak vakitleri yok.”

Onlara sadece gözlerimi kırpıştırarak yanıt vererek, muhtemelen, evet, aptalca sorular sormayı planlıyordum gibi bir izlenim verdim. Bizi en yakındaki kapıya yönlendirdiler.

“Size verilen odaya gidin. Birisi en kısa sürede yiyecek getirecek ve temsilcileri gizleyebilecek kadar karanlık olduğunda güzel bir otel odasına yollanacaksınız.”

“Neden gizleyebilecek kadar?”

Aklımı yitirmişim gibi bana baktılar. “Meleklerden.” Adamlardan biri diğerine *ne salak kız* der gibi bir bakış fırlattı.

“Ama onlar karanlıkta görebiliyorlar,” dedim.

“Bunu sana kim söyledi? Karanlıkta göremiyorlar. Bizden daha iyi yapabildikleri tek şey uçmak.”

Diğer muhafız “Bizden daha iyi de duyabiliyorlar,” dedi.

“Aman, neyse,” dedi ilk muhafız. “Ama karanlıkta göremiyorlar.”

“Ama ben...” Raffe koluma hafifçe vurunca sustum. Başıyla kapıyı işaret edip yürümeye başlayınca, peşinden gittim.

“Meleklerin karanlıkta görebildiğini bilmiyorlar. Melekler hakkında diğerlerinin bilmediği şeyler bildiğimi unuttum. Bunu bilmeleri gerek.”

“Neden?” dedi Raffe.

“Çünkü insanların –onlara saldırmaya kalkışırsak– karanlıkta gizlenmeye kalkışırsak, meleklerin bizi görebileceğini bilmesi gerek.”

Aklımdan geçenleri okumuş gibi bana baktı ama tabii bunu yapmasına gerek yoktu. İnsanların meleklerin güçlerini bilmesinin lehlerine olduğu gayet açıktı.

Raffe basamakları çıkarken yanımda yürüdü. “Dudakların kopana dek konuşabilirsin ama bunun sana bir faydası olmaz. Bunlar piyade askeri. Görevleri emirlere uymak. Başka bir şey değil.”

Öyle olduğunu iyi biliyordu tabii. Kendisi de bir asker değil miydi? Yanlış ordunun askeriydi.

Uriel sahte bir kıyamet yaratmaya ve Raff'e'yi öldürmeye çalıştığı halde, Raff'e kendi halkına karşı insanların savaşı kazanmasına yardım etmeye isteksiz demek değildi. Büyük Saldırı'dan beri beni öldürmeye çalışan bir sürü insan olmuştu ama bu da meleklerin insanları yok etmesine istekli olmadığı anlamına gelmezdi. Hiç de değil.

Muhafızlar bizi binaya girene dek izledi.

İçeri girer girmez, bir klostrofobi dalgasına direnmek zorunda kaldım. Koridor farklı yönlerde hareket eden insanlarla doluydu. Benim boyutlarımda olduğunuzda, bir kalabalığın içinde olmak en yakınınızdaki insanların bir tek gövdelerini ve kafalarını görebilmeniz demek.

Raff'e hissettiğimden de huzursuz gözüküyordu. Bu kadar sıkışık bir kalabalıkta, sırt çantasına bağlı battaniyenin içindeki kanatlarına insanların sürtünmesini engelleyemiyordu. Sadece hiç kimsenin bir tuhafılık sezmemesini umabiliyorduk.

Kapıya sırtı dönük, elleri sıkılmış vaziyette hareketsiz kaldı. Oraya o kadar ait değildi ki, neredeyse haline üzülecektim. Başıyla bir işaret yaptı.

Elimden geldiğince, kalabalığa karışmaya çalıştım. Muhafızlar bölgeden ayrılmadan önce uzun süre orada kalmamamız gerekiyordu.

Obi'nin başı bu yeni insanlar yüzünden epeyi kalabalık olmalıydı. Alcatraz kurtarma operasyonunu son anda başlarına sardığımdan, tekneleri alıp adadaki mahkûmları kurtaracak insan toparlamış olması bile hayret vericiydi.

Tabii, insanları oraya getirdikten sonra yapılacaklar konusunda hazırlık yapma fırsatı olmamıştı.

Direnış açısından epeyi hareketli bir gün olduğunu tahmin ettim. Obi artık sadece özgürlük savaşçılarını idare etmiyordu. Hem korkmuş, aç insanlarla dolu bir mülteci kampı oluşturuyordu, hem de kuruluşunu mümkün olduğunca gizli tutmaya çalışıyordu.

Obi'yle ilgili benim de bir takım sıkıntılarıım vardı. Yani, en yakın arkadaşım olacağını söyleyemezdim ama itiraf etmem gerekiyordu ki, başka kimsenin üstlenmeyeceğı kadar iş üstlenmişti.

Doktor'u veya Dee-Dum'ı bulabilecek miyim diye binanın derinliklerine ilerlemeyi düşündüm. İkizler Doktor'un nerede olduğunu kesin bilirlerdi. Ama içerisi hem çok kalabalık ve karmaşıktı, hem de bir şey ters gidecek olursa, paniğe kapılan mültecilerle dolu bir binanın orta yerinde kalmayı istemiyordum.

Tam Raff'e muhafızlar yer değiştirir değiştirmez gitmemiz gerektiğini söyleyecekken, ismimi duydum. Tanıdık bir ses değildi ve kimse bana bakmadığından kimin söylediğini anlayamadım. Herkes kendi arasında sohbet etmekle meşguldü.

Derken, koridorun diğer ucunda bir başkası ismimi söyledi. Hâlâ kimse bize bakmıyordu.

"Penryn."

Konuşan genci gördüm. Kıvrıcık saçlıydı ve sıksa omuzlarından sarkan kocaman bir tişört ve sımsıkı bir kemerle düşmesini engellediğı bol bir pantolon giymişti. Sanki eskiden iri yapılı olmaya alıştı da kıyamet sonrasındaki kilosuna alışamamıştı. Koridorda aramızda bir-

kaç kişi daha vardı ama yine de dediklerini duyabilecek kadar yakındım. Ne onu, ne de yanındakileri tanıyordum.

“Penryn mi?” dedi onunla konuşan kadın. “Ne biçim bir isim bu?”

Benimle konuşmuyorlardı. *Benden* söz ediyorlardı.

Genç adam omuzlarını silkti. “Muhtemelen, melek katili anlamına gelen yabancı bir isimdir.”

“Evet, doğru. Peki, buna inanıyor musun?”

“Neye?”

“Bir meleş öldürdüğüne? Bunu nereden bilebilirler ki?”

Genç adam yine omuzlarını silkti. “Bilmem.” Sesini alçalttı. “Tek bildiğim, meleklerden bir güvenlik sözü almanın harika olacağı.”

Kadın başını salladı. “Asla verdikleri sözü tutmazlar. Hem kızın başına gerçekten de bir ödöl koyduklarını nasıl bilebiliriz?”

Ödöl lafını duyar duymaz, Raffeyyle göz göze geldik.

“Bir sokak çetesi sırf onu öldürmek için bunu uydurmuş olabilir,” dedi kadın. “Belki de kız düşmanlarından biridir. Kim bilir? Dünyanın tamamı çıldırmış durumda.”

“Bir tek şeyi biliyorum,” dedi bana daha yakın duran bir başka adam. Tek merceğı çatlamış bir gözlük takmıştı. “Ödölü o kızın başına koyanlar ister melekler, ister çeteler veya iblisler olsun, onu ben ele vermeyeceğim.” Başını salladı.

“Ben de,” dedi yakınlardaki bir adam. “Bizi Alcatraz’daki kâbustan kurtaran kişinin Penryn olduğunu duydum.”

“Bizi Obadiah West kurtardı,” dedi kadın.

“Bir de şu tuhaf ikizler. İsimleri neydi?”

“Tweedledee ve Tweedledum.”

“Yok artık.”

“Dalga geçmiyorum.”

“Evet ama bunu onlara yapmalarını söyleyen kişi Penryn denen kızmış. Bizi kurtarmalarını sağlayan oynamış.”

“Bunu yapmadıkları takdirde, canavar kız kardeşini üstlerine salmakla tehdit etmiş.”

“Penryn...”

“Arkadaşımdır,” dedi bir kadın. Onu daha önceden hayatımda görmemiştim. “Kardeş gibiyizdir.”

Kimsenin beni tanımayacağını umarak başımı eğdim. Neyse ki, bizi kimse fark etmedi. Kapıya doğru yürürken, üstüne yapıştırılmış bir ilan gördüm. Yanından geçerken, dikkatimi çeken kelimeler “Yetenek Şovu” oldu.

Aklıma amatör tubacılar ve tap dansçıları geldi. Kiyamet sırasında bir yetenek şovu düzenlemek tuhaf bir şeydi. Ama zaten herhangi bir zamanda da bu tuhaf bir şeydi.

Raffe kapıyı iterek açtı ve tekrar karanlığa çıktık.

DıŖarıda hava içerinin boğukluğuna ve gürültüsüne kıyasla temiz ve sessizdi. Obi'nin kararghı olarak kullandığı kerpiç misyon evine varana dek, gölgelerin arasında ilerledik. Orada da kapıda aynı poster vardı. Okumak için duraksadım.

YETENEK GÖSTERİSİ

Son Oscar'lardan beri yılın en büyük olayını kaçırmayın!
 Büyük Saldırı'dan da muhteŖem bir olay! Obi'nin
 egosundan da büyük! Bodens Bo'dan da büyük!
 İster tek gelin, ister hepiniz,
 Ama en muhteŖem Ŗova gelin!

Özel yapım, kurŖungeirmez, lüks bir karavan kazanın!
 İçi aklınıza gelebilecek her türlü hayatta kalma
 malzemesiyle dŖeli.
 Evet. Aynen yle.

GÜNLERİN SONU

Haftaya Çarşamba, öğle vakti, Üniversite Caddesi'ndeki
Stanford Tiyatrosu'nda.

Arkadaşlarınızı hayretler içinde bırakın.

Düşmanlarınızı afallatın.

Tüm hünerlerinizi sergileyin. Her gece seçmelere katılın.

Hanımları bekliyoruz.

~ Çok İyi Bildiğiniz Biri Tarafından Düzenlenmektedir ~

Bu posterin üstünde farklı el yazılarıyla yazılmış bir
sürü değişik yazı vardı:

“Hiçbir şey Obi'nin egosundan büyük olamaz.”

“Hanımlar buna öyle mi diyorlar? Hey, Obi... Geri kalanımız için de biraz kadın bırak, olur mu?”

“Obadiah West harika bir adam. Bir kahraman. Ona bir öpücük vermeyi bile düşünüyorum.”

“Bence bu yeteneksiz şov!”

“İyi davranın yoksa kafatasınızı açıp içindeki şeyi bir güzel içerim.”

“Yarışmacılar giyinik mi olacak?”

“Umarım öyle olur. Buradaki adamları gördünüz mü? Kıllar, adamım. Cidden kıllılar.”

Bunları yazanların İnternet'i özlemiş olabileceğini tahmin ettim.

Raffe kapıyı çekip açtı ve loş bir koridora girdik. Ana bina da insan kaynıyordu ama ilk binadan çok daha sakin. Ana binadaki insanlar kendilerine güvenle yürür-

ken, diğer binadaki grup kaybolmuş ve tereddütlü gözü-küyordu.

Bu kişiler büyük bir ihtimalle diğer binadaki Alcatraz mültecilerine kıyasla daha önceden oraya yerleşmişlerdi. Hatta orada burada birkaç tanıdık surat gördüm. Başımı derhal önüme eğdim ve saçlarımın suratımı örteceğini umdum.

Direniş tarafından ilk yakalandığımda birlikte çamaşır yıkadığım kadın vardı. Elinde klipsli bir defter vardı ve yapılan işleri işaretliyordu. Köpeğine tapan kadındı bu. Onun hâlâ Direniş'le birlikte olduğuna neredeyse şaşıracaktım. Meleklerin süper duyma gücü olduğunu öğrendiklerinde, havlayan tüm köpeklerden kurtulduklarını duymuştum.

İlk kuş yuvasındaki kâtip de oradaydı. Bir kadınla konuşurken bıkmadan usanmadan gülümsüyordu. Kuş yuvasında olduğundan çok daha rahat gözüktüyordu ama ikisinde de bir torba dolusu silah vardı. Onun bir Direniş casusu olup olmadığını merak ettim.

Ormandaki orijinal kamptaki aşçıyı gördüm. Bana iyi davranmış, yeni olduğumu öğrendiğinde fazladan bir kepece yahni vermişti. O sırada, koridorda krakerlerle ve kurutulmuş meyvelerle dolu bir el arabasını ittirerek ilerliyordu.

Raffe kasketini biraz daha yüzüne çekti. Gergin olduğunu görebiliyordum. Ne de olsa, düşman bölgesindeydi. Aslında düşününce kimin bölgesi olursa olsun, her zaman düşman bölgesindeydi. Tüylü kanatları olmadan, melekler onu kabul etmeyeceklerdi. Ne tür kanatları olduğuna bakmaksızın, onu insanlar da kabul etmeyeceklerdi.

Uriel veya ekibindeki birisi bir keresinde meleklerin sürüsünün parçası olmak üzere yaratıldığını söylemişti ama Raffe nereye giderse gitsin her zaman dışlanıyordu sanki.

Neyse ki, orada kimse onunla ilgilenmiyordu. O bina-
da, en sık duyduğum isim Obi'ninkiydi.

“Obi bizim...”

“Ama ben Obi'nin planının...”

“Evet, Obi öyle dedi.”

“Önce Obi'nin izni...”

“Obi buna izin verdi.”

“Obi onlarla uğraşır.”

İki bina kesinlikle ayrı kişiliklere sahipti. Birinde mülteciler kalırken, diğerinde özgürlük için savaşılan ordu vardı. Obi'nin başı insanlığın son kalıntılarını tarihin en kötü krizinde bir arada tutabilmek için son derece kalabalıktı.

Ben de ailemi hayatta tutabilmek için fena halde çaba sarf ettiğimi düşünüyordum. Obi'nin bunca hayatın sorumluluğunu taşıdığı için ne denli büyük bir baskı hissettiğini tahmin bile edemezdim.

İnşaatta çalışmaktan bronzlaşmış ve kas yapmış birkaç genç adam yürürken dönüp bana baktılar. Raffe yanımda hafifçe inledi. Adamlar ona şöyle bir baktılar ve saygıyla başlarını çevirdiler.

Onlarla konuşmak için durdum. “Dee ve Dum isimli ikizleri arıyorum. Nerede olduklarını biliyor musunuz?”

İçlerinden biri koridorun sonundaki bir odayı işaret etti.

Birlikte oraya gittik ve içeride bizi neyin beklediğini

düşünmeden kapıyı açtım.

“... Oteller,” diyordu Obi bir toplantı masasının başında. “Yiyecek ve ilaçlar açısından ne durumdayız?” Başını kaldırıp beni gördü. En az diğerleri kadar yorgun gözüküyordu ama gözleri hâlâ parlak ve canlıydı. Tüm bu insanların arasındaki ne en iri ne de en sözünü geçiren kişiydi ama insanların ona dikkatlerini vermesine neden olan bir özelliğe sahipti. Belki sırtının dik duruşu veya sesindeki kendine güven ifadesiydi.

Etrafında bir toplantı masasında oturmuş yarım düzine kadar kişi vardı. Gözlerinin altındaki mor halkalarla ve farklı yönlere kaymış saçlarıyla herkes perişan ve bitkin gözüküyordu. Alcatraz mültecilerini kurtarmak için gece boyunca uğraştıktan sonra, onları yerleştirmek için daha da uzun bir gün geçirmişlerdi.

Oda sus pus kesildi ve herkes bana döndü. Sessizce içeri girme çabam da böylece boşa gitti.

“Pardon,” dedim kibarca reverans yapmaya çalışarak.

Doktor ayağa fırladı, sandalyesini öyle bir yere devirdi ki, sandalye müthiş bir tangırtı sesi çıkardı. “Penryn.”

“Onu tanıyor musun?” dedi Obi.

“Size bahsettiğim çocuğun ablası.”

“Penryn şu büyük gizli silahın ablası mı yani?” dedi Obi. Eyvah, dedim içimden. Kulağa hiç hoş gelmiyordu.

“Onu buldun mu?” Doktor masanın etrafından dolanıp yanıma geldi. Kahverengi saçlarıyla ve boğazına kadar iliklediği gömleğiyle hâlâ bir üniversite öğrencisini andırıyordu ama o sırada tek gözü morarmıştı. “O, burada mı?”

İkizler Obi’nin yanında oturuyorlardı. Birbirinin tıpatıp aynı olan saçları hâlâ boyayla açılmış bir sarı tonuydu. Kızıl saçlı da sarışın da olsalar, bana hâlâ cılız birer korkuluk gibi gözüküyorlardı. Diğerlerinden birkaçı da onlara benziyordu ama hiçbirini iyi tanıımıyordum.

Obi eliyle içeri girmemi işaret etti. Dikkatleri kendi ve

Raffe'nin üstüne çekmek istemediğimden tereddüt ettim. Ama bir anda kaçmazdım da. Elimle arkamdan bir işaret yapıp Raffe'nin girmemesini söyleyerek odaya girdim.

"Dalga geçiyor olmalısınız," dedi tanıdığım gençlerden biri. "Kız kardeşi dehşet verici bir canavar. Bize yardım etmesini bekleyemezsiniz." Onu daha önceden nerede gördüğümü hatırladım. Paige son kampta olduğunda, onu vahşi bir hayvan gibi kementleyenlerden biriydi.

"Martin, şimdi olmaz," dedi Obi.

İkizler bana bakabilmek için iki ayrı yönden başlarını eğdiler. "O, Raffe mi?" dedi Dee.

"Aynen o," dedi Dum. Kapıyı kapatmaya çalıştım.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Dee. İkizler kalktılar ve hızla kapıya gittiler.

"Raffe, hayattasın," dedi Dum kapıyı açarken. Raffe başını önüne eğmişti, gözleri kasketinin altında kalmıştı.

"Tabii ki hayatta," dedi Dee. "O, bir savaşçı. Bunu anlayabilmek için şöyle bir bakman yetiyor. Onu kim öldürecek? Godzilla mı?"

"Hah, Raffe Godzilla'ya karşı. İşte bu üstüne bahis oynamak isteyeceğim türden bir dövüş olurdu," dedi Dum.

"Saçmalama, adamım. Godzillaların hepsi nükleer atıklarla beslenirler. Sıradan bir ölümlü buna nasıl karşı koyabilir?"

"O, sıradan bir ölümlü değil," dedi Dum. "Ona bir bak-sana. Şu anda büyük bir ihtimalle cebinde süper güçler veren bir iksir falan vardır. Bir yudum alınca, kaslarının üstüne kaslar biniyordur."

"Evet, ordumuzda onun gibi birkaç kişi olsaydı küçük

kızları korkutmak zorunda kalmazdık,” dedi Dee.

“Nasıl yani, Penryn’in kız kardeşi mi Godzilla’ya meydan okuyacak diyorsun?” diye sordu Dum.

Dee biraz düşündü. “Yok canım, öyle demedim. Ama annesi meydan okuyabilir.”

Dum’ın gözleri irileşti. “Ha, tamam.”

Dee elini Raff’e uzattı. “Ben Tweedledee. Bu da kardeşim, Tweedledum.”

“Bizi hatırladın mı?” dedi Dum. “Saldırıları planlayıp bahisleri idare ediyoruz.”

“Burada olduğunuza sevindim,” dedi Obi Raff’e. “Sizin gibi bir adam bizim için çok faydalı olabilir.”

“Aa, o sıradan bir adam değil, Obi.”

Ürkek bir tavşan gibi görünmemeye çalışıyordum ama gözlerimin fal taşı gibi açıldığına ve korkuyla dolduğuna emindim. Binanın ortalarında bir yerdeydik. Raff’nin nasıl kaçabileceğini bilmiyordum.

“Seni bir yıldıza dönüştürebiliriz, Raff,” dedi Dum başını sallayarak. “Kadınlar üstüne *atlarlar*.” Üstüne atlarlar sözcüklerini özellikle abartarak söylerken, ellerini göğsünde ve bedeninde gezdirdi.

“O, bunları umursamıyor,” dedi Dee. “O, meleklerle takılan birisi. San Francisco’daki kuş yuvasında bir sürü kız vardı.”

Nefes almam gerektiğini unutmamaya çalıştım. Hakkıydı. İçlerinden biri onu kuş yuvasındaki otel odasında görmüştü.

“Asla yetmez, kardeşim,” dedi Dee. “Asla yetmez.”

“Meleklerle takılıyor derken neyi kast ettin?” diye sordu Obi toplantı masasından kalkıp.

Nefesim ciğerlerimden çıkmayı reddediyordu.

“Unuttun mu?” dedi Dee. “Hani, size Penryn’in ve bu adamın otelde olduklarını anlatmıştık. Resmen meleklerle konuşuyordu.”

“Penryn onlar hakkında bilgisi olan tek kişi değil,” diye başını salladı Dum.

Derin bir oh çektim. Raffeyi hatırlıyorlardı ama sadece insan olarak hatırlıyorlardı.

Obi birkaç adım atıp Raffey’in toplantı odasına girmesini işaret etti. “Bu, harika bir haber. Tüm yardımları ve bilgileri kullanabiliriz.” Tokalaşmak için elini Raffeye uzattı. Raffeyse bir şey yapmadı.

“Merhaba, Obi,” dedim el sallayarak.

“Penryn,” dedi Obi bana dönerek. “O kadar yorgun olmasaydım, eminim ki aramızda hallolmamış meseleyi hatırlardım. Ama seni sağ salım gördüğüme sevindim.”

Yanıma gelip bana sarıldı.

Kıpırdamadan, ne yapacağımı bilemeden dikildim. Raffey’in suratı bizi izlerken ifadesizdi.

“Teşekkürler.” Kapının önünde kalakaldım. Aramızdaki hallolmamış meseleyi hatırlıyordum. Obi beni ve anemi bir polis arabasına hapsedmişti, biz de gecenin bir yarısı kaçmıştık. Ama bunlara rağmen, beni gördüğüne memnun olduğunu söylüyordu.

İtiraf etmem gerekirdi ki, başımdan geçen onca şey sonra onu ve dostlarını görmek de güzeldi. Bazıları bunun saçmalık olduğunu düşünebilir. Bana göreyse bu, aileyle uğraşmaktan ibaretti. Obi aileden değildi ama işler aynı şekilde devam ederse tek bir insan gördüğüme bile memnun olabilirdim.

“Kız kardeşin nerede?” diye sordu Doktor. Onu dışarıya gizlediğimden şüphelenmiş gibi kapıyı açtı.

“Bunu sorman ne komik,” dedim sesimi alçaltarak. “Biraz konuşabilir miyiz? Dışarıda.” Doktor’un, Raffé’nin ve benim gizlice kaçabileceğimiz gibi çılgınca bir umuda kapılmıştım.

“Özel konuşmanıza gerek yok,” dedi Obi. “Doktor bize Alcatraz’da yaptıklarından ve Paige’le ilgili umutlarından söz etti. Kız kardeşinden bahsetmeni çok isteriz. İyi mi?”

Masadakilerin suratlarına baktım. Hepsi benden yaşıca daha büyüktü. Bazıları daha önceki savaşlardan kalma yaşlı gazileri andırıyorlardı. Diğerleriyse sokaklardan daha yeni kaçmış gibiydiler. Odada bir melek olduğunu bilseler, ne yaparlardı acaba?

“Ondan ne istiyorsunuz?” diye sordum. Sesim istemediğim halde şüpheli çıktı.

“Doktor onun en büyük umudumuz olabileceğini söyledi.

“Doktor gereğinden fazla olumlu düşünmüş,” dedim.

“Onu görmemizin bir sakıncası yok, değil mi?”

“Onu son gördüğünde, kuduz bir hayvanmış gibi bağlamıştınız.” Martin’e bakmadan edemedim. Açık avucunun parmaklarına bir kalemi vururken, eli hâlâ iplerden sıyrılmış gibi gözüküyordu.

“O, ben değildim,” dedi Obi. “Oraya senden kısa süre önce varmıştım ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bak, insanlar hata yapabilirler. Bazen davranışlarımızı, korku, bitkinlik ve düpedüz aptallık kontrol eder. Bizler melekler gibi kusursuz değiliz. Yapabileceğimiz tek şey birbirimize güvenmek ve elimizden gelenin en iyisini denemek. Kız kardeşine o şekilde davranıldığı için üzgü-

nüm. Ona ihtiyacımız var, Penryn. Bu savaşın gidişatını değiştirebilir.”

“Açlıktan ölürse bunu yapamaz,” dedim. “Doktor onu düzeltsin, sonra sizin için ne yapabileceğini konuşuruz.”

“Onu düzeltmek mi?” dedi Obi. Doktor’a baktım.

“Elimden geleni yapmaya çalışırım,” dedi Doktor. “İlk olarak, iyi olduğundan emin olmamız gerekiyor. Bu da onu görmem gerek demek.” İmalı imalı bana baktı.

“Onu bize getirebilir misin?” dedi Obi.

Başımı salladım. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” Tekrar bizi dikkatle izleyen Martin’e baktım.

“Peki,” dedi Doktor daha Obi bir şey söylemeye fırsat bulamadan. “Beni ona götür o zaman.”

Derhal kaçabilmek için arkamı döndüm ama Obi bana seslendi.

“Bir meleği öldüren bir kızla ilgili söylentiler yayıldı,” dedi. “Oyuncak bir ayının içine gizlenmiş bir kılıcı olduğu söyleniyor.” Kalçamdan sarkan Ürkünç Ayı’ya baktı. “Bu konuyla ilgili bir şey bilmiyorsundur, değil mi?”

Masumane bir tavırla gözlerimi kırıştırdım; bunu kabul etmek mi, yoksa reddetmek mi daha iyi olabilir diye düşündüm.

“Aramızda bir güven oluşması gerektiğini görebiliyorum. Sana etrafı gezdireyim de neler yaptığınızı gör. Siz ikiniz gibi savaşçılar çok işimize yarayabilir.”

“Kampı gördüm, Obi.” Kapının yakınlarında huzursuzca kıpırdandım. “Alcatraz’dakileri kurtardığınızı biliyorum. Harikaydı. Gerçekten. Sizler müthiştiniz. Ama şu anda kız kardeşimle ilgilenmem gerek.”

Obi tamam der gibi başını salladı. “Peki, ben de senin-

le gelirim. Doktor kız kardeşinle ilgilenirken, biz de biraz konuşabiliriz.”

Raffe’ye bakmamak için elimden geleni yaptım. Doktor’la tek başına konuşamazsak, Raffe’nin melek kanatlarını dikmesi için de konuşmaya fırsat bulamazdık.

“Kampı gezme teklifinizi kabulleniyorum,” dedi Raffe. “Burada neler yaptığınızı görmek ilginç olabilir.”

Suratıma kayıtsız bir ifade yerleştirmeye çalışarak, aklımdan geçenleri belli etmemeye gayret ettim. Bu iş giderek daha kötü bir hal alıyordu.

Obi’nin suratında bir gülümseme belirdi. “Harika. Sizi bir kaç kişiyle tanıştıracam. Bize katıldığınız takdirde, onlara silah arkadaşı demekten gurur duyacağınızı düşünüyorum.”

“Tamam,” dedi Raffe.

“Harika,” dedi Obi. “Bence gördüğünüz şey hoşunuza gidecek. Buradakiler konseyi oluşturuyor. Stratejik savunmamızdan sorumlular.”

Obi’yle Raffe’nin masanın etrafından dolanışlarını izledim. Raffe bunun komik mi olduğunu sanıyordu? Obi bir meleğe Direniş kampını mı gezdirmek üzereydi?

Doktor koluma girdi ve beni odadan çıkardı. “Yaralı mı? Neler yiyor?”

Koridora çıkarken, Raffe’yle konuşmakta olan Obi’nin bulunduğu odanın kapısının kapandığını gördüm. “Şey, kız kardeşim hiçbir şey yemiyor.”

İkizler de peşimizden koridora çıktılar. Pencerelerden dışarı baktılar ve yürürken her zamanki gibi dikkat kesilerek etrafımızdaki kişileri izlediler.

“Hey, çocuklar.” Binanın kapılarını itip karanlığa çıktık. “Obi Raffe’ye ne gösterecek?”

“Her zamanki şeyleri,” dedi Dum.

“Mültecilerimizi, son teknoloji ürünü bataryalarımızı, muhteşem elektrikli arabalarımızı ve belki kurutulmuş erişte stoğumuzu.” Dee omuzlarını silkti.

Uyuşmuş bir halde soğuğa çıktığımda, zihnim bunların herhangi birinin tehlikeli olup olmadığını düşünüyordu. Aralarında pek de önemli bir şey yok gibiydi, değil mi?

Değil mi?

Konuşurken çok ağır yürümüş olmalıydım ki, Doktor arkasını dönüp “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Sokağın karşısındaki koruluğa,” dedim.

Doktor hızlanıp sokakta gözden kayboldu. Tam peşinden gidecektim ki, Dee kolumu tuttu. “Bırak, gitsin. Zaten seni korulukta bekliyor olacak. Nereye bakması gerektiğini bilmiyor.”

Haklıydı. İkizleri yeniden görmek güzeldi. Raffe’yle ilgili endişelerimi bir kenara bıraktım. Hem zaten o anda bununla ilgili olarak yapabileceğim bir şey de yoktu.

İkizlere döndüm. “Siz ikiniz harikasıınız. O zavallıları kurtarmak için başka kimse Alcatraz’a gitmezdi.”

“Abartılacak bir şey yok,” dedi Dum salına salına yanımda yürürken.

“Evet, her gün yüzlerce insan kurtarıyoruz,” dedi Dee.

“Her gün,” dedi Dum. “Bu iş için yaratılmışız.”

“Bazen bize ne kadar minnettar kaldıklarını göstermek için kadınların yaptığı teklifleri geri çevirdiğimiz bile oluyor,” dedi Dum yanımda yürürken.

“Bir kere,” dedi Dee mütevazı bir tavırla.

“Peki ama bir kere olduysa bazen oluyor demektir,” dedi Dum.

“Büyükannemizi andıran seksen yaşında bir kadın olması da önemli değil,” dedi Dee.

“Bir kadın yaşına bakılmaksızın yine de bir kadındır. Bir teklif de tekliftir,” dedi Dum başını bunları doğrular gibi sallayarak.

Dee eğilip bana fısıldadı. “Bize Brüksel lahanası pişirmeyi teklif etti, biz de geri çevirdik.”

“Kadının kalbi kırıldı. Geri tepen ilgisini göstermek

için muhtemelen başka bir şanslı adam bulmaya ihtiyacı olmuştur.”

“İlginin geri tepmesi berbat bir şey,” diye başını salladı Dee.

“Gerçi biz bunu asla öğrenemeyeceğiz.” İkizler gerçek birer kahraman gibi yumruk tokuşturdular.

“Obi de Alcatraz kurtarma operasyonunda yanınızda mıydı?” diye sordum.

“Şey, tamam, Obi’nin de biraz yardımı olmuş olabilir.” Dee omuzlarını silkti.

“Aslında, o insanları kurtarmak için yardım almadan da gidebilirdik ama anlarsın ya, Obi’nin yardımıyla bu iş biraz daha kolay oldu.”

“Herkes salak gibi davranmadığına sevindim.”

“Ne kadar iyi bir adam olduğunu bilsen şaşardın,” dedi Dee.

“Sizi hapse atmadığını ve kız kardeşinize Frankenstein’in canavarıymış gibi davranmadığını görebiliyorum.”

“Bizler vermeyelim diye zor kararları kendisi veriyor,” dedi Dum.

Bunu duyunca sustum. Ben de benim yerime zor kararları veren birisi olmasını istememiş miydim?

“O da bir insan,” dedi Dee. “Onun da kusurları var.”

“Biz de o yüzden buradayız,” dedi Dum. “Onun kusurlarını telafi ediyoruz.”

“Üstüne alınma,” dedi Dee. “İnsan ırkının hayatının tekrar düzene girebilmesi için bir fırsat edinmek uğruna ilk çocuğunu, ebeveynlerini, kurabiyeler pişiren büyükannesini, gerçek aşkını, kollarını, bacaklarını ve sağ

hayâsını bile satabilir.”

“Hayatta tanıdığımız en kendini işine adanmış insan.”

“Dahası, kendisinin yapmayacağı hiçbir fedakârlığı bizden istemez.”

“Alcatraz gibi dehşet verici bir adada zincirlenmiş haldeyken, başka neye güvenebilir insan?”

Haklıydılar. Direniş gerçek bir kurtarma operasyonu düzenlemeyi bile düşünebilecek tek oluşumdu.

“Aslında, biraz sana benziyor,” dedi Dee.

Kulaklarıma inanamadım. “Bana mı? Obi’yle aramdan hiçbir ortak yön yok.”

“Bilsen şaşırırdın,” dedi Dum.

“İnatçı, sadık ve tamamıyla senin misyonunu başarmaya adanmış birisi.”

“Sonuç olarak, ikiniz de cılgın kahramanlarsınız.”

“Hem herkes senin çok güzel olduğunu düşünüyor,” dedi Dee.

Bunu duyunca ofladım. “Şimdi saçmaladığınızı düşünüyorum.”

“Bize ciddi ciddi erkeklerin sana nasıl baktıklarını fark etmediğini mi söyleyeceksin?”

“Hangi erkekler? Neden söz ediyorsunuz?”

Birbirlerine baktılar. “Kızlar,” dedi Dee. “En son başarımdan bile önce, tüm girişimlerimizdeki en aranan savasçı olma yolunda ilerliyordun. Popolara tekme atabilen kızlar her zaman seksi olmuştur ama içinde yaşadığımız bu kıyamet sonrası dünyada, etraftaki en seksi şey kılıklı, melek öldüren, küfürler eden...”

“Küfür falan etmem.”

“Eh, herkes kusursuz değildir,” dedi Dum.

“Şu sözde bir melek öldüren genç kızla ilgili söylentileri nereden durdunuz? Gerçi böyle saçma sapan bir öyküye inanıyor değilim.”

“Melekler bu farazi kızın başına bir ödül koydular. Melek katilini kim onlara teslim ederse, ona dokunmayacaklarını söylüyorlar. Obi bile buna bir anlam veremedi. Onun başına koyulan ödül bu kızın başına koyulana kıyasla çok cılız kalıyor.”

“Söylentiler kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayılıyor,” dedi Dum. “Bu kızın melek kılıçlarını kontrol edebildiğine, hatta ibislere hükmedebildiğine dair öyküler anlatılıyor. Herkes çok heyecanlandı. İnsanların yarısı seni, yani onu arıyor. Kendilerini güvene alabilmek için onu ararlarken, diğer yarı da son biralarını içerken sana kadehler kaldırıyor. Birçok kişi ikisini birden yapıyor.”

“O yüzen, arkanı kolla,” dedi Dee. “Bu kız sen ol ya da olma, insanlar senin olduğunu düşünüyorlar. Bu da öldürülmen için yeterli olabilir.”

“Oyuncak ayı kılıcın ve iblislerle olan geçmişin yüzünden.” Dum kaşlarını kaldırıp bana baktı.

“O kız sendin, değil mi?” dedi Dee gözlerini kısarak.

“Aramızda kalacak tabii,” dedi Dum.

“Asla kimseye söylemeyiz.” Bir şeyi aynı anda söylediklerinde, inanılmaz bir şekilde saniye sektirmiyorlardı.

Bir yanımda bu konuda konuşmak için can atıyordu. Ama daha zeki olan yanımda “Ha, tabii. Size melekleri öldürebildiğimi ve ibislere söz geçirebildiğini söylememiş miydim? Uçabiliyorum da ama kimseye söylemeyin,” demek istiyordu.

“Hı-hı.” Suratıma dikkatle bakıp bir şey ele verip ver-

meyeceğimi anlamak istediler.

Konuyu değiştirmek için bir şey bulmaya çalıştım. “Burada gayet iyi iş çıkarıyorsunuz sanırım.”

Konuyu değiştirmeme izin verseler mi, vermeseler mi diye sürekli olarak suratıma bakıyorlardı.

“Yani, aynı anda bir mülteci kampı inşa etmek ve bir direniş ordusunu idare etmek zor olmalı.”

“Obi gerekli olan her şeyi yapmaya çalışıyordu ama en sonunda bir konsey kurduk ve lojistiği devreye sokmasına hep birlikte yardımcı olduk. Tanrım, o kadar çok lojistik var ki.”

“Hepsi de senin biraz gezmeye gitmen ve Obi’ye kahraman olması için izin vermen yüzünden. Hazır konu açılmışken, otobüs yolculuğun nasıldı?”

“Evet, seni son gördüğümüzde bize şu küçük hapis otobüsünden aşk notları yolluyordun.”

“Seni kurtarmayı düşündük ama Obi insanları Alcatraz’dan kurtarmanın daha önemli olduğuna karar verdi.

“Annenin orada olduğunu bilseydik, buna razı gelmezdik.”

“Çok can sıkıcı bir kadın doğrusu.”

Bunu bana söylemeleri gerekmiyordu. “Ne kadar can sıkıcı olabileceğini biliyorum,” dedim.

Dee güldü. “Silah derecesinde can sıkıcı. Onu kötü adamların üstüne salmayı düşündük ve bu konuda çok faydalı oldu.”

“Bizler oraya varana dek, insan muhafızları fena korkuttu.”

“Onun cidden korkutucu olabileceğini biliyor muydun?”

Evet der gibi başımı salladım. “Tabii, gayet iyi biliyorum.”

“Birçoğumuz bilmiyorduk. Hepimizi gafil avladı.”

“Artık komutanlarımızdan biri.”

“Ne?” Annemin herhangi bir şeyden sorumlu olduğunu düşünmek zordu.

“Evet. Gerçekten. Ne kadar da ürkütücü bir dünyada yaşıyoruz, değil mi?”

Birkaç kere gözlerimi kırpttırıp, duyduklarımı idrak etmeye çalıştım. Annemden bekleyebileceğim tek bir şey varsa, tamamıyla beklenmedik şeyler yapmasıydı.

“Annen cidden süper.” İkizler kafaları oynayan bebekler gibi aynı anda kafa salladılar.

“Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Evet,” dedi Dee. “Onu bulmana yardımcı olabiliriz.”

“Teşekkürler. Çok sevinirim.”

El Camino Royal’e çıktık ve tam arabadan arabaya sığınarak ilerleyecekken, gecenin karanlığında birisinin bağırıldığını duyduk. Sokağın karşısındaki koruluktan bir boğuşma sesi geliyor gibiydi.

Paige o koruluktaydı.

Derhal elimden geldiğince büyük bir hızla koşmaya başladım.

Büyük bir hızla koruluğa dalıp sesleri izledik. Ağaçların arasından bir tek biz koşmuyorduk. Ayrıntıları göremiyordum ve her şey gittikçe koyulaşan karanlıkta hareket eden gölgeler gibi gözüküyordu. Öfkeli sesler duydum. Cehennem yaratıklarının konuşmadığına emindim; en azından, insan sesiyle konuşmuyorlardı. İçimden bunun aksini öğreneceğim gün olmamasını umdum.

Ağaç örtüsünün altında, bir grup gölge yumruklarını kaldırıp indiriyor, tekmeler atıyor ve toprak zeminde kıvrılmış birisine bağıırıyordu. Oraya yaklaştıkça, çekirge kurbanlarının kurumuş derilerini gördüm. Bunlardan bazılarının üstünde daha yeni mezardan çıkmışlar gibi, toprakla kaplı leş gibi giysiler vardı.

Yumruklar kurbanın üstüne hızla iniyor, kurban bunlara karşılık veremeden her darbeye birlikte inliyordu.

“Neler oluyor?” dedim hızlanarak. Kimse beni duymamış gibiydi.

“Hey!” diye bağırdı Dee.

“Neler oluyor?” dedi Dum alçak ama emir verir gibi bir sesle.

Çekirgeler tarafından ısırılmış birkaç kişi başını kaldırıp bize baktı. Tekme atmayı kesmediler ama içlerinden biri “Alcatraz’daki o hergele,” dedi. “Bunu bize o yaptı. Canavarları yaratıp bizi onlara yem etti.” Yerde yatan adama acımasız bir tekme attı. Hâlâ ayrıntıları göremiyordum ama Doktor’dan söz ettikleri belliydi.

İkizler de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı. Kollarını kaldırıp kalabalığın içine daldılar. “Bu kadar yeter!”

“Konsey ona bir şey yapılmamasına karar verdi,” dedi Dee adamlardan birini doktorun üstünden çekerek.

“Direniş bizi kontrol edecek güce sahip değil. Bizler kampınızın bir parçası değiliz, unuttunuz mu?”

“Evet,” dedi bir başka adam. Onun suratı da kurutulmuş salam derisi gibi büzüşmüştü. “Hepiniz bizi reddetiniz. Hepsisi onun yüzünden.” Acımasız bir tekme daha Doktor’un üstüne indi.

“Ona tekme atan bir sonraki kişi bahislere katılamayacak. Büzüşmüş hayatınızın sonuna dek aleyhinizde oy kullanılacak. Şimdi, geri çekilin.”

Adamlar inanılmaz biz biçimde geri çekildiler.

Çekirge kurbanlarını herkes reddedebilirdi ama sanırım ikizler bahis kaynakları konusunda önyargılı davranmıyorlardı. Dee de en az benim kadar şaşırmıştı. Kardeşine baktı. “Adamım, biz artık yeni HBO’yuz.” Sırıttı.

Dum eğilip artık Doktor’u hiç andırmayan bir adamı kaldırdı. Doktor kolunu beceriksizce tuttu. Morluklar içinde kalmış suratı öylesine şişmişti ki, gözlerini bile zor açabiliyordu.

“İyi misin?” dedim. “Koluna ne oldu?”

“Ayaklarıyla ezdiler. Ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yok.”

“Kırıldı mı?” Kırık kollu bir cerrahın ne demek olduğunu o anda anladım.

“Bilmiyorum.” Bilinçli beyni bunu bilmiyor olabilirdi ama kolunu tutuşundan bedeninin kesinlikle kolunun kırık olduğunu düşündüğü belliydi. “İşte bu tür insanlar, beni onları neden kurtarmaya çalıştığımı düşündürüyor.”

Doktor yanımdan geçerken çok öfkeliydi. Bir ağaca yaslanıp durmadan önce sadece birkaç adım atabildi. Dum onun düzgün yürüyebilmesini sağlamak için onu tuttu.

“Bir doktorumuz daha var,” dedi Dee bana. “Bakalım onu iyileştirebilecek mi?”

“Ben de sizinle geliyorum.” Çekirgeler tarafından sokulanları artık yeni bir gözle görüyordum. Büzüşmüş göğüsleri ve omuzları hâlâ öfkeyle ve bıkkınlıkla inip kalkıyordu. İçlerinden birkaçı bu kavgaya yol açan durgulardan çok daha derinlerde birikmiş hislerle ağlıyordu.

Doktor’un sokağın karşısına geçmesine yardımcı olan ikizlerin peşinden gittim.

Kamp doktorunu görmek isteyen hastaların dolmuş olduğu odada sırtımı duvara yasladım. Doktor kampın tek diğer doktoru olduğundan öncelikliydi. İkizlerden birini odaya alırken, diğeri bir başka işi halletmek için gitti. Bana da diğerleriyle birlikte odada beklemem söylendi.

Tüm pencereler battaniyelerle örtülü olduğu halde, içeride tek bir mum yanıyordu. Işıktan daha çok gölge olan ve etrafınızdaki insanların öksürmesini ve fısıldadığını duyduğunuz bir odada olmanın daha sinir bozucu bir yanı vardı.

Kapı açıldı ve Dee'nin boyalı sarı saçları belirdi.

“Ne dedi?” diye sordum. “Kolu kırık mı?”

“Hem de fena halde,” dedi Dee içeri girerken. “Kolunu tekrar kullanabilmesi altı hafta alacak gibi gözüküyor.”

Altı hafta. Düşünürken dudağımı ısırmaya başladım. Kötü haberi vermek üzere geri dönmekten başka bir şey gelmiyordu aklıma. Şimdi ne yapacaktık? Hem Paige, hem de Raffe için Doktor en yeni umudumuz olmuştu.

Giriş kapısı açıldı ve Dum içeri girdi. “Hey, anneni

gördüm. Kız kardeşinin korulukta olduğunu, senin de az sonra oraya gideceğini söyledim.”

“Teşekkürler. İyi miydi?”

“Çok heyecanlandı. Bana sarıldı ve öptü,” dedi Dum.

“Sahi mi?” dedim. “Bana en son ne zaman sarılıp öptüğünü biliyor musun?”

“Şey, birçok kadın cazibeme karşı koyamaz. Bulabildikleri en ufak bahaneyle üstüme atılırlar.” Çiş yeşili Gatorade meyve suyunu seksi olduğunu düşündüğü bir tavırla yudumladı.

Kapıya gittim ve kötü haberi vermek için koruluğa geri dönmekten başka yapabileceğim bir şey olup olmadığını düşündüm. Elimi kapı koluna koyduğum anda, duraksamama neden olan tuhaf bir şey meydana geldi.

Bilinçli zihnim daha bir terslik olduğunu anlayamadan, ensem karıncalanmaya başladı.

Kapının diğer tarafından gümbür gümbür ayak sesleri duydum.

Derken, odadaki insanlar ürkmüş koyunlar misali, gözlerini fal taşı gibi açarak birbirlerine sokuldular.

Dışarıda birileri çığlık attı.

“Şimdi ne oldu?” dedi Dee. Sesi adeta bir şey ona da geri çekilip gizlenmesini söylüyormuş gibi dehşet doluydu.

Bir yanımda kapıyı açmak istemiyordu ama ikizler neler olduğunu görmek için açtılar.

Dışarıda her şey sessiz ve hareketsizdi. Her yer kırık eşyalarla doluydu. Her yönde devrilmiş masalar, sandalyeler, fırlatılmış battaniyeler ve giysiler vardı.

Ama gözlerim karanlığa alışmaya başladıkça, bahçeye yayılmış giysi öbekleri sandığımı şeylerin insanlar oldu-

ğunu fark ettim. Ama bazı parçaları eksik olduğundan, bunu hemen anlamak zordu.

Eksik derken, ısırik izleri değil, uzuvlarının eksik olduğunu görüyordum. Bazılarının kafası da kopmuştu.

Bir kadın bir arabadan kaçtı. Bir kurt büyüklüğündeki gölge peşine düştü.

Bir kaldırımdaki gölgelerin arasına sığınmış bir çift bir başka şey, daha doğrusu, birkaç başka şey üstlerine çökmüş karanlıktan fırlayıp onları saçlarından yakalarken şaşkınlıkla irkilip bağırdı.

Derken, adeta sinyal verilmiş gibi, yerleşkenin dört bir yanındaki gölgelerin arasından başka gölgeler fırladı.

Birisi el fenerini birinin üstüne tutunca, bunun bir cehennem yaratığı olduğunu gördüm.

Bunlar Çukur'dakilerden daha küçüktü ama yine de dehşet vericiydi. Yarasa suratlı, yarasa kanatlı, iskelet uzuvlu ve erimiş bedenli ufak dostlardı.

Yaratıklar gecenin karanlığında dört bir yandan fırlarken, okulun her yanını çığlıklar kapladı.

Yaratıklardan ikisi daha iriydi. Benekli ve kırmızı gözlü iri yaratıklardı. Uzun kemiklerinin üstündeki şerit şerit kasları gerilmişti ve diğer cehennem yaratıkları onlara kıyasla bodur kalıyordu. Bunlar beni Beliel'in cehennem anısından kovalayan yaratıklardı.

Orada olduğumu biliyorlardı. Dahası, arkadaşlarını da getirmişlerdi.

Yaratıklardan biri ağzını havaya kaldırdı ve melek Adası'nda duyduğum sırtlan sesiyle bağırdı. Şayet bu çığlık geçen seferki sonucu verecekse, daha bir sürü yaratık gelecekti.

Gölgelerin arasından peşinde iki yaratık olan, kıvranan ve çığlıklar atan bir adam fırladı. Panikle kalabalık binaya dalarak, iki yaratığın da peşinden içeri girmesine neden oldu.

Binanın içinde ateş sesleri yankılandı. Adamı değil de yaratıkları vurabilmelerini umdum.

Cehennem yaratıkları onların değil, benim peşimdeydi. Onları oraya ben getirmiştım. Onları kaçırmak da bu yüzden benim görevimdi.

Hiç düşünmeden karanlığa fırladım.

Bacaklarımı mümkün olduğunca hızlı bir biçimde hareket ettirdim. Havayı çığlıklar bölüyordu ama sonra uzun sessizlikler meydana geliyordu. İnsanların canavarlar duymasın diye nefeslerini tuttuklarını düşündüm. Neler olabileceğini düşündükçe tüylerim ürperiyordu.

Düşündüğüm şeye bir plan denebilirse, çılgınlar gibi okuldan kaçmak ve üstünde anahtarı olan bir araba bulmaktı.

Otoparkta bir sürü araba olmalıydı. Obi ve adamlarının tüm arabaların anahtarlarının kontaklarında olduğundan ve bu tür acil durumlar için depolarının benzinle dolu olduğundan emin olması gerekirdi. Eh, belki de akıllarına bu tür bir durum gelmemişti ama bu da yeteri kadar acildi.

Bir arabaya girer girmez arabanın kornasını var gücümle çalmayı ve elimden geldiğince uzağa gitmeyi planlıyordum. Cehennem yaratıklarının da peşime düşeceklerini umuyordum.

Peşimden gelmezlerse ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Ya da arabaya koşarken yakalanırsam. Ya da etrafımı sardıklarında nasıl kaçacağımı... Ama o panikle tüm bunları düşünemiyordum.

Paige, annem ve Raffie ne olacaktı?

Başımı salladım. Odaklan.

Solumda bir adam bağırmaya başladı.

Koşmaya devam edersem, adam büyük bir ihtimalle ölecekti. Yardım etmek için durursam, yaratıkları herkesten uzaklaştırma şansını yitirecektim. Sonraki Dünya'da hiç iyi seçenek kalmamıştı.

Teredditle de olsa, otoparka koşmaya devam ettim. Ürkünç Ayı kayışından bacaklarıma çarpıyor, adeta aksiyonun parçası olmak istediğini söylüyordu. Ama en kısa sürede bir arabaya ulaşmalı, yaratıkları kendime çekmeye başlamalıyım.

En yakındaki arabanın kapısını hızla açtım. Sonra, arkama bakmadan edemedim.

Yaratıklar çoktan peşimden uçmaya, her kalp atışımla birlikte yaklaşmaya başlamışlardı bile. Onların arkasındaki insanlarsa dört bir yandan binaya koşuyorlardı.

Arabaya atladım ve kapıyı kapatıp anahtar olduğumu umdum. Yaratıklar kapıma ve ön camlara çarptılar.

Obis'in paranoyası ve hazırlıkları sayesinde dünyada geriye kalan iyi şeylere şükrettim. Anahtarlar oradaydı.

Ufak ve kırmızı renkli Hyundai derhal işledi. Motor kükreyerek canlandı.

Lastiklerden keskin bir ses çıkarak otoparktan fırladım ve arabaya yapışmış yaratıkları yere fırlattım. Ama durduğum anda daha fazlası arabanın üstüne çullandı.

Kornayı çaldım.

Daha önceden beni fark etmemiş olan yaratıklar insanları kovalamayı bırakıp bana baktılar. Arabayla onları ezmek ve ürkünç yarasa suratlarını lastiklerle dağıtmak istiyordum.

Ama görevim onlarla oyun oynayarak boşa vakit harcamak değil, onları oradan uzaklaştırmaktı. Pencereyi azıcık aralayıp “Hey, siz!” diye seslendim. “Akşam yemeği vakti geldi! Buradayım, sizi cılız fareler! Gelin de beni yakalayın!” Hyundai üstüne yığılan yaratıklarla sallanıyordu. Ya hızla otoparktan çıkacak ya da en azından üstüne gelen ve insanların geri kalanını rahat bırakan yaratıkları dümdüz edecektim ki bir gümbürtü duydum. Araba yana devrildi. Sonra, lime lime olmuş lastiklerden birinin arabanın tepesine fırlatıldığını gördüm.

Ön lastikti.

Parçalanmış lastik otoparkta yuvarlanıp titreyerek dururken, boş boş buna bakakaldım.

Sonra, o kadar çok yaratık arabaya hücum etti ki, artık lastiği görememeye başladım.

Oyuncak ayının tüylerini okşadım. Aklıma yapabileceğim başka bir şey gelmiyordu.

Ürkünç Ayı bana bir aracın içinde yardım edemezdi. Kesip biçmek için yeteri kadar alan yoktu.

Yani, oradan kurtulmayı istiyorsam, arabadan çıkmalıydım.

Arabada oturmaya devam ettim.

Bir insanın ne kadar süre bir araçta kalabileceğini düşündüm.

Ama tabii, yaratıklar ön cama vurmaya başladılar.

Yarasa suratları ve iğne gibi sivri dişleri pencereleri çizmeye başladı. Bir ön cam ne kadar baskıya dayanabilirdi?

Arabanın içine zorla girecek olurlarsa, onlarla burun buruna olacaktım ve ne kılıcımı kullanabilecek, ne de kaçabilecektim. Kapıyı açacak olursam, daha ayağımı yere koyamadan üstüme atılırlardı.

Yaratıklardan biri arabanın kaportasına atladı ve diğerlerini kenara itti. Beni Çukur'dan izleyen daha iri olan yaratıklardandı.

Elinde bir taş vardı.

Taşı çirkin kafasının üstüne kaldırdı ve ön cama indiriverdi. Cam milyon tane incecik çizgi haline çatlayıp görüş alanımı kapattı. Yaratık taşı tekrar kaldırırken, içime derin bir nefes çektim. Elimi kapının koluna koydum ve hızla kaçmaya hazırlandım.

Taş bir kez daha ön cama inerken, kapıyı elimden gelen en fazla güçle açtım.

Bütün yaratıkların dikkati taşın üzerindeydi, o yüzden onları gafil avlamıştım. Kapımı açarak, birkaç yaratığı ezdim ve yolumdan itmeyi başardım. Böylece, koşabileceğim bir parça alan açıldı.

Ayağımı asfalta değdirir değdirmez, pençeler beni yaladı. Gördüğüm tek şey diş ve tükürüktü; kılıç rüyalarımda görmediğim bir yanlarını görüyordum. Raffeden kaçıyorlardı. O varken, yaratıklar kurbandı. Ben varken, onlar katillerdi.

Bir yaratığın dişleri yanağımı sıyırdı. Eller kolumu kavradı, sonra da göğsümü tırmıkladı. Çığlık attığımı duydum.

Yaratığın çenesini kavradım ve kafasıyla ağzını elimden geldiğince geriye ittim. Sıskacık ve minnacık bir şey olduğu halde, inanılmaz güçlüydü. Boynunu geriye iterek kırmaya çalışırken, ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım.

Kafası çılgınlar gibi ileri geri oynuyor, dişlerini bana geçirmeye çalışıyordu. Suratıma yaklaştı, çürümüş balığı andıran nefesini hissedebileceğim kadar yanaştı.

Pençelerini üstüme savurdu, kendi anını kurtarmaya bile yeltenmedi. Çıldırması olmalıydı. Bu savaşı kazanamayacaktım.

Sırtım arabaya dönüktü. Gözümün ucuyla, diğer iki yaratığın kapıya tırmanıp bana ulaşmaya çalıştığını gördüm. Çaresizlik içinde önce birine, sonra diğerine baktım. Silahım yoktu, kılıcımı çekemiyordum ve araba kapısının aralığına sıkışmıştım.

Umabileceğim en iyi şey, yaratıklar beni parçalarken insanların kaçabileceği birkaç dakika yakalamasıydı. Bu, bir Penryn partisiydi.

Derken, hepsi aynı anda durdu.

Yarasa suratlarını göğe kaldırdılar ve çirkin burun delikleri telaşla havayı koklamaya başladı. İçlerinden biri üstündeki suları silkeleyen bir köpek gibi başını salladı.

Pençeleriyle boynuma uzanmak üzere olan yaratık geri çekilip beni bıraktı. Kapıya tırmananlar da büyük bir hızla geri çekildiler. Dört bir yanımda dehşet hissettim.

Hepsi kaçtılar.

Serbest ve hâlâ hayatta olduğumu bir saniye sonra anladım.

Arabanın ön farlarının ışığında, arabadan kaçmakta

olan yaratıklara doğru gelen bir çift bacak gördüm. Bacaklar kime ait olduklarını görebileceğim ana dek bana doğru gelirken, far ışıkları bu kişinin bedeninden yukarı ilerledi.

Annemdi.

Yaratıklar kaçtılar. Okuldan, insanlardan ve özellikle de annemden.

“Neler oluyor?” dedim afallamış bir halde ona bakarken.

Sonra, o kokuyu nihayet algıladım. Leş gibi bir şeydi. Ön cam annemin çürük yumurtalarıyla kaplanmıştı. Kocaman bir kuş pisletmiş gibi, ön camın tamamı kirli sarı ve siyah dışkıyla kaplanmıştı.

O koku.

Kokudan kaçıyorlardı. Çukur’daki iblis onlara tısladığı zamanki dehşet hissiyle kaçmışlardı. Koku onlara eski kötü yürekli efendilerini mi hatırlatıyordu? Çürük yumurta kokusu aldıklarında, öfkeli bir iblisin geldiğini mi düşünüyorlardı?

Annem iki elinde yumurtalarla gelirken ona baktım.

Çılgının teki olabilirdi ama bir sürü şey görmüş ve yaşamıştı. Başkalarının anlamadığı şeyler.

Yanıma varana dek, yaratıkların hepsi kaçmıştı. “İyi misin?” diye sordu.

Evet anlamında başımı salladım. “Bunu nasıl yaptın?”

“Leş gibi kokuyor, değil mi?” Burnunu kırıştırıp bana baktı.

Cılız bir kahkaha atmadan önce, dilim tutulmuş gibi ona bakakaldım.

Annemle birlikte koruluğa girdim. Başka bir kadın da bizi birkaç adım geriden izledi.

Ona dönüp “Merhaba,” dedim.

Başını hafifçe önüne eğdi. Annemle yaşıt gibiydi ve üstünde başını örten bir kapüşonu olan orta uzunlukta bir ceket giymişti. Ceketin altında, ayak bileklerine kadar uzanan ve terliklerini örten bir elbise vardı. Elbise tanıdıktı ama bu düşünce zihnimde uçup gitti ve daha büyük meseleler yerini aldı.

“O, benimle birlikte,” dedi annem. Bunun ne anlama geldiğini anlayamadım. Annemin genellikle arkadaşı olmazdı ama artık yepyeni bir dünyada yaşıyorduk; belki de annemi sandığım kadar iyi tanımıyordum.

Koruluk, ayaklarımız zemini ezerken ve birisinin bize koşarken çıkardığı sesler haricinde sessizdi. Geriye bakınca, Raffé’nin koşarak hızla yaklaştığını gördüm. Koyu renkli pardösüsüyle ve kasketiyle neredeyse görünmez gibiydi. Yaratıkların saldırısı sırasında çığlık attığımı du-

yunca koşarak gelmiş olmalıydı.

Annem de arkadaşları da onu görünce donakaldılar ama elimi kaldırdım ve benimle birlikte olduğunu anlatmak için başımı salladım. Ben Raffé'yi beklemek için dururken, onlar korulukta ilerlemeye devam ettiler.

Annem bizi izlemek için geriye baktı ve bunu kibarca yapmaya bile çalışmadı. Tamamıyla tetikteydi ve gölgele-ri tarıyordu. Aferin ona.

"İyi misin?" Raffé yumuşaktı, neredeyse özür diler gibiydi. Acaba yaratıklar onun benim için savaştığını görmeseler daha mı iyiydi diye düşünmüştüm? Öldüremeyeceği kadar fazla yaratık gelmişti; o yüzden, bir sürüsü kaçacak ve diğer yaratıklara haber verecekti. Belki de Obi'nin ve diğerlerinin tam gücüyle savaşmasını görmesini göze alamamıştı.

"Evet, iyiyim. O çirkin zorbalar annemden bir melek savaşçıdan daha fazla korktular zaten. Annem çok daha korkunç."

Dalgın ve endişeli bir ifadeyle evet der gibi başını salladı.

"Obi sana ne gösterdi?"

"Kampı gezdirdi."

"Erişte stoklarını mı gösterdi?"

"Silah stoklarını gösterdi. Kaçış planlarını. Gözetleme sistemlerini."

Neredeyse bir dala takılıp düşecektim. "Bunu neden yapсын?" Bu soru ağızımdan istemediğim kadar sert çıktı. Zihnimde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. "Seni son gördüğünde, Bay Paranoyak'tı."

"Beni etkileyerek kendi tarafına çekmeye çalışıyor. Bu

sefer, daha fazla savaştım olsun diye daha çaresiz durumda. Askeri deneyimin olduğunu hissedebiliyor.”

“Direniş’e mi katılacaksın yani?”

“Hiç sanmam. Diseksiyon masalarını gördüm.”

“Hangi diseksiyon masaları?”

“Tamamıyla insan olmayan her şeyi kestikleri masalar. Bir melek yakalarlarsa diye, büyükçe bir masa ayırmışlar.”

“Ha, anladım.”

Ona anlamadığımız bir düşmanla savaş halinde olduğumuzu hatırlatmak istedim. Ama tartışmanın bir anlamı yoktu. Uriel ne tür nedenleri olduğunu düşünürse düşünsün, insanlar üzerinde yaptığı deneyleri asla sevmeyecektim. Neden Raffé onun türünü kesmemiz gerektiğini anlasındı ki?

“Ayrıca, tüm türü yok etmesini umdukları bir melek vebası üzerinde çalışıyorlar.”

“Sahi mi?”

“İnsanlarını kurtarıırken Melek Adası’nda bir laboratuvarı basmışlar ve geliştirebilecekleri bir şey bulmuşlar. Belli ki Laylah insanlara yayılacak bir salgın üzerinde çalışıyor ve hasarı arttırmak için çeşitli örnekler geliştiriyor. Bunlardan birinin meleklerle karşı işe yarayabileceğini umuyorlar.”

“Bu melek salgını yaratmaya ne kadar yaklaşmışlar?”

“Henüz çok yaklaşamamışlar. Yoksa onları öldürmek zorunda kalırdım.”

Konuşmadan yürürken, öldürmek ve öldürülmek kavramı tüm ağırlığıyla aramıza çöktü.

Paige'in yanına sırf sessizliği bölmek için bile olsa gittiğine sevindim.

Kız kardeşim çekirgelerinin yanında oturuyordu. Annem ve arkadaşı makul bir mesafede durmuş yaratıklara bakıyorlardı.

Paige ayağa kalktı, çekirgelerin yukarıdaki dallara uçmasına neden oldu ve annem koştu. Ailenin bebeğiymiş ve annemle arasında benimkinden farklı bir ilişki vardı. Paige ona sarılıp sokulurken, annem de onun saçlarını okşadı.

"Doktor'la işler nasıl gitti?" diye fısıldadı Raffe.

İçime derin bir nefes çektim ve ona Doktor'un kolunun kırıldığı haberini verdim. Bir şey demedi ama bu haberin onu sarstığını biliyordum. Kesik kanatları üzerinde olmadığı her saniye daha da soluyordu ve geçen seferki kadar dayanacaklarını sanmıyordum. Şimdi, bir de bunları geri dikebilecek tek doktor altı hafta boyunca çalışmayacaktı.

Bir de kız kardeşim açlıktan ölmek üzereydi...

Tüm enerjim tükenmiş gibiydi. Bir başka çözüm olmaydı ama duygusal açıdan düşünemeyecek kadar yıpranmıştım. Zihnimdeki dehlize sürünerek girip, kapıyı dünyaya kapatmak istiyordum.

Raffe'ye doğru yaslandım ve kaslarını kolumda hissettim. Gözlerimi kapatıp ona yaslanarak rahatladım. Öylesine gergindi ki. Onu rahatlatıyor muydum, aksini mi yapıyordum bilemiyordum.

Gözlerimi açtığımda, annemin arkadaşı bize bakıyordu. Derhal Raffe'den uzaklaşıp sırtımı dikleştirdim. Kadının tuhaf bir şey yapıyordu. Çekirgeleri veya her yeri di-

kişler içindeki küçük kızı değil, bizi izliyordu.

“Birisi seni arıyor,” dedi.

Doğru ya. “Evet, duydum. Melekler, cehennem yaratıkları... Şu anda kim bir parçamı istemez?”

Başıyla Raffeyi işaret etti. “Onu demek istemiştin.”

Onun başına da mı ödül koymuşlardı? Meleklerle savaştığımızda, suratında kırmızı bir maske vardı. Onun sadece bir iblis olduğunu düşünmüş olmalıydılar, değil mi?

“Sana bir mesajım var,” dedi kadın ona. “Mesaj şöyle: Özgürlük ve minnet. Güven bunlara, kardeşim.”

Raffe birkaç saniye duyduklarını düşündü. “Nerede o?” diye sordu.

“Şehir merkezindeki mozaik camlı kilisede seni bekliyor.”

“Şu anda orada mı?”

“Evet.”

Raffe bana döndü. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Galiba,” dedim Palo Alto’daki birkaç farklı kiliseyi hayal meyal hatırlayınca. “Neler oluyor?”

Hiçbir şey demedi.

Acaba ikizler yanlış bir şey mi söylediler diye düşündüm. Belki de melekler beni değil, Raffeyi arıyorlardı.

“Benden istediğiniz başka bir şey var mı?” dedi kadın. Sakin ve huzurlu sesiyle beni biraz ürkütmeye başlamıştı.

“Hayır, teşekkürler.” Raffe dalıp gitmişti.

Kadın kapüşonunu indirdi. Kafası kazınmıştı ve son derece solgun gözüküyordu.

Ceketini çıkarıp yere bıraktı. Ucu bir omzunda bağlanmış bir çarşafı etrafına dolamıştı. İri gözleri dazlak kafa-

sında kocaman gözüküyordu ve bana huzurla ve sükûnetle bakıyordu. Elleri önündeydi, parmaklarını birbirine geçir-mişti. Eski dünya görünümünü bozan tek şey çarşafın altına giydiği beyaz renkli tenis ayakkabılarıydı.

Kız kardeşime dönmeden önce, bize doğru hafifçe eğildi. Bir kıyamet kültünün üyesi olduğu her halinden belli olan bir kişiden beklediğim o prova edilmiş sözleri söylemedi. Sessizce kız kardeşime doğru gitti ve önünde durdu.

Annem eğilerek kadına selam verdi. “Fedakârlığın için teşekkür ederim. Gönüllü olduğun için teşekkür ederim.”

“Ne için gönüllü oldu?” dedim huzursuzluğa kapılarak.

“Merak etme, Penryn.” Annem elini sallayıp karışmamamı istedi. “Bunu ben hallederim.”

“Neyi sen halledersin?” Annemin insanlarla uğraşmasına, hele bu kadınla olduğu gibi etkileşim kurmasına alışık değildim. “Neyi halledersin, anne?”

Annem sanki onu utandırıyormuşum gibi bıkkınlıkla bana döndü. “Yaşın biraz daha ilerlediğinde anlatırım.”

Ağaçların altında durdum ve birkaç kez gözlerimi kırptıştırıp ona baktım. Elimden bir tek bu geldi. “Yaşım ilerlediğinde mi? Ciddi mi diyorsun?”

“Bu, sana göre değil. Seni tanıyorum, Penryn. Bunu görmek istemezsin.” Beni kışkııladı.

Birkaç adım geriledim ve gölgelerin altında ne yaptığını izlemek için Raffe’nin yanına gittim. Annem bize daha da geriye gitmemizi işaret edince, arkamızı dönüp uzaklaştık.

Annem bize bakmayı kesince, bir ağacın ardına gizlendim. Raffe de yanımda durdu ama gizlenmeye gerek görmedi.

Kültün üyesi olan kadın başını eğdi ve tevazuyla Paige'in önünde diz çöktü. Bir yanım gidip, olacakları asla öğrenmemek istiyordu. Ama bir diğer yanım aralarına dalıp yaptıkları şeyi kesmek istiyordu.

Annemin kesin onayıyla kesinlikle denetlenilmesi gereken bir şeyler dönüyordu. Paige'i bir külte mi almaya çalışıyorlardı? O sırada onları gizlice izlemekle ilgili hiçbir suçluluk hissetmedim. Normal şartlar altında, mahremiyete çok önem verirdim ama hiçbir... Şey, tuhaf bir şey yapmayacaklarımdan emin olmalıydım.

"Sana hizmet etmek için buradayım, Yüce Kişi," dedi kadın.

"Sorun yok," dedi annem Paige'e. "Kendisi gönüllü oldu. Gönüllü olan bir sürü kült üyesi var. Ne kadar önemli olduğunu biliyorlar. Fedakârlık yapmaya razılar."

Fedakârlıklar lafı hiç hoşuma gitmemişti. Hızla yanlarına gittim.

Paige yere yıkılmış bir ağacın üzerinde oturuyor, karşısında diz çökmüş olan kadına bakıyordu. Kadın üstündeki çarşafı gevşetti ve çıplak boynunu açmak için başını yana eğdi.

O manzaraya bakıyor, donmuş bir halde neler döndüğünü anlamaya çalışıyordum. "Ne yapıyorsunuz?"

"Penryn, bu işe karışma," dedi annem. "Bu, özel bir mesele."

"Onu et olarak ona mı sunuyorsun?"

"Geçen seferki gibi değil," dedi annem. "Kendisi gönüllü oldu. Onun için bir şeref."

Kült üyesi kadın başını yana eğmiş halde, çekingen bir ifadeyle bana baktı. "Doğru. Ben seçildim. Ölülerini

diriltlen ve bizlere cennetin yolunu gösterecek olan Yüce Kişi'yi beslemek bana şeref verir."

"Artık kim cennete gitmek istiyor ki? Orada meleklerden başka kimse yok." Dalga mı geçiyor diye kadına baktım. "Cidden diri diri yenmek için mi gönüllü oldun?"

"Etim Yüce Kişi'yi beslerken, ruhum yenilenecek."

"Dalga mı geçiyorsun?" Bir ciddiyetle başını sallayan aneme, bir de kafasının iyi olduğunu düşündüğüm kadına baktım. "Hem onun Yüce Kişi olduğuna nereden karar verdin? En son buradayken, kamp onu gerip parçalamak istedi."

"Alcatraz'dan gelen Doktor Obadiah'ya ve konseye onun Yüce Kişi olduğunu, kurtarıcımız olacak seçilmiş kişi olduğunu söyledi. Kampın geri kalanı buna inanmıyor ama Yeni Şafak'a inanan bizler bizi bu kutsal trajedi-den kurtaracak Yüce Kişi'nin o olduğunu biliyoruz."

"O sadece küçük bir kız." *Normal* demek istedim ama diyemedim.

"Lütfen, buna mani olma," dedi kadın yalvaran bakışlarla. "Lütfen, bu işe karışma. Beni reddedersen, bu ayrıcalık bir başkasına geçecek ve gözden düşeceğim." Gözleri ciddi ciddi yaşlarla doldu. "Lütfen, bırak da hayatım bir dünyada bir anlam kazansın. Bu, hayatta bulunabileceğim en büyük katkı, en büyük şeref."

Çenem hayretten düşmüş bir halde orada dururken, söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım.

Ama küçük kız kardeşim onu geri çevirmekle ilgili bir sorun yaşamadı. Utangaç bir tavırla hayır der gibi başını salladı ve bağdaş kurarak bir keşiş gibi oturdu. Daha üç yaşındayken bir vejetaryen olmaya karar verdiğinden beri ona küçük Buda'mız derdik.

Kadının yanaklarından yaşlar süzüldü. “Anlıyorum. Benim için farklı planların var.” Kişisel bir nedenden dolayı reddedilmiş gibi gözüktüyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve çarşafını tekrar sıkı sıkı bağlayarak öfkeyle bana baktı.

Sonra, eğilip selam verdi ve sırtını Paige’e dönmeden geri geri uzaklaştı.

Annem yanımda bıkkınlıkla ofladı. “Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorsun,” dedi bana. “Şimdi geri gidip sırada bekleyen kişiyi getirmem gerek.”

“Anne, hayır.”

“Bunu yapmak istiyorlar. Onlar için bir şeref. Ayrıca,” dedi kadının peşine takılarak, “temizlik işi kolay olsun diye de kendi çarşaflarına sarınarak geliyorlar.”

“Mozaik camlı şu kilisenin nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Raffe.

“Ne dedin?” Hâlâ o kültü ve Paige’in etrafında dönen mesih inançlarını düşünüyordum.

“Kilise?” Raffe elini gözlerimin önünde sallamak istiyor gibiydi. “Mozaik camlı olan hani?”

“Şehir merkezinde birkaç kilise var. Buradan oraya yürüyerek gidebiliriz. Neler oluyor?”

“Belli ki birisi benimle buluşmaya çalışıyor.”

“Evet, onu ben de anladım. Kim ve neden?”

“Ben de bunu öğrenmek istiyorum.” Raffe’nin surat ifadesinden ve ses tonundan, iyi bir tahminde bulunduğunu anladım.

“Direniş kampının nerede olduğunu bilen bir melek mi?”

“Sanmam. İnsanlara bir mesaj verebilecek ama muhtemelen kampın yerini bilmeyen birisi. Büyük bir ihtimalle onun gibi birisi tarafından kiliseye yollanmıştır.”

Kült üyesi kadının gittiği yönü işaret etti.

Bu gizemli kişinin Raff'e'yi ararken kampı bulma riskine karşılık Raff'e'yi ona götürmem daha iyi olacaktı.

Tepesindeki dallara tünemiş çekirgelerine annemin özür şarkısını söylemekte olan Paige'e baktım. Yanına gittim.

"Bir süreliğine bir yere gitsem, tek başına idare edebilir misin?"

Evet der gibi başını salladı. Annem gölgelerin arasından bize doğru yürüdü. Paige'in onunla mı onsuz mu daha iyi olacağından tamamıyla emin değildim ama annem tek başına geldiğine göre, bir sonraki saçmalaktan önce en azından biraz vaktimiz olacaktı.

Raff'e'nin yanına geri gittim. "Tamam, artık seninim. Gidip şu kiliseyi bulalım."

Palo Alto şehir merkezini Mountain View şehir merkezi kadar iyi bilmediğimden, kiliseleri bulmamız düşündüğümünden daha uzun sürdü. İlkinde sadece ince bir mozaik vardı ve bundan söz etmediklerini düşünüyordum. Birisi mozaik camlı kilise dediğinde, bir sürü mozaik camdan söz ediyor olmalıydı.

Palo Alto şehir merkezi eskiden oldukça havalı bir yerdi. Önlerinde kuyruklar oluşturan restoranlarıyla ve son teknoloji ürünü yenilikçi şirketleriyle tanınırdı. Babam oraya gitmeye bayılırdı. "Kim arıyor seni?" diye sordum.

"Emin değilim."

"Ama birkaç tahmin yürütebiliyorsun."

"Olabilir."

İki yanı zanaatkâr evleriyle sıralı bir sokakta yürümeye koyulduk. Bu şirin banliyö mahallesi evlerin gelişigü-

zel yok edildiği birkaç sokağı haricinde çoğunlukla hasar görmemişti.

“Askeri bir sır mı peki? Neden tahminlerinden bahsetmiyorsun?”

Bir köşeyi döndük ve mozaik camlı kiliseyi gördük.

“Raphael,” dedi bir erkek sesi yukarıdan.

Hayaleti andıran bir şekil kilisenin tepesinden bize doğru süzüldü. İnanılmaz derecede beyaz renkli bir melek karşımıza kondu.

Albino Josiah’ydı.

Teni hatırladığım kadar doğal olmayan bir beyazlığa sahipti ve gözleri loş ay ışığında bile ürkünç derecede kan kırmızısıydı. Saf kötülük gibiydi. Sırttan bıçaklayan, ürkütücü hergele.

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve oyuncak ayıcığı çıkarıp kılıcımın kabzasını kavradım.

Raffe elimi tutu.

“İyi olduğuna sevindim, baş melek,” dedi Josiah. “Dün gece, epeyi hareketliydi.”

Raffe küstah bir ifadeyle kaşını kaldırdı.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Josiah. “Ama doğru değil. Bak, bana iki dakika ver de açıklayayım.” Raffe’ye enikonu ihanet etmiş birisinin o kadar samimi ve dostane konuşması inanılmazdı.

Raffe etrafa bakınıyordu. Bunu yaptığını görünce, bunun bir tuzak olabileceğini ve o salağa öfkelenip dikkatimi dağıtmamam gerektiğini hatırladım.

Etrafıma bakınca, bir zamanlar tatlı ve küçük bir mahalle olan bu yerde sessiz gölgelerden başka bir şey görmedim.

“Dinliyorum,” dedi Raffe. “Çabuk anlat.”

“Kanatlarının geri takılması konusunda Laylah’yı ikna ettim,” dedi Josiah. “Bu sefer, söz verdi. Bana yemin etti.”

“Neden ona inanayım ki?”

“Ya da sana?” dedim. Raffe’yi iblis kanatları olması konusunda ikna eden zaten Laylah ve Josiah’ydı. Ona tekrar oyun oynayacaklarından başka bir şeye inanmak için bir neden yoktu.

Josiah kan kırmızısı gözlerini bana çevirdi. “Uriel dün gece çekirgelerin bize karşı gelişinden Laylah’yı suçluyor. Sadece onları yaratan doktorun onları o şekilde kontrol edebileceğini söylüyor. Onu kendi laboratuvarına kapattı. Onu öldürebilirdi ama Laylah şu sıralar onun için bir takım salgınlar yaratıyor. Hem bu yüzden, hem de Laylah giderek büyüyen canavar ordusunu idare edebilen kişi diye.”

“Salgınlar mı?” dedim. “Neden herkes salgınlar yaratmaya çalışıyor?”

“Bir salgın olmadan bir kıyamet nedir ki?” dedi Josiah.

“Harika,” dedim. “Yalancı olduğunu bildiğimiz, kıyamete özgü salgınlar yaratmaya çalışan birisine mi güveneceğiz? Hem Laylah’ya ne olduğu ne umurunda? Raffe’ye iblis kanatları taktığı, insanlarla Dr. Frankenstein gibi oynadığı için bunu hak etti. Bizler onun oynamak istediği türden bebelere dönüştürülecek canlı kütlelerden ibaret değiliz.”

Josiah önce bana, sonra Raffe’ye baktı. “Burada olması mı gerekiyor?”

“Belli ki gerekiyor,” dedi Raffe. “Görülen o ki, arkamı

kollamas1 için güvenebileceğim bir tek o var.”

Raffe bunu deyince, sırtımı biraz daha dikleştirdim.

“Laylah bilmiyordu.” Josiah Raffe’yle konuştuğu açık olsun diye bedenini biraz çevirdi. “Ona bu işe karışma-masını söyledim ama ne kadar hırslı olduğunu bilirsin. Bak, ona bu sefer güvenebilirsin, çünkü bu karmaşadan kurtulmak için tek şansın o. Uriel ihtiyacı olan her şeyi ondan aldığında, onu öldürecek.”

“ldrmek ki? Düşmesi için mi tuzak kurdu?”

“Hayır, öldürmek derken aynen bunu kast ettim. Lay-lah ona çekirgelerin bize karşı gelmesiyle hiçbir ilgisi ol-madığını söylediğinde, ona çok öfkelen-di, dediği tek bir şeye bile inanmadı. fkeden ıldır-dı ve ona haberci-yi l-drdğn, onu da öldürebileceğini söyledi. Haberci diyo-rum, Raffe. Uriel onu öldürdü.”

Gözlerimin önünden kendine Baş Melek Gabriel, Tanrı’nın habercisi diyen kanatlı bir adamın Kudüs’te molozların üstünde vurulduğu geçti. “Bunu günlerce te-levizyonda oynatmışlardı.”

Josiah başını buna hâlâ inanamıyormuş gibi salladı. “Uriel Gabriel’in aklını yitirdiğini, çok uzun süredir Tanrı’yla konuşmadığını, Tanrı’nın ona sözüm ona koy-masını emrettiği tüm kuralları uydurduğunu söyledi. Uriel’in haberci olmaması için hiçbir neden olmadığını, Gabriel kadar iyi yalan söyleyebildiğini söyledi. Böylece, onu öldürttü. ldrtt. Bunu itiraf etti.”

Raffe de en az onun kadar şok geçiriyormuş gibiydi; birbirlerine bakakaldılar.

“Bunun nesi önemli?” diye sordum. “Krallarımız da sürekli olarak öldürüyorlardı.”

“Biz kendi türümüzü öldürmeyiz,” dedi Josiah.

“Bu tür bir olay son olduğunda, Lucifer ve orduları yenildi.” Ne demek istediğini anladığımdan emin değilmiş gibi başını hafifçe yana eğdi. “O yüzden, oldukça önemli bir olay.”

“Evet, ismini duymuştum,” dedim.

Raffe bıkkınlıkla nefesini dışarı verdi. “Dışarıdan hiçbir şey yapamam.”

“Biliyorum,” dedi Josiah. “Bu yüzden Laylah’nın kanatlarını dikmesine izin vermen gerek. Seçimi Uriel’den başka birisinin kazanması gerekiyor. Michael’ı bulabilmek için haber saldı ama zamanında bulabileceğimizi sanmıyorum.”

“Laylah neden Uriel’e değil de bana oy vereceklerini düşünüyor?”

“Hâlâ sadık takipçilerin var. Geri döndüğüne dair söylentiler yayıldı, ben de bunları senin lehine geliştirmeye gayret ettim. Bir şansın var.”

“Michael’ın neden uzak durduğu şimdi anlaşıldı. Onu tanırıyorsa, haberci olmak istediği son şeydir. Tüylerini düzeltirken ve evde idari işlerle uğraşırken, savaş alanlarında ordularını yönetemez.”

“Şu anda, Uriel’e meydan okuyabilecek tek baş melek sensin. Michael gıyabında seçimi kazansa bile, o geri dönene dek bir baş meleğin onu temsil etmesi gerek. Bunu yapabilirsen, Laylah da seni destekler. Artık kanatlarını geri alman için her türlü nedene sahip.”

“Raffe, ona güvenemezsin. Yaptıklarından sonra olmaz.”

“Durumun iyi gözükmediğini biliyorum,” dedi Josiah.

“Ama yemin etmedim mi? Cana karşılık can. Beni sonsuz kölelikten kurtardın ve yaşamaya değer bir hayat kazanma şansı verdin. Bu yemini senin için ettim.”

Suratımı ona kaldırdım. “San Francisco’ya geri dönüşüne o kadar da sevinmiş görünmüyorsun.”

“Öldüğünü sanıyordum. Yeminimden özgür kaldığımı, kendi yolumu çizmek için serbest olduğumu düşünüyordum. Ama Raphael’e asla ihanet etmem. Neden bana geldi sanıyorsun? Sadakati kesin olan bir tek ben varım. Bir klanı, soyu veya ona olan bağlılığı aşabilecek şerefe sahip olmayan tek kişi benim. Anlıyor musun?”

Raffe’ye baktı.

“Sana ne yapacaklarını bilmiyordum. Sadece kanatlarını geri takacaklarını sanıyordum. Laylah bunu yapmaya niyetliydi ama Uriel burada olduğunu öğrendi, Laylah da cesaretini yitirdi. Ama artık başka bir seçeneği kalmadı. Senden başkasıyla müttefiklik kuramaz. Dahası, kanatları ondan başkası geri dikemez.”

Son sözü çok etkili oldu. Doktor’un kolu kırıldığı için, başka kimse bu ameliyatı yapabiliirdi?

“Zamanın daralıyor, baş melek,” dedi. “Seçim kısa bir süre sonra. Uriel’i durduramazsan, habercimiz çıldırmış bir katil olacak. Ağzından çıkanlar kanun sayılacak ve ona karşı gelen herkes düşecek. Bu, bir iç savaş başlatabilir. Sırf ona karşı çıkan insanları değil, tüm melekleri de tamamıyla yok edebiliriz.”

Raffe’nin her yanından gerilim saçıldığını hissedebiliyordum. Nasıl hayır diyebilirdi? Kanatlarını geri alma ve işleri düzeltme şansıydı bu. İsteddiği her şeye sahip olabiliirdi.

Haberci bile seçilebilir, herkesi bu kıyamet karmaşasından kurtarabilirdi.

Ama bunlar olursa, evine geri döner, hayatım boyunca da geri gelmezdi.

“Ameliyat nerede yapılabilir?” diye sordu Raffe.

“Kuş yuvasında,” dedi Josiah. “Laylah gözlem altında. Dışarı çıkamıyor. Ama seni gizlice içeri sokabilirim.”

“Git. Bir dakikaya kadar uçarak seni izliyor olacağım,” dedi Raffe battaniyeye sardığı kanatlarının asılı olduğu sırt çantasını çıkararak.

“Seninle gelmem gerek,” dedim.

“Gelemezsin.” Pardösüsünü çıkarıp çantanın kayışlarını geriye kaydırarak göğsüne taktı. Belinin kayışını düzeltti, sağlam olduğundan emin oldu. Bir sırt çantasını o şekilde takmak herkesin üzerinde iyi olmayabilirdi ama Raffe’nin üstünde geniş göğsüne yerleştirilmiş askeri bir malzeme gibiydi.

“Sırtını kollayacak birisine ihtiyacın var.”

Sırtını gerdi ve uzun süre oturduktan sonra benim bacaklarımı esneteceğim gibi kanatlarını açtı. “Bunu Josiah’nın yapması gerek. Senin için çok tehlikeli. Hem ailenle ilgilenmek zorundasın.”

Aklıma bir şey geldi. "Laylah Paige'e de yardım edebilir mi dersin? Bunu söylemekten bile nefret ediyorum ama Doktor'un kolu kırıldığından başka gidecek kimimiz var?"

"İşler benim için yolunda giderse, kız kardeşine yardım etmesini sağlamaya çalışırım."

"Paige'in de senden fazla vakti yok."

"Önce Laylah'ya güvenebileceğimizi bilmek onun için daha güvenli olur."

Haklıydı ama aklımdan bir sürü şey geçiyordu. "Ya kılıcın?"

"Beni kabul etmezse, onunla uçabilirim. Bu da kanatlarımı geri alana dek olmayacak. Ben dönene dek ona bakar mısın?"

Göğsüme bir sıcaklığın yayıldığını hissederek başımı salladım. "O halde, geri geleceksin." Endişeli bir ifadeyle bana baktı.

Daha önceden de birbirimizden ayrıldığımızı biliyordum ama bu sefer kalıcı bir ayrılık olacak gibiydi. Yeneden melek dünyasına girmek üzereydi. Bunu yaptığında, birkaç günlüğüne partnerlik kurduğu insan kızını unutacaktı. Benimle birlikte olmayacağını açık açık söylemişti.

"Elveda mı diyoruz?" dedim.

Evet der gibi başını salladı.

Birbirimizin gözlerine baktık. Her zamanki gibi, ne düşündüğünü bilemiyordum. Tahminde bulunabilirdim ama bunlar hayal olurdu.

Eğildi ve dudakları benimkilerin hemen karşısında durdu. Gözlerimi yumdum, beni öpmesini beklerken dudaklarımın istekle uyuştuğunu hissettim.

Sonra, beni öptü. Sıcaklığı dudaklarımdan göğsüme ve karnıma yayıldı. Zaman durdu. Her şeyi unuttum... Kıyameti, düşmanlarımı, bizi izleyen gözleri, gecenin karanlığında gizlenen canavarları...

Hissettiğim tek şey öpüşmemizdi. O anda bir tek Raffe'nin sevgilisiydim. Sonra, geri çekildi.

Alnını alnıma dayadı ve kirpiklerimin ardında göz yaşlarımla biriktiğini hissettim.

"Kanatlarını geri alacaksın." Yutkundum ve sesim titremeden önce hızlı hızlı konuştum. "Haberci olacaksın, seni liderleri olarak izleyecekler. Daha sonra, melekleri evlerine götüreceksin, buradan uzaklara götüreceksin. Haberci olduğunda, onları buradan, hepimizden uzaklara götüreceğine söz ver."

"Haberci olma şansım pek yok ama tamam, onları uzaklara götürmek için elimden geleni yapacağım."

İlk giden de kendisi olacaktı. Yutkundum.

Birkaç dakika boyunca, nefeslerimiz birbirine karışmış bir halde öylece durduk.

Rüzgâr sertleşti ve dünyadaki tek canlılar bizmişiz gibi hissettim.

Sonra, doğruldu ve benden uzaklaştı. "Mesele benim ne istediğim veya neye ihtiyaç duyduğum değil. Halkım, toplumu oluşturan dokunun tamamı çözülmek üzere. Bunun gerçekleşmesine izin veremem."

"Senden bunu yapmanı istemedim." Ağır ağır kollarımı karnımın etrafına doladım. "Benim halkım için de en büyük umut *sensin* biliyorsun. Kontrolü ele geçirir, onları geldikleri yere götürürsen, benim dünyam da kurtulmuş olacak." *Ama sen benimle olmayacaksın.*

Başını hüzünle bana salladı. “Bir takım kurallarımız var. Bizler askeriz, Penryn. Efsanevi fedakârlıklar yapmaya hazır efsanevi savaşçılar. Bir şey sormayız. Bir şey seçmeyiz.” Bunu bir slogan gibi, bin kere ettiği bir yemin gibi söyledi.

Beni yavaşça bıraktı ve kararlılıkla kenara çekti.

Saçlarımı suratımdan geriye atıp yanağımı okşadı. Ezberlemek istermiş gibi suratımın her yanına dikkatle baktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Sonra, elini çekti, arkasını döndü ve havaya sıçradı.

Ardından seslenmemek için elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

Ekim rüzgârı saçlarımı dağıttı. Kuru yapraklar kaybolmuş ve terk edilmiş bir halde yanımda uçuştular.

Gitmeliydim.

Arkamı döndüğüm gibi oradan gitmem gerekiyordu.

Ama ayaklarım kaldırıma kök salmış gibiydi. Endişeyle orada dikildim. Bunun bir tuzak olduğundan, onu bir daha göremeyeceğimden, bir kez daha düşmanlarının eline düştüğünden endişe ediyordum.

Neler olabileceği konusunda öylesine dalıp gitmiştim ki, kaçamayacağım kadar yakınımaya gelen ayak seslerini sonradan fark ettim.

İnsanlar binaların ardından çıktılar. Bir, beş, yirmi. Her biri çarşafılara bürünmüştü ve kafaları kazınmıştı.

“Onları kaçırdınız,” dedim. “Zaten bakılacak bir yanları da yoktu.”

Dört bir yandan yanıma geldiler.

“Onlardan biri için gelmedik,” dedi içlerinden biri. Sanki başını uzun süredir kazıtıyormuş gibi kafasının tepesi daha bronzdu. “Efendiler işlerini özel olarak yapmak isterler. Bunu anlıyoruz.”

“Efendiler mi?”

Grup bana biraz daha yaklaşıncı, kendimi tuzağı düşmüş gibi hissettim. Ama bunlar sokak çeteleri değil, kült üyeleri idi. İnsanlara saldırmakla nam salmamışlardı. Yine de elimi belimden sarkan oyuncak ayımın üstüne koydum.

“Hayır, onlar için gelmedik,” dediğini duydum bir kadının. “Kimse melek arkadaşının başına ödül koymadı.” Sonra, kim olduğunu gördüm... Kendisini Paige’e sunan kadındı.

“Sanırım, seni yemesine izin vermeliydim.”

Kadın hayatını kurtararak onu rezil etmişim gibi öfkeyle bana baktı.

Ürkünç Ayı’yı çıkardım ve elimi kılıcımın kabzasının etrafına doladım. Ama kılıcı onlara savurmak konusunda tereddütlüydüm. Birbirimizi katletmeden de bizleri öldürmeye çalışan yeteri kadar düşmanımız vardı.

Bronz Kafa’dan gerileyerek uzaklaştım. Çember daraldı. “Yüce Kişi’nin ablasına gerçekten de zarar verecek misiniz?” dedim. Kendi öykülerine inanacaklarını umdum.

“Hayır, niyetimiz sana zarar vermek değil,” dedi Bronz Kafa. Bana uzandı. Bir adım atıp çekildim ve kılıcımı çektim. Elinde ıslak bir bez bulunan birisi arkamdan dolandı ve bunu burnumla ağzımın üstüne bastırdı. Bez doğrudan kafama vuran ve dünyamı bulanıklaştıran pis bir şey kokuyordu.

Karşı koymaya çalıştım.

Bunun bir tuzak olduğunu biliyordum. Ama tuzağın bana kurulduğunu anlamamıştım.

Düşüncelerim karmakarışık hale geldi.

Dünya karararak silinirken, hatırladığım son şeyler keskin bir kimyasal kokusu, boğazımdan aşağı ilerleyen yakıcı buhardı.

Klasik bir Rolls Royce'un arkasında, gözlerimi güneşe karşı kırpttırarak uyandım. Her şey zarif, parlak ve cilalıydı. Türünü yansıtan muhteşemlikte bir bando müziği çalıyordu. Şoför siyah renkli bir takım elbise giymiş, bir şoför şapkası takmıştı. Sersemlemiş bir halde kendime gelirken, beni dikiz aynasından izledi.

Başım dönüyordu ve burnumda hâlâ o kimyasalın kokusu vardı. Neler olmuştu?

Hah, evet, kült... Elimi kaldırıp saçlarım hâlâ başımda mı diye kontrol ettim. Hiç belli olmazdı.

Saçlarım yerindeydi ama kılıcım yanımda değildi. Omuz kayışından sadece boş Ürkünç Ayı sarkıyordu. Kılıcıma ne yaptıklarını merak ederek yumuşak postu okşadım. Bir yerde bırakamayacakları kadar değerli, uzağa götüremeyecekleri kadar ağırdı. Bagaja taşıdıklarını veya başına ödül koyulan kız olduğumu kanıtlamak için yakınlarda bir yerde tuttuklarını umdum.

Arabam birbirine uyan klasik arabalardan oluşan bir

konvoyun parçası gibiydi. Biri önümüzde, biri arkamızdaydı.

“Nereye gidiyoruz?” Boğazım zımparalanmış gibiydi. Şoför yanıt vermedi.

Sessizliği beni ürküttü.

“Merhaba?” dedim. “Bizi birileri duyacak diye endişelenmeyin. Melekler insan teknolojisinden hoşlanmıyorlar. Burada bir dinleme cihazı falan yok.”

Sessizlik.

“Beni duyabiliyor musun? Sağır mısın?” Adam yanıt vermedi.

Belki de melekler bizlerin onlar kadar kusursuz yaratılmadığını anlamışlardı. Belki bazı kusurlarımızın değerli olduğunu fark etmişler, ikna olmaması için beni duymayacak, sağır bir şoför tutmuşlardı.

Eğilip hafifçe omzuna vurdum. Bunu yaparken, dikiz aynasında suratının geri kalanını gördüm.

Diş etlerinin ve yanaklarının kırmızı etleri açıkça görülüyordu. Suratının yarısının derisi yüzülmüş gibiydi. Dişleri canlı bir iskeletmiş gibi ortadaydı. Bakışlarını dikiz aynasından benden ayırmıyordu. Tepkimi izliyordu.

Donakaldım. Kendimi geriye atmak istedim ama beni izliyordu. Gözleri bir canavara ait değildi. Bir başkasının irkilip geriye çekileceğini bekleyen bir adamın gözleriydi.

Ses çıkarmamak için dudakımı ısırdım. Elim hâlâ omzunun üstünde duruyordu. İki kere tereddütle nefes aldıktan sonra, elimi ona hafifçe vurmak için omzuna koydum.

“Affedersin,” dedim. “Beni duyabiliyor musun?” Suratını gördüğümü belli etmek için aynadan ona bakmaya devam ettim.

Omzu tıpkı bir omzun olması gerektiği gibi sertti. Bu da hem benim, hem de onun için derin bir oh çekilecek bir şeydi. Adam muhtemelen meleklerin yarattığı yeni bir ucube değil, yaraladıkları sıradan birisiydi.

İlk önce, beni duymazdan gelmeye devam edeceğini sandım. Ama sonra, hafifçe evet der gibi başını salladı.

Aşikâr sorunu görmezden mi gelsem, yoksa ona suratına ne olduğunu mu sorsam diye düşündüm. Kız kardeşimin dostlarıyla vakit geçirdikten sonra, bazen engelleri olan kişilerin normal bir biçimde davranılmasını ve engellerinden söz edilmemesini istediklerini biliyordum. İşime bakmaya karar verdim.

“Nereye gidiyoruz?” Sesimi elimden geldiğince dostane ve kayıtsız tutmaya çalıştım.

Hiçbir şey demedi.

“Yanlış kızı bulduğunuzu biliyor muydun? Bir sürü insanın silahı var. Sırf bir kılıcım var diye, meleklerin aradığı kız olduğum anlamına gelmez.”

Arabayı sürmeye devam etti.

“Tamam, anladım. Ama meleklerin size güvenli geçiş sağlayacağına inanıyor musunuz? Sizi bugün öldürmeseler bile, bir sonraki hafta öldürmeyeceklerini nereden bileceksiniz? Her meleğin elinde istedikleri kızı yakaladığını söyleyen resimli bir bildiri yok ki.”

Bando müziği arabayı doldurmaya, adam da arabayı sürmeye devam etti.

“İsmin ne?” Yanıt vermedi.

“Biraz yavaşlayabilir misin? Hatta çok yavaşlayabilir misin? Bir saniye dursan da dışarı atlasam? Bir hata olmuş. Buraya ait değilim. Bu arada, sen de değilsin.”

“Nereye aidim o zaman?” dedi sert ve öfkeli bir sesle.

Onu anlamak güçtü. İnsanın dudakları koparıldığında, konuşmak kolay olmuyordu galiba. Duyduğum şeyi anlamam bir dakika sürdü.

Konuşma bozukluğu olan birisinin ne dediğini anlamak konusunda birçok kişiden daha deneyimliydim. Paige’in de kolay iletişim kurmalarını engelleyen engellere sahip birkaç arkadaşı vardı. Paige’in onlara karşı sabırlı davranması ve tercümeleri sayesinde onları anlamaya başlayabilmişim. Artık doğal geliyordu.

“Bize aitsin,” dedim. “İnsan ırkına.”

Raffe de başından beri bana bunu söylemiyor muydu? Benim insan ırkına ait olduğumu, kendisinin olmadığını söylemiyor muydu? Bunu düşünmemeye çalıştım. Şoför şaşkınlıkla dikiz aynasından bana baktı. Onu anlamamı beklemiyordu. Muhtemelen, ötekiliğiyle beni korkutmak için konuşmuştu. Ona bir oyun oynadığımdan şüphelenmiş gibi gözlerini kıstı.

“İnsan ırkı artık beni istemiyor.” İlk konuştuğunda onu tesadüfen anlamış olabilirmişim gibi şüpheyle beni izledi.

Tuhaf bir biçimde Raffe’nin kendisiyle ve durumuyla ilgili olarak söylemeyeceği şeyleri söylemişti. Raffe de meleklerin gözünde kendisini böyle deforme olmuş mu görüyordu?

“Bana gayet insan gibi gözüküyorsun.”

“O halde, kör olmalısın,” dedi öfkeyle. “Beni gören herkes çılgın atıyor. Buralardan nereye gidebilirim? Kime ‘Bu benden’ diyebilirim? Artık annem bile beni görse kaçır.” Öfkeli sesinin ardında müthiş bir hüznün seçiliyordu.

“Hayır, kaçmazdı. Benimki kaçmazdı. Hem bu hafta

gördüğüm en çirkin şey olduğunu sanıyorsan, dışarıda neler olup bittiği konusunda çok şey öğrenmen gerek.”

Dikiz aynasından dik dik bana baktı.

“Pardon. Açıkçası, sen o ligde bile değilsin. Geri kalanımız gibi gayet kusursuz bir biçimde insan olarak sınıflandırılmayı kabul etmen gerekecek.”

“Benden daha korkunç insanlar mı gördün?”

“Hem de nasıl. *Seni* kaçırıp çılgık attıracak insanlar gördüm. İçlerinden biri arkadaşım. Tatlı ve iyi yürekli birisi ve onu özlüyorum. Ama Clara ailesine geri döndü ve bugünlerde onun için daha iyisini dileyemem.”

“Ailesi onu geri mi aldı?” Sesinden bana inanmadığı belliydi ama gözlerinde bir umut belirmişti.

“Biraz tatlı dil dökmesi gerekti ama fazla da değil. Onu seviyorlar ve bu durum dışarıda olup bitenleri aşıyor. Bu arada, nereye gidiyoruz?”

“Neden sana söyleyeyim ki? İstedliğini elde etmek için dostmuşsun gibi davranıyorsun. Sonra, arkadaşlarına koşacak ve ne kadar büyük bir ucube olduğumu anlatacaksın. Benden tiksindiğine gerçekten de inandığımı anlatacaksın.”

“Saçmalama. Hepimiz tehlikedeyiz. Birlikte çalışmalı ve elimizden bir şey geliyorsa, birbirimize yardım etmeliyiz.” Fazla Obi gibi konuşuyordum. Belki de ikizler haklıydı, ortak bir yanımız vardı. “Hem senden henüz bir şey yapmanı falan istemedim. Sadece bilgi istiyorum.”

Dikiz aynasından beni inceledi. “Yarım Ay Körfezi’ndeki yeni kuş yuvasına gidiyoruz.”

“Sonra?”

“Sonra, seni meleklerle teslim edeceğiz. Yeni Şafak

üyeleri ödülleri alacaklar; tabii, kendilerini cömert hissederlerse. Ben de yaşamaya devam edeceğim.”

“İstilacılarımızın merhametine sığınarak.”

“Suratıma ne olduğunu bilmek istiyor musun?”

İstemiyordum. Hiç de duymayı isteyebileceğim bir öykü değildi.

“Sırf eğlence olsun diye parçaladılar. Suratımın yarısını. Diri diri yüzdüler işte. Hayatımda düşünebileceğim en acı verici şeydi. Hatta bunu önceden aklımdan bile geçiremezdim. Hayatının böyle bir anda değişmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bir an normalsin, sonraki an canavar bir ucubeye dönüşüyorsun. Eskiden bir oyuncu olduğumu biliyor musun?” Alaycı bir sesle güldü. “Evet, çekici bir gülümsemeyle kazanırdım hayatımı. Artık gülümseyebileceğim dudaklarım bile yok.”

“Çok üzüldüm.” Başka ne diyeceğimi bilemedim. “Bak, bunun zor olduğunu biliyorum.”

“En ufak bir fikrin bile yok.”

“Bilsen şaşırırdın. Dışarıdan herkesin görebildiği bir sorunum yok diye, içimin berbat durumda olmadığı anlamına gelmez. Bu da baş etmesi bir o kadar zor bir şey olabilir.”

“Bana bu bencil, ergen sıkıntılarını anlatma. Hissettiğin şey benimkiyle kıyaslanamaz.”

“Aman, peki,” dedim. “Sen hiç bencillik içinde yüzmüyorsun sanki. Şimdi anladım.”

“Bak, evlat. Haftalardır kimseyle konuşmadım. Bunu özlediğimi sanıyordum ama az önce bana özlemediğimi hatırlattın.”

Tekrar konuşmadan önce, müzik arabayı eski dünya-

daki gibi kapladı. “Kimse bana yardım etmeye tenezzül etmiyorken, neden sana yardım edeyim?”

“Çünkü düzgün bir insansın.”

“Evet, yaşamak isteyen bir insanım. Seni serbest bırakırsam, aşağı inip beni öldürürler.”

“Beni serbest bırakmazsan, artık kendini pek insan gibi hissetmeyeceksin. İnsan olmak, uyum sağlamak veya görünüş olarak geri kalanımız gibi olmak demek değil. Kim olduğunla ve ne yapmayı isteyip istemediğinle ilgili.”

“İnsanlar sürekli olarak birilerini öldürüyorlar.”

“İyi olanlar öldürmüyorlar.”

Dışarıda, terk edilmiş dünyanın yanından geçiyorduk. Sanırım, kimse yeni kuş yuvasının yakınlarına gitmek istemiyordu. Kıyamet partisinde olanların haberi yayılmış olmalıydı.

“Gerçekten de bir meleği öldürdün mü?” dedi.

“Evet. İki melek öldürdüm.”

“Melek öldürebilen bir tek seni tanıyorum. Seni bırakırsam ne olacak?”

“Aileme geri döneceğim ve hayatta kalmamızı sağlamaya çalışacağım.”

“Herkesi mi? Hepimizi mi hayatta tutmaya çalışacaksın?”

“Ailemi kast etmiştim. Bunu yapmak bile yeteri kadar zor. *Herkesi* hayatta tutmaya nasıl başlayabilirim ki?”

“Bir meleği öldüren tek kişi bile bunu yapamıyorsa, kim yapabilir?”

İyi bir soruydu ama bir yanıt bulmam bir dakika sürdü.

“Obadiah West yapabilir. O ve özgürlük savaşçıları. Ben sadece genç bir kızım.”

“Tarih savaşları yöneten genç kişilerle dolu. Jeanne d’Arc. Samuray Okita Soji. Büyük İskender. Ordularını yönetmeye başladıklarında hepsi ergendi. Bence o zamanlara geri döndük, evlat.”

Yoldaki terk edilmiş arabaların arasından sakın sakın geçtik. Arada sırada, arabamızı gören insanların kaçış-tıklarını gördüm. Yolda lüks bir konvoyun ilerleyişi tuhaf bir manzara olmalıydı. Gerçi herkes çoktan denemek için pahalı bir araba seçmişti ama o aşama ilk haftada sona ermişti. Ondan sonra, mesele ortalıkta görünmemeye dö-nüşmüştü.

Nasıl ve ne zaman kaçacağımı düşünürken, kilometre-ler geride kaldı. Arabadan atlayamayacağım kadar hızlı gidiyorduk. Tam kaçamayacağımı düşünürken yavaşla-yıp durduk.

Yolun ilerisi arabalarla tıkanmıştı.

İlk bakışta, yolun tamamını kaplamış, parçalanmış ve çok açılı bir bokböceği gibi duruyordu. Arabalar gelişigü-zel dağılmış görünümü vermek için ustaca etrafa yerleşti-rilmişti ama önsezilerim bana bunun büyük bir ihtimalle taktiksel olduğunu söylüyordu.

Şoförüm eğilip bir tabanca aldı. Kılıcım üzerimde ol-

madığından tek başıyaydım.

Sakince arka kapıya bakıp, kaçıp kaçamayacağımı düşündüm. Ama bir şey yapmama fırsat kalmadan arkadaki arabalardan silahlı adamlar fırladılar. Boyunlarında, suratlarında ve ellerinde ilkel dövmelemler vardı. Bir sokak çetesi idi.

Sopalarla ve krikolarla bize yöneldiler. İçlerinden biri bir krikoyu büyük bir gümbürtüyle ön cama indirince, oturduğum yerde sıçradım.

Krikonun isabet ettiği yerde milyon tane beyaz çatlak oluştu ama geri kalanına bir şey olmadı.

Beysbol sopaları kaportaya ve kapılara inmeye başladı. Çeke diğer arabalara saldırmak için dağıldı. Kusursuz ve parlak antik Rolls Royce'umuz araba çarpma yarışındaki bir araca dönüşmek üzereydi.

Önümüzdeki arabanın yolcu penceresi adamlar oraya varmaya fırsat bulamadan aşağı kayıp açıldı. Bir Uzi hafif makineli tüfeğin siyah namlusu dışarı çıktı.

Ateş başladığında, başımı eğdim. Uzi'nin ta ta ta diye çıkardığı sesler, kulaklarımı ellerimle örttüğüm halde sağır ediciydi.

Birkaç saniye sonra sesler kesilince, duyabildiğim tek şey kulaklarımdaki çınlamaydı. Pencereimin yanından bir tren geçiyor olsa bile sesini duyamayacak haldeydim.

Neler olduğunu görmek için başımı dışarı uzattım. Dazlak kafalı ve çarşaf elbiseli kült üyeleri olan bir adamla kadın arabamızın yanında duruyor, bir örnek Uzilerle etrafı kolaçan ediyorlardı.

Yolda kanlar içinde üç adam yatıyordu. Adamlardan

biri yol kenarında bitmiş olan o anıtlardan birinin yanına düşmüştü. Bu sokak mabetleri, Büyük Saldırı'dan beri her yerde belirmişti. Kaybedilen sevilenlerin fotoğrafları, kurumuş çiçekler, içi doldurulmuş hayvanlar, sevgiyle ve kayıpla ilgili sözlerle dolu el yazısı notlar.

Ön dişlerinden biri olmayan, gülümseyen bir kızın çerçeveli bir fotoğrafının üstünde taze kanlar parılıyordu.

Her zaman bu yol kenarı anıtlarının melekler yüzünden ölen insanlar için yapıldıklarını düşünmüştüm. Artık kaçının diğer insanlar yüzünden öldüğünü merak ediyordum.

Diğer saldırganlar ortadan kaybolmuştu.

Birkaç saniye sonra, kült üyeleri tıkanmış yoldaki en büyük iki arabaya atladılar. Ağır ağır ölü arabalara vura vura, hepimize bir yol açmak için tanklar gibi arabaları kenara ite ite ilerlediler. İşleri bittiğinde, tekrar klasik arabalarına atladılar ve yola devam ettik.

Kuş yuvasına vardığımızda, şoförden buram buram korku yayıldığını hissedebiliyordum. Benden çok daha fazla korkuyordu ki, bunun anlamı büyüktü. Otelin ana binasının kenarında durduk. Kocaman malikânesiyle, golf sahasıyla ve daire biçimindeki geniş garaj yoluyla bir otelden ziyade bir kır malikânesini andırıyordu. Orada resmi görünümlü muhafızlar bekliyordu.

Oraya geri döndüğümü düşününce midem bulanmaya başladı. Oradaki son iki seferimde, canımı zor kurtarmıştım.

Arabalar durdu ve kült üyeleri dışarı çıktı. İçlerinden biri bir partiye katılacak bir hanımefendi gibi inmemi

bekler bir tavırla bir şoför gibi kapımı açtı. Arabanın diğer tarafına kayıp en uç kısmında eğildim. Etrafta o kadar çok melek varken kaçmak anlamsızdı ama bu işi onlar için kolaylaştırmamam gerekiyordu.

Beni çıkarmak için eğilen adama tekme attım. Artık hem utanmış, hem de korkmuş gözüküyorlardı. Ama en sonunda kapıyı açtılar; beni tekmeler ve çılgınlık atar halde çıkardılar.

Bunu ancak dört kişi yapabildiler; şoförümün onlardan biri olmadığını görünce sevindim. Beni tutan adam titriyordu ama benden korktuğu için o durumda olduğunu sanmıyordum. Yeni dinleri onlara meleklerle ilgili her ne diyorsa, onların saldırgan ve acımasız olduklarını biliyor olmalıydılar.

“Güvenliğimizi sağlama vaadinize karşılık olarak kızı getirdik,” dedi Bronz Kafa.

Muhafızlar beni incelediler. Gözleri taştan oyulmuş gibiydi. Duygusuz ve yabancı bir ifade vardı. Kanatlarındaki tüyler esintiyle kıpırdıyordu.

Muhafızlardan biri onu ana girişe doğru izlememizi işaret etti.

“Ya yürüyebilirsin ya da seni uyuşturup oraya sürükleriz,” dedi Bronz Kafa.

Pes etmiş gibi ellerimi havaya kaldırdım. Beni bıraktılar ama yakın durup kuş yuvasının girişi haricinde kaçabileceğim her yönü tıkadılar. Çatıda ve balkonlarda nöbet tutan meleklerin bakışları altında, daire biçimindeki araba yolundan ana girişe doğru yürümeye başladık.

Çift camlı kapıların önünde durduk. Muhafızlardan biri içeri girdi. Çok sayıdaki savaşçının yırtıcı bakışları

altında sessizce beklemeye başladık. Kült üyeleri telaşla arabalardan birinin bagajına gidip, kılıcı çıkardılar. Bunu araba yoluna ancak kişi birlikte sürükleyebildiler.

Derken, cam kapılar açıldı ve birkaç melek dışarı çıktı. Bu yeni meleklerden biri Uriel'in son partiye katılması için hazırlık yapmasına yardım etmiş olan uşağıydı.

Adamlar meleklerin önünde saygıyla eğildiler. "Söz verdiğimiz gibi kızı getirdik, efendilerimiz."

Melek uşak başıyla muhafızlara bir işaret verdi ve melekler beni kollarımdan yakaladılar.

Kılıcı Uriel'in uşağının önüne koyduktan sonra, melek "Diz çökün," dedi.

Adamlar infaz edilmeyi bekleyen mahkûmlar gibi önünde diz çöktüler. Melek alınlarma siyah boyayla bir işaret koydu.

"Bu işaret meleklerin size zarar vermemesini sağlayacak. Bu işaret olduğu müddetçe, hiçbirimiz size zarar vermeyeceğiz."

"Ya sadık grubumuzun geri kalanı?" diye sordu Bronz Kafa başını kaldırıp meleğe bakarak.

"Onları bize getirin. Geri kalanınıza da işaret koyarız. Bizlere hizmet edenlere cömert davranacağımızı bilin."

"Son hizmetkârlarını paramparça ettikleri de bilin," dedim kült üyelerine.

Adamlar endişeyle ve korkuyla bana baktılar. Orada meydana gelen katliamdan haberleri var mıdır diye düşündüm.

Melekler beni duymazdan geldiler. "Bize hizmet etmeye devam ederseniz, belki bize cennette de hizmet etmenize izin veririz."

Adamlar daha da eğilmeye çalışarak yere kapaklandılar. “Efendilerimize hizmet etmek bizim için şereftir.”

O kadar korkuyor olmasaydım, öğürme sesi çıkarabilirdim.

Beni apar topar binaya soktular. Bir melek ardımızdan kılıcımı sürükleyerek getirdi.

İçeride lobi kalabalıktı ve ayakta duracak her santim meleklerle dolup taşmış olduğundan büyük bir gürültü vardı. Ya hepsi binanın içine girmişti ya da sayıları bir gecede artmıştı.

Seçim için toplanmış olmalıydılar. O yöne doğru uçtuğunu gördüğümüz melek sürüsünün nedeni bu olmalıydı.

Kalabalık geçebilmem için ayrıldı.

Herkesin dikkatini ardımdan sürüklenen kılıç çekmiş olmalıydı. Yanlarından geçtiğimizde, hepsi dikkatle bize baktılar. Kendimi bir kasabada dolaştırılan bir cadı gibi hissettim. Bana çürük domates atmadıkları için şanslıydım sanırım.

Bir odaya girmek yerine, beni binanın içinden katliamın gerçekleştiği bahçeye çıkardılar. Tüm meleklerin görebilmesi için beni teşhir ediyorlardı.

Terasta hâlâ yer yer kurumuş kan lekeleri vardı. Belli ki artık bunları temizleyecek kimse de kalmamıştı. Ortalık berbattı. Konfetiler ve kostümler her yere saçılmıştı ve

nedense çimler bir ordu gelişigüzel küreklerle delik deşik etmiş gibi gözüküyordu.

Bahçenin her yanında tabelalar vardı. Orada son bulunduğumda, tek bir kabin vardı ama o sırada her yer bunlarla doluydu. Kırmızı, mavi ve yeşil olmak üzere üç bölüme ayrılmış gibiydiler. Renkli flamaların üzerindeki sembollerini okuyamıyordum ama Raff'e'nin bana gösterdiği zamandan Uriel'inkini hatırladım. Onunki kırmızı flamalı olmalı.

Diğer iki bölme grubunun flamaları kıvrık çizgilerden ve noktalardan oluşan gök mavisi ve kalın, ince kesik çizgilerden oluşan soluk yeşildi. Bunları okuyamadığım halde, farklı açılı ve kıpkırmızı olan Uriel'in sembollerinden daha çok hoşuma gitti.

Gökyüzünün her yerinde melekler uçuşuyor, eskiden bir golf sahası olan alanda yürüyorlardı. Belirli gruplara ayrılmış gibi, renkli flamaların etrafında toplanmaya başladılar. Meleklerin birçoğu futbol maçındaymış gibi kırmızı flamalı bölgelerin yanında "Uriel! Uriel! Uriel!" diye bağırıyorlardı.

İki en büyük grup soluk yeşil renkli bölmelerin etrafında toplandı ve "Michael! Michael! Michael!" diye bağırdı.

Sadece birkaç melek gök mavisi bölmelerin yanına gidip "Raphael! Raphael! Raphael!" diye bağırmaya başladı.

Meleklerin birçoğu ya gökyüzünde ya da bölmelerin arasında hâlâ karar vermeye çalışıyorlarmış gibi uçuşuyordu. Ama Raff'e'nin taraftarları bağırmaya devam ederken, onlara daha fazla asker katıldı ve ismini bağırmaya başladı.

Öylesine şaşırdım ki, sendeleyerek bahçenin ortasında

durdum. Muhafızlarım tekrar yürümem için beni iteklemek zorunda kaldılar.

“Raphael! Raphael! Raphael!”

Umarım yakınlardadır ve onu tutanların ismini haykırdığını duyuyordur diye düşündüm.

Raffe oraya aitti.

Bu düşünce zihnimde yankılandı, çünkü buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum. Melekler yalnız kalacak yaratıklar değildi ama Raffe çok uzun süre yalnız kalmıştı.

Bunu mu hayal ediyordu? Kanatlarına kavuşmayı ve sürüye tekrar kabul edilmeyi mi? Askerlerini yönetmeyi ve yine sürüsünün bir parçası olmayı mı?

“Raphael! Raphael! Raphael!”

Tabii ki öyleydi. Bunca zamandır bana bunu söylemiyor muydu? Bana değil, onlara aitti.

O sırada acaba kanatlarına kavuşmuş mudur diye düşündüm. İsteddiği her şeyi elde etmesine az mı kalmıştı? Kendi dünyasına geri dönmek üzere miydi?

Düşüncelerimin geri kalanını zihnimdeki dehlize tıktım ve kapısını kapatmak için var gücümle ittim. Pek beceremedim. Son sıralarda sık sık aynı şey başıma geliyordu zaten.

Sağımdaki bölme grubunun orada bir gürültü patırtı koptu. Bazı melekler havalandılar. Diğerleri yerde boğuşmaya başladılar. Bahçede dolanan melekler havalanıp kavgayı izlemeye koyuldular.

Dört savaşçı tezahürat yapan meleklerin bakışları altında savaşmaya başladı. Kimse kılıcını kullanmıyordu. Bu, belli ki öfkeli bir kavgadan ziyade bir yarışma gibiydi.

Daha ufak olan grup diğer melekleri bezden bebeklermiş gibi etrafa savurdu. Kavga saniyeler içerisinde sona erdi.

Son melek de üstüne oturan bir başka savaşçıyla yere mihlandığında, kazanan melek "Raphael!" diye bağırdı. "İlk oy Baş Melek Raphael'e gidiyor!"

Galip gelen dört savaşçı zaferle kollarını havaya kaldırıp göğe bağırdılar. O anda bir şey fark ettim. Raff'e'nin taraftarları sayıca az olduğu halde, en azılı, sağlam ve becerikli savaşçılardı.

Derken, neredeyse bir anda olayı izleyen melekler bir başka bölme grubunun orada toplandı. Orada bir başka kavga başlamak üzereydi.

Saniyeler içinde birisi "Michael! İkinci oy Baş Melek Michael'a!" diye bağırırken bir sonraki raunt da belirlendi. Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi.

Büyük bir karmaşa yaşıyordu ama her nasılsa herkes kuralları biliyordu. Her karşılaşmanın kazanan takımının tuttuğu aday için bir oy kazandığını tahmin ettim. En çok kavgayı kazanan baş melek seçimi kazanıyor olmalıydı. Demek ki seçimleri sadece ne kadar kişinin sizi tuttuğuyla değil, ne kadar fazla en iyi savaşçıya sahip olduğunuzla da ilgiliydi.

Muhafızlarım beni öne itti ama bana bakmıyorlardı bile. Çılgın kanatlı savaşçılar kendi yöntemlerine göre bir seçim yaparken onları izliyorlardı.

Bazı melekler suratlarına savaş boyası gibi kana benzer bir şey sürmüşlerdi. Diğerleri kırık tabakların ve parçalanmış şampanya kadehlerinin üstünden uçarken birbirlerine hırliyordu. Üstlerinde hâlâ son partiden kalma

smokinler olanlar bunları omuzlarından koparıp kumaşın dikişlerinden yırttılar.

Medeniymiş gibi rol yapmayı kesmiş, içlerindeki barbarları serbest bırakıyorlardı.

Uriel'in aşırı sinsi bir biçimde davranmasına şaşmamak gerekirdi. Raffé ve Michael onlara sadık savaşçılardan kurulu orduları olan savaşçılardı. Uriel'se sadece bir politikacıydı ve muhtemelen çılgına dönmüş, kana susamış savaşçılara efsanevi bir kıyamet vaadi vermediği sürece hiçbir şansı olamazdı.

Tüm bu şiddetin ortasındaki tek insan olmak, beni kaderim yazılmış gibi hissettiriyordu. Büyük bir ihtimalle beni öldürmeleri için oylamanın sona ermesini bekleyecektim. Acaba ne kadar sürecek diye düşündüm.

Muhafızlar beni karmaşanın ortasından ite ite platforma çıkarana dek, içim titriyordu ve bacaklarımı hareket ettirmeye devam edebilmek için büyük bir savaş veriyordum. Gözü dönmüş bir melekler denizi tarafından kuşatılmıştım ve bir kaçış yolu bulamıyordum.

O ana dek, şaşılacak derecede yakın sonuçların alındığı bir seçim oluyordu. Uriel'in o kadar uzun süre kampanya yapışı ve Raff'eyle Michael'in orada bile olmaması şaşırtıcıydı.

"Kutlamaları kesmek hiç hoşuma gitmiyor," diye seslendi Uriel gökten, "ama bu izlenmeye değer." Bahçenin kenarındaki sahneye indi.

Muhafızlarım karşısına çıkayım diye beni basamaklardan yukarı sürüklediler. Melekler de diğer taraftaki basamaklardan iki kocaman kafes dolusu debelenen ve tiz çığlıklar atan cehennem yaratıklarını çekerek yukarı çıktı.

Bir başka melek grubu üçüncü bir kafesi taşıyarak geldi. Kafesin parmaklıklarının ardında debelenip duran cirkin yaratıkların arasında Beliel de vardı.

Onu Melek Adası'ndan beri görmemiştim. Cehennem yaratıklarıyla işbirliği yapmak işine yaramamış gibiydi. Kurumuş iblis büzüşmüş elleriyle parmaklıkları tutuyor-

du. Etrafına bakındı, oraya toplanmış olan kalabalığı inceledi.

Uriel kalabalığa döndü. “Hangi aday için savaşacağına karar vermeden önce, göz önüne almak isteyebileceğiniz, hayati önem taşıyan iki bilgi vereceğim.” Seçim meselesi konusunda tamamiyle tarafsızmış gibi konuşuyordu. “İlk olarak, kuş yuvasına fazlasıyla yakın duran cehennem yaratıkları keşfettik,” dedi. “Dünya gibi bir cehennem deliğinde olmalarını bekleyebiliriz tabii ama özellikle şu ikisine yakından bakmanızı isterim.”

Bir kafesten çıkardıkları birer benekli cehennem yaratığını tutan iki melek öne çıktı. Yaratıklar diğerlerinden çok daha iriydi ve onlara kıyasla çok daha vahşice savaşmış debeleniyorlardı.

“Bunlar yerel üretime ait değil,” dedi Uriel. “Onlara iyi bakın. Bu yaratıklar doğrudan Çukur’dan çıkıp gelmişler.”

Gerçekten de öyleydi. Beni Beliel’in cehenneminden takip eden yaratıklar olduğunu görebiliyordum. Melekler sus pus kesildi.

“Bu sinsi türün kökünü tamamiyle kuruttuğumuzu hatırlıyor olabilirsiniz... Korkunç vahşiliklerinden ve başkalarını örgütleştirme gibi pis alışkanlıklarından kurtulmak için onları bildiğimiz her türlü dünyada yok ettik,” dedi Uriel. “Hâlâ var olabilecekleri tek yer Çukur.”

Kalabalığı süzdü. “Hepimiz hiçbir şeyin Çukur’dan izin verilmediği sürece çıkamadığını biliyoruz. Bu dünyayı kirleten yaratıklar güçsüzleşip aptallaştı. Ama bunlar cehennem yuvalarından yeni gelmişler ve buraya bu iblis tarafından getirilmişler.” Beliel’i işaret etti.

Beliel hâlâ tam olarak iyileşmemişti ama suratında

yer yer pembe deriler oluşmaya başlamıştı. Özel tasarım bir hastalık tarafından hırpalanmış gibi berbat gözüküyordu. Derisi hâlâ kabuklu ve büzüşüktü ama artık yeni oluşmaya başlayan pembe renkli deri şeritleri tarafından yarılmıştı. Sırtı sanki bedeni kopan kanatları yüzünden özellikle iyileşmekte zorlanıyormuş gibi kanıyordu.

“Bir yerde, Çukur’a giden kapılar açılmış,” dedi Uriel. “Bu yaratığın cirit attığı ve yaratıklarını serbest bıraktığı bir yerde. Bir yerde, kıyamet sızış başlıyor.” Duraksadı. “Geçmişte söz verdiğim gibi ki bu sözümü bugün de tutuyorum, beni seçtiğiniz takdirde sabaha kadar kıyametin efsanevi bir savaşçısı olacaksınız. Raphael yok. Michael yok. Onlardan birini haberci olarak seçerseniz, kıyametin görkemi onlar sizi savaşa götürene dek sona erebilir. O zamana dek ölmüş, hatta daha da kötüsü sarkmış, formdan düşmüş ve hazırlıksız olabilirsiniz. Kim bilir? Bunlar olabilir.”

Kalabalıkta itaatkârca cık cık sesleri yükseldi.

“İkinci olarak sunmak istediğim şey kız,” dedi Uriel.

Muhafızlarını ben platformun ortasına ittiler.

“Daha yeni geldiyseniz, sizlere seçimlere katılmak için o kadar büyük bir mesafe aştığınız için teşekkür ederim. Birçoğunuz aramızdan birisi bu insan kızı tarafından katledildiğinde kumsaldaki savaşta değildiniz. Ama şu ana dek hepinizin olanları duyduğunu biliyorum. Size bunların doğru olduğunu söylemek için buradayım. Her ne kadar cılız gözükse de, bu insan kız nasıl olduysa bir melek kılıcını onu kullanmaya ikna etti.” Sözleri etkili olsun diye biraz duraksadı. “İşin daha da hayret verici kısmı, kılıcı bizlerden birini öldürmek için kullanmış olması.”

Meleklerin bunu idrak etmesi için bekledi. Kılıcımın onlarınkine saldırmamayı emretmesi hakkında hiçbir şey söylemediğini fark ettim. Bir de onların silahlarını hükmü altına alan kılıcın isminin Ürkünç Ayı olduğunu bilselerdi...

“Onu elimden gelen hızla yakaladım ve adaletin karşısına çıkardım. Artık düşen kardeşimizin intikamını alma vakti geldi.”

Kalabalık tezahürata başladı.

“Uriel Baş Melek Gabriel’i öldürdü!” diyerek parmağını Uriel’e doğrulttum. “Yeni haberci olabilmek için sahte bir kıyamet yaratıyor!”

Kalabalık sessizleşti. Bir saniye için bile bana inandıklarını düşünmedim. Ama o an için bile olsa, beni dinleyecekleri kadar onları eğlendiriyordum. “Bana inanamıyorsanız bile, onları araştırın.”

Uriel kıs kıs güldü. “Çukur onun için fazla iyi bir ceza. Cehennem yaratıkları tarafından paramparça edilmeli. Yanımızda bu yaratıklardan olması işimizi ne kadar da kolaylaştırır.”

“Yalandan bile mi yargılamayacaksınız beni? Ne biçim bir adalet bu?” Bu sözlerin bana bir şey kazandırmayacağını biliyordum ama o an için çenemi kapatamayacak kadar heyecanlıydım.

Uriel kaşlarını kaldırdı. “Bu da bir fikir. Onu yargıyalım mı?”

Melekler beni şaşırtarak “Mahkeme! Mahkeme!

Mahkeme!" diye bağırmaya başladılar. Bunu söyleyişleri stadyumdaki bir gladyatörün ölmesini istemelerini anımsattı.

Uriel kalabalığı susturmak için ellerini havaya kaldırdı. "O halde, bir mahkeme düzenlenecek." Birden, mahkemeye çıkacağım için hiç de o kadar heyecanlı olmadığımı hissettim.

Muhafızlarım beni ittiler. Öne doğru sendeleyip platformdan aşağı düştüm. Eskiden golf sahası olan alanın ortasına gelene dek beni itmeye devam ettiler.

Kendi etrafımda dönünce, meleklerden oluşan genişçe bir dairenin ortasında olduğumu fark ettim. Bu daire meleklerin bedeni etrafımdaki ve tepemdeki alanı da kaplayınca hızla bir kubbeye dönüştü.

Güneş katman katman bedenlerle ve kanatlarla kaplandı. Hiçbir çıkışı bulunmayan canlı bir kubbenin içinde kalmıştım.

Bedenlerin oluşturduğu duvarda bir açıklık oluştu. Cehennem yaratıkları bu aralıktan bana doğru fırlatıldı. Kanatlarını çırpıp bir çıkış yolu aradılar ama kubbede hiçbir boşluk yoktu.

Herkes "Mahkeme! Mahkeme! Mahkeme!" diye bağırıyordu.

Nedense, onların mahkeme anlayışıyla benimkinin aynı olduğunu sanmıyordum.

Kubbeli alana bırakılan son cehennem yaratığı kafesinde Beliel vardı. Yere düşerken, hırlayarak Uriel'e baktı.

Bir an için, öfkeli ve ihanete uğramış gibi bir ifade belirdi. Suratına her zamanki sırtışını yerleştirmeden önce korku da belirdi. Her zaman yalnız ve istenmeyen

bir yaratık olduğuna dair söyledikleri tekrar tekrar ispatlanıyor gibiydi. Bir anlığına, ne kadar korkunç bir varlık olduğunu unutup, ona acır gibi oldum.

İlk önce sendeleyerek ve tereddütle kubbenin ortasına yürüdü ama sonra güvenini toparladı ve halinden, tavrından düpedüz bir başkaldırı okundu. Melekler en sevdikleri futbolcu şampiyonluk maçına girmiş gibi tezahürat yaptılar. Birçoğunun onu tanıdığını bile sanmıyordum. Ben kim olduğunu, başına neler geldiğini bildiğim halde, onu tanımakta güçlük çekiyordum.

Cehennem yaratıkları korkunç bir panikle kaçıştılar. Kubbenin bir ucundan diğerine çarpıyorlar, çılgınlar gibi bedenlerin arasında bir boşluk bulmaya çalışıyorlardı.

“Ne biçim bir mahkeme bu?” diye sordum duyacağım yanıtı tahmin ederek.

“Bir savaşçı mahkemesi,” dedi Uriel üstümden uçarken. “Hak ettiğinden fazlası. Kural basit. Son hayatta kalan serbest kalır.”

Kalabalık yine tezahürat yaptı, kükreyerek bu kararı onayladı.

“İşi eğlenceli hale getirmeye çalış,” dedi Uriel. “Bunu yapmazsan, kalabalık hayatta kalan son kişinin ölüp ölmeyeceğine karar verir.”

Melekler “Öl! Öl! Öl!” diye bağırdı. Sanırım, sorunun yanıtı belliydi.

Cehennem yaratıklarının kuralları anlayıp anlamadıklarını bilmiyordum ama tiz çığlıklar atıyor, savaşçılardan oluşan duvara saldırmamaya gayret ediyorlardı. Melekler bir tanesini yakalayıp yere fırlatınca, yaratık sersemleyip başını salladı. Diğer melekler yaklaşan ya-

ratıklara kükrediler. Yaratıklar havada öylece kalıp gerilediler.

“Cehennem yaratıkları,” dedi Uriel. “Aranızdan biri sağ kalacak.” Dediği etkili olsun diye işaret parmağını havaya kaldırdı. “Diğerlerini öldürmeniz gerek.” Diğerlerini işaret etti. Kafası karışık bir köpekle konuşuyormuş gibi ağır ağır ve yüksek sesle söylüyordu bunları. “Öldürün!” Beni işaret etti.

Bütün yaratıklar bana baktı.

Hiç düşünmeden geriye adım attım. Ne yapacaktım?

Canlı arenanın bir parçası olan bir meleğin sert bedene çarptım. Eğilip kulağıma kükredi. Yaratıklar bana doğru uçmaya başlayınca, çılgınlar gibi bir kaçış aradım. İnanılmaz bir biçimde kılıcımın benimle yaklaşmakta olan yaratıkların arasında durduğunu gördüm. Bunun bir hata olmadığına emindim. İnsan kızının cehennem yaratıklarını bir melek kılıcıyla öldürüşünü izlemek istiyorlardı.

Elimden geldiğince hızla kılıca koştum. Yerden aldım, hızımı ayarlamak için yuvarlandım ve ayağa fırlarken kılıcı savurmaya başladım.

Bana ulaşan ilk yaratığı yaraladım. Karnından kanlar fışkıran yaratık tiz bir çığlık attı.

Ne yaptığımı düşünmeden, kılıcımı üstüme doğru gelen ikinci yaratığa savurdum.

Bana o kadar yakındı ki, leş gibi nefesini hissedebiliyordum. Yaratık hızla yana kaçtı ve bir santimle onu öldürmeyi ıskaladım.

Dengemi sağlayıp ayaklarımı sıkıca yere dayadım. Sonraki bir kaç kılıç hamlesinde, sakinleştim ve kılıcın

devreye girmesine izin verdim. Bunlar onun için olaydı. Ürkünç Ayı bunlardan binlercesini öldürmüştü. Tereyağından kıl çekmek gibiydi.

Tek sorun, yaratıkların kılıcın alışık olduğu biçimde davranmamasıydı. Çukur'dan gelen iki yaratık sırtlan sesleri çıkarıyor, diğerlerini çağırıyorlardı. Diğerleri duraksadılar, kulak kesildiler, sonra etrafımda dönmeye başladılar. Kılıcımın hemen erişebileceği noktanın üstünde havada kaldılar. Kendi etrafımda dönüp hepsini görmeye çalıştım. Neler olduğundan emin değildim.

Bu sırada, Beliel geri geri gidiyordu. Onu gözümün ucuyla görebiliyordum. Bir yaratığı kaptı ve bir tavukmuş gibi boynunu kırıverdi.

Sessizce yaratığı yere bıraktı ve en yakınındakilere yöneldi. Diğer yaratıklar dikkatlerini bana vermişlerdi. Çukur'dan gelen benekliler hariç. Bunlar daha zeki, daha kurnaz gözüküyorlardı ve onu keskin bakışlarla izliyorlardı.

Beliel beni kurtarmaya çalışmıyordu, bunu biliyordum. Sadece ben dikkatlerini dağıtırken, onlardan mümkün olan en fazla sayıda öldürüyordu. Yaratıkların işi benimle bittiğinde, uğraşması gereken fazla yaratık kalmayacaktı.

Sorun değildi. Düşmanlarımı öldürdüğü müddetçe, dostum olmasına gerek yoktu.

Benekli yaratıklar yine sırtlan sesi çıkararak bağırdılar; diğerleri uçup Beliel de dairenin içinde kalacak biçimde hareket ettiler. Sonra uçuş motiflerini sıkılaştırıp, bizi kuşattılar.

Beliel ve ben birbirimize tahammül edebileceğimiz ka-

dar yaklaşacak şekilde gerilemek zorunda kaldık. İkimizin de bundan hoşlanmadığı belliydi ama o an için her ikimize de yönelik daha büyük tehdit bu yaratıklardı. Ya tek başımıza ya da birlikte savaşıyorduk.

Aynı anda karar verdik ve düşmanlarımıza karşı sırt sırta durduk. İkimiz birlikte üstümüze gelen tüm yaratıkları görebiliyorduk.

Beliel'in mümkün olduğunca hayatta kalmama ihtiyaç duymasına güveniyordum. Yaratıkları öldürmeyi başardığımız takdirde, her ikimiz de karşı karşıya kalacağımızı biliyorduk ama yaratıklar ölmeden ikimiz onlara karşı savaşıyorduk.

Yaratıklar sanki ilk saldırıyı yapmakta tereddüt ediyorlarmış duraksadılar. Sonra, içlerinden biri bize saldırdı.

Beliel yarattığı yakaladı.

Bir diğeri, Beliel ilk yarattığın boynunu kırmakla meşgulken saldırdı.

Arkamı dönüp onu parçaladım. İki tanesi daha üstümüze geliyordu.

Derken dört, sonra altı yaratık oldu.

Kılıcımı elimden geldiğince hızlı savurdum ve ne kadar hızlı hareket edebildiğime şaşıtım. Ürkünç Ayı fazla mesai yapıyordu. Hareketleri bulanıklaşacak kadar hızlıydı. Ben onu değil, o beni ustalıkla kullanıyordu. Yapmam gereken şey dengeli durmak ve onu doğru yöne çevirmekti.

Yaratıklardan biri bile kılıcı aşarsa işimiz biterdi.

Bunu düşününce, kılıcı biraz daha heyecanla savurmaya başladım ve sekiz rakamı çizerek üçünü tek seferde parçaladım. Birini boğazından, diğerini göğsünden, üçüncüsünü de karnından yaraladım. İşin en iyi yanı.

yaralanan ikisinin havada debelenip diğerlerinin fazla yaklaşmasını engellemesiydi.

Ensem savunmasız bir halde karıncalanıyordu ama Beliel'in iyi bir biçimde savaştığına güvenmem gerekiyor. O sıradaki en büyük avantajımız yaratıkların birbirlerinin yoluna çıkıyor oluşuydu. Hep birlikte bize saldırabilecekleri kadar alan yoktu.

Sadece bende silah olduğundan ve Beliel'de olmadığından, oluşturduğumuz dairenin yarısından fazlasıyla ben ilgileniyordum. Bir yandan diğerine kılıç savuruyor, elimden geldikince fazla yaratık öldürmeye çalışıyordum. Ama arkamı kollayamıyordum. Beliel ölecek olursa, hemen ardından benim de sonum gelecekti.

Ama bir silahı bile olmadığı halde dayanıyordu. Müt-hiş bir güce sahipti; yaratıkların boynunu kırarken, tek-meler ve yumruklar atarken daha da şiddetli bir öfkeye kapılmıştı.

Beliel'le birlikte son iki yaratığı öldürürken, Çukur'dan gelen iki yaratık da havada bekliyor ve olanları izliyorlardı. Son darbelerimizi aynı anda indirdik: Ben bir yaratığı kestim, o da diğerinin boynunu kırdı.

Beliel geriledi, benden uzaklaştı ve Çukur'dan gelen iki yaratığa açık alan bıraktı.

Ama geriye sadece ikisi kalmıştı ve zeki oldukları halde etrafımı çeviremezlerdi. Bunu denemediler bile. Bunun yerine, ağır ve tehditkâr olmayan bir biçimde Beliel'e uçtular. Ona cıvılda gibi bir şey söylediler. Maymun parmaklarını bana doğrulttular, Beliel'e baktılar ve evet der gibi kafalarını salladılar.

Beni alt etmek için ona müttefiklik teklif ediyorlardı.

Kılıcımı kaldırıp birkaç adım geri gittim. Her ne olursa, tepki verebileceğim kadar vaktim olmasını istiyordum.

Beliel birkaç dakikalığına savaş partnerim olmuş olabilirdi ama bu yaratıklar Melek Adası'nda onu zincirlerinden kurtarmışlardı. O da evet anlamında başını salladı. Yaptığı hareketin hiçbir keyifli yanı yoktu; suratından sadece hayatta kalmak için büyük bir kararlılık okunuyordu. En azından, Çukur yaratıklarından daha büyük bir tehdit olduğumu düşündüğü için biraz gurur duyabilirdim.

Yarasa suratlı iki çirkin yaratık, biri tepemde, diğeri yan tarafımda olmak üzere etrafımda daireler çizerlerken, Beliel ona ulaşamayacağım bir yere doğru öne ilerledi. Dikkatim dağılır dağılmaz, bodoslama bana saldırabileceği kusursuz bir pozisyon aldı.

Her iki yaratık da benimle aynı seviyede kalmış olsalardı, kılıcımla bir daire çizer üçünü de uzak tutabilirdim. Ama biri yukarıda olduğu için, ancak iki yönde saldırabiliyor, diğerine karşı savunmasız düşüyordum.

Bir strateji oluşturmama fırsat kalmadan, dişler ve pençeler yukarıdan ve ağımdan saldırıya geçti. Beliel olduğu yerde kalıp beni yanıt vermeye zorladı. Kılıcımı üstüme dalan ilk yaratığa savurdum, sonra yan taraftan saldırana doğru kendi etrafımda salladım. Bir yandan da, Beliel'in üstüme atlayacağına emindim.

Ama öyle yapmadı.

Saldıracakmış gibi mahsusçuktan bir hamle yaptı ama geride kaldı.

Bu arada, yaratıklar tam onları yaralayabileceğim

mesafe gelmişken geri çekildiler. Yine de, bir tanesini gövdesinden diğerini de suratından yaralamayı başardım ama bunların ikisi de öldürücü darbeler değildi.

Saldırmaya hazır bir pozisyona geçerken, Beliel kıs kıs güldü. Üçü de birbirini kandırmaya çalışmıştı.

Üçü bir anda üstüme atlamış olsalardı, çoktan ölmüş-tüm. Ama içlerinden biri saldırıyormuş gibi yapıp diğerlerini kandırırsa, muhtemelen birini öldürür, belki diğerini de yaralayabilirdim. Diğer ikisini kandıran da hayatta kalacak tek yaratık olarak en fazla şansa sahip olurdu.

Ama artık hepsi birbirlerine güvenemeyeceklerini biliyorlardı. Müttefiklikleri sona ermişti.

İki Çukur yaratığı melek kubbesi elverdiğinde zıt yön-lere uçtular. Yukarıda kalırlarsa, Beliel'in ve benim ze-minde savaşmak zorunda kalacağımızı anlamışlardı. İçi-mizden biri ölecekti, diğeri de yorulacak ve öldürülmesi kolaylaşacaktı. Beliel keyifsizce gülümsedi. "Cehennem yaratıkları tarafından kandırıldım, cılız bir insan kızı tarafından tehdit edildim. Hakaret üstüne hakaret."

Beliel ve ben, o anda teke tek yüzleşmeye hazırlandık.

“Durun!”

Herkes bu emri kimin verdiğini görmek için döndü. Ses tonu neredeyse karşı koyulmazdı.

Neler olduğunu görmeye çalışırken, bir yandan da Beliel’i izliyordum. Gözüme kan damlayınca, herkesin gördüğü şeyi görebilmek için gözlerimi birkaç kez kırptırmak zorunda kaldım.

Kubbede bir boşluk oluşmuş, içeri bir parça aydınlık sızmıştı. Bu boşluktan aşağı bir çift irice, kar beyazı kanat süzüldü ve güneşi örttü.

Raffe’nin kusursuz görüntüsü belirdi.

Hem tanıdığım Raffe’ydi, hem de korkutucu bir yabancıydı. Fena halde öfkelenmiş bir yarı tanrıya benziyordu. Onu sadece bir kere bu kusursuz melek haliyle görebilmiştim.

Kanatları ardındaki havayı bölerken muhteşem gözüküyordu. Maviye karşı beyaz kanatlar.

Meleklerin hepsi Raffe’ye bakakaldı. Hiç konuşmadan,

sadece kanatlarının ağır ağır çırpış seslerinin duyulacağı bir biçimde havada asılı kaldılar. Kanatlı kalabalıkta bir fısıltı yankılandı. Baş Melek Raphael.

“İzinsiz bir seçim düzenlendiğini duydum,” dedi Raffe.

“İzinsiz hiçbir yanı yok,” dedi Uriel. “Burada olmuş olsaydın, bunu bilirdin. İşin aslı, sen de adaylardan birisin.”

“Sahi mi? Nasıl gidiyorum peki?”

Birkaç melek ona destek vermek için bağırdı.

“Çok uzun süredir uzaktasın, Raphael.” Uriel diğer melekler de duysun diye sesini yükseltti. “Tarihin en büyük savaşını yönetemeyecek kadar uzak kaldı. Efsanevi kıyametin başlamak üzere olduğundan haberi var mı acaba?”

“Yalanlarınla ve ucuz numaralarınla yarattığın sahte kıyameti mi diyorsun?” Raffe de meleklerle hitaben konuşuyordu. “Hepinize yalan söyledi. Canavarlar ve olaylar uydurarak sizi telaşla pis bir seçim yapmaya zorladı.”

“Asıl o yalan söylüyor,” dedi Uriel. “Seçilmiş baş melek olmam gerektiğini kanıtlayabilirim.” Kollarını kalabalığa kaldırdı. “Tanrı benimle konuştu.”

Herkes bir anda konuşmaya başlayınca, kalabalıktan alçak bir homurtu yükseldi.

“Doğru,” dedi Uriel. “O’nun gözünde ben zaten haberciyim. Tanrı benimle konuştu ve bana büyük kıyameti yönetmek için beni seçtiğini söyledi. Bunu size söylemek için bekledim, çünkü bunun şok edici olduğunu biliyorum. Ama artık Raphael geri döndüğüne göre, Tanrı’nın istediğine karşı çıkmaktan başka çarem yok.

“Günlerin Sonu’nun bizler olmaksızın gerçekleştiğine inanmanız için kaç işarete ihtiyacımız var? Sizi savaşa götürecek seçilmiş bir habercimiz olmadığı için, kaçınız

bunu kaçırmaya razısınız? Raphael'in sizi hakkınız olan san ver şereften alıkoymasına izin vermeyin!"

Uriel'in en yakınındaki melekler ağızlarını ardına kadar açtılar ve ancak şarkı söylemek olarak tanımlayabilecekim bir şey yapmaya başladılar. Ama sözler yoktu, sadece bir melodi söylüyorlardı. Enfes ve kana susamış savaşçılardan öylesine beklenmeyecek ilahi bir sesteki ki.

O güzel ses, bir düzine cennetlik ses kubbede koroya eşlik ederken kalabalıkta yer yer dalgalandı. Derken, bir grup melek geri çekildi ve kubbeden içeri gün ışığı sızdı.

Işık tam Uriel'in ardındaki noktayı aydınlattı. Parılayabilmek için çaktırmadan o noktaya gitti. Suratında samimi bir sırıtiş belirdi. Uriel hiçbir şey değilse bile, kesinlikle çok iyi bir şov adamıydı.

Sonra, kollarını indirdi ve mütevazı bir tavırla eğildi. Başında ve omuzlarında parılayan gün ışığının, eğiliş tarzının, sessizce duruşunun Tanrı'yla iletişim kurduğunu ima eden bir yanı vardı. Nefesimin kesilmesine neden oldu. Bunu benden başka herkes hissetmiş olmalıydı ki, sessiz bir beklenti havası oluştu.

Başını kaldırdığında "Tanrı benimle konuştu," dedi. "Günlerin Sonu'nun şu an başladığını söyledi."

Kollarını bir orkestra şefi gibi havada salladı.

Golf sahasının sonunda bir gümbürtü koptu. Bunun büyük bir dalga olduğunu düşündüm ama melekler görüş alanımı tıkadığından ne olduğunu göremedim. Sonra, meleklerin hepsi o yöne dönünce, bedenlerinin arasında oluşan boşluklardan görebildim.

Kıyıya yakın bir yerde su kaynıyordu. Bir şey denizden çıkmak üzereydi. İlk önce, bunun bir grup hayvan

olduğunu sandım ama kafalar suyun yüzeyine çıkarken tek bir canavar olduğunu fark ettim. Dalgalar adeta okyanus bu suni şeye öfkeyle karşı çıkıyormuş gibi her yere çarpıyordu.

Canavar bir çığlık atarak silkelendi ve hızla bize doğru koşmaya başladı.

Akıl almaz derecede hızlıydı. Göz açıp kapayınca dek, onu gayet iyi görebileceğim kadar yakınıma geldi.

Laylah bu sefer kendini aşmıştı. Omuzlarında yeni bir kafa vardı ama bunlardan biri ölü gözüküyordu. Ölü gözükürken kafa bir adama aitti. Suratı yarılmıştı ve kısa bir süre önce baltayla öldürülmüş gibi kanlar akıyordu.

Diğer kafaların her biri canlıydı; insan ve hayvan karışımını andırıyordu: bir leopar, bir sırtlan, bir aslan, devasa bir sinek ve donuk gözlü bir köpekbalığı. Canavarın gövdesiyse biraz bir ayınıninkini andırıyordu.

“Denizlerden bir yaratık yükselecek,” dedi Uriel bir kehaneti dile getirirmiş gibi. “Başlarında dini küfürler olacak. Gelin, canavarın rakamını okuyalım, çünkü bu insanlığın da rakamıdır.”

Canavarın kafalarının her birinin altına çarpık bir biçimde rakamlar dövme yapılmıştı.

666.

Bunlar sadece birer rakam, dedim içimden.

Sadece rakam.

Canavarın Uriel'in talimatlarına göre Laylah tarafından yaratıldığını biliyordum. Uriel'in canavarlarını kıyametle ilgili kehanetlerde geçen tariflerden aldığını da biliyordum. Bununsa sahte olduğunu biliyordum...

Sahteydi.

Peki, neden tüylerim ürpermişti?

Rakamlar öyle belli belirsiz değildi ve gören herkesi "Yok artık!" dedirtecek kadar korkutabilirdi. Kafaların alınlarına bu rakamın dövme yapılmasının Uriel'in fikri olduğunu tahmin ettim.

Üstünden sular akan yaratığın ölü kafası hariç, kafalarının hepsi kükrüyor, çılgık atıyor ve cıyaklıyordu. Engebeli arazide hızla gözden kaybolmadan önce yakınımda biraz durdu.

Uriel transa girmiş gibi yine kollarını havaya kaldırdı. Zemin ayaklarımın altında kıpırdadı ve dalgalandı.

Zeminin altında çılgınca kıpırdanan solucanlar vardı sanki.

Topraktan dışarı parmaklar fırladı. Bir el yeni dünyaya gelmiş bir zombi gibi göğe yükseldi. Bir kafa toprakların arasından kendini dışarı itti.

Eski golf sahasının her yanından toprakla kaplı bedenler pençeleriyle dışarı çıkıp bahçeye tırmandılar. Binlerce vardı.

Zemindeki melekler kanatlarını açtıkları gibi havalandılar. Raffe bana baktı ama onun beni herhangi bir zayıflık belli etmeden taşıyamayacağını anladım. Bacağımın yanında bir el havayı kavramak istedi. Sıçrayıp ellerden kurtulmaya çalışırken, keşke ben de uçabilseydim diye düşündüm.

Bedenler topraktan çıktıklarında, öylesine kirliydiler ki sadece şekillerinden insan olduklarını anlayabildim. Bir ondan, bir de nefeslerini kesen hıçkırıklarından.

“Ölüler dirilecek,” dedi Uriel rüzgâr sesini uzaklara taşıırken.

Bedenlerden bazıları bahçede yere uzandılar, soluklanmaya çalıştılar. Diğerleri bir şeyin onları geri çekeceğinden korktukları aşikâr bir biçimde çıktıkları delikten uzağa kaçıştılar. Bazılarıysa darmadağın olmuş bahçede bir araya sokulup ağladılar.

İlk önce toprak sandığım şey, aslında kurumuş, büzüşmüş derileriydi. Bunlar çekirgelerin kurbanlarıydı. Travma geçirmiş ve dehşet içinde gibiydiler, sanki kurtulmuş eti andıran bedenlerini ilk kez görüyormuş gibi kollarına ve bacaklarına bakıyorlardı.

Belki de öyleydiler.

Uriel onları paralize oldukları zaman diri diri gömdürmüş olmalıydı. Daha Raffé gelmeden önce kalabalığı etkilemeye hazırlanmıştı. Bu tür bir şeyin zamanlamasını yapacak birisi varsa, o da Uriel'di. Ekibi şov vaktine dek kurbanları paralize halde tutmak için ne kadar zehir kullanmaları gerektiğini biliyordu.

Acaba sokulan çekirgeler başlarına ne geldiğinin farkında mıdır diye düşündüm.

Acaba ölüp *dirilen* varlıklar olduklarını biliyorlar mıdır diye merak ettim. Ölüp dirilmek! Uriel ürkünç gözüküyordu. Önüne eğdiği başı ve açık kanatları ışıık demetinde parılıyordu. "Ben, Tanrı'nın habercisiyim."

Uriel kendini haberci ilan edince, birçok melek huzursuzca baktı.

"Kıyametin şanını ve şerefini paylaşmak üzere seçiliniz. İnsan denen o kâfirleri cezalandırırsanız, cennete alınırsınız. Görevlerinizden kaçarsanız, geldiğiniz cehenneme geri dönersiniz." Doğuyu işaret etti. "Gidin. İnsanları bulun ve öldürün. Dünyayı temizleyin ve bir kez daha erdemli kılın."

Çekirgeler tarafından sokulmuş olan kurbanlar donmuş halde ona baktılar. Sonra, korkuyla ne yapacaklarını bilemez halde birbirlerine baktılar.

Bir kişi doğuya döndü.

Birisi peşinden gitti. Sonra, biri daha. Tüm grup göç etmeye başlayana dek herkes birbirini izledi.

Yeniden dirilmiş pençeler birbiri ardına topraktan çıktılar. Kendi ayakları üstünde durabildikleri anda da doğuya giden kalabalığı izlemeye koyuldular.

Doğu'ya, yani Direniş kampına doğru.

“Ne kadar etkileyici bir gösteriydi,” dedi Raffe havada meleklerin arasında dururken. Yeniden dirilenler ordusundan veya çok başlı canavardan hiç de etkilenmiş gözük-müyordu. “Ama ona inanmakla büyük bir hata edersiniz. Uriel’in peşinden gidecek herkes gerçekler anlaşıldığında düşecek.”

“Korkutma taktiklerin burada işe yaramaz,” dedi Uriel.

“Uriel yalan söylüyorsa, o halde tek başına düşmelidir,” dedi savaşçılardan biri. “Geri kalanımız sadece emirlere uyuyoruz.”

“Lucifer’ın melekleri cennete karşı isyan başlattıklarında sırf emirlere itaat ediyorlar diye mi onlara hoşgörüyle yaklaşıklarını sanıyorsun?” dedi Raffe. “Sence bu isyanın ardındaki politikayı ve gerçekten neler olduğunu anlamamışlar mıydı? Tıpkı senin gibi, sadece destek veren askerlerdi. Muhtemelen, birçoğu doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Birçoğu haberciyi desteklediklerini bile düşünmüştür. Bazıları haberciyi desteklemesi gerektiğini

bile düşünmüş olabilir. Ama ortalık yatışınca da bu durum onlara faydası olmadı. Hepsi düştü.”

Melekler birbirlerine baktılar. Kalabalıkta derin bir mırıldanma yayıldı. Kanatlarını endişeyle çırpıldılar.

“Gabriel hâlâ hayattaysa ve dışarıda bir yerdeyse, ona inancını yitiren meleklerle karşı hiç merhametli davranmayacaktır. Michael geri gelirse ve neler olduğunu fark ederse, seçimi geçersiz kılmak için hepinizi düşmüş ilan etmekten başka bir seçeneği olmayabilir. Geride kalan melekler burada neler olduğunu anlarılarsa... Kardeşlerim, bu bir iç savaşın başlamasına neden olabilir. Buradaki meleklerin sizlerin seçilmiş habercisi olarak onu desteklemesinden başka çare kalmayabilir.”

“Kime inanacağımızı nereden bileceğiz?” dedi bir melek.

“Bunu bilmenin bir yolu yok,” dedi bir diğeri. “Yarışarak yargılanmak,” dedi bir başkası. Diğerleri de bu fikri beğenmişler gibi kendi aralarında bir şeyler söylediler.

Meleklerin bir konuda hemfikir olup, kendi aralarında mırıldanması hoşuma gitmiyordu. Bundan asla iyi bir sonuç çıkmazdı.

“Tanrı benimle konuştu. Ben sizlerin habercisiyim ve size bir emir verdim.” Uriel’in sesi gök gürültüsünü andırıyordu ve intikam vaadi taşıyordu.

“Demek öyle diyorsun,” dedi Raffae. “Ama oylama henüz sona ermedi.” Meleklerle döndü. “Ne kadar da tuhaf bir tesadüfler dizisi, değil mi? Haberci Gabriel neden burada olduğumuzu söyleyemeden öldürülüyor. Uriel seçilecek tek aday olarak kalıyor. Her şüphe uyandığında, bir başka kıyamet canavarı bir işaret olarak beliriveriyor.”

Raffe Uriel'e baktı. "Şartlar senin adına ne kadar da uygun, Uri. Evet, yarışarak yargılanma konusunda hem-fikirim."

Melekler evet der gibi başlarını sallayıp bir ağızdan "Yarışarak yargılanma," dediler.

Nasıl yani, "kazanan her şeyi elde eder ve gerçeği söylediği kabul edilir gibi" mi? Hangi zamanda yaşıyorduk, Orta Çağlar'da mı?

Uriel kalabalığı süzdü.

"Tamam," dedi. "Öyle olsun. Sacriel'i ikinci adamım tayin ediyorum."

Herkes gruptaki en iri meleğe ve devasa kanatlarına baktı. "Kabul ediyorum," dedi Sacriel.

Raffe meleklerle baktı, onları tartıp biçti. Kim onu destekleyecek kadar sadıktı? Ona oy veren melekler vardı ama oy vermek ve onun için ölmek çok farklı şeylerdi.

"Beni yenebilmek için yanında en iri, en azılı savaşçıya ihtiyaç duyman gururumu okşadı, Uri. Bakalım seni ve Sacriel'i yenebilmek için benim ne kadar büyük bir savaşçıya ihtiyacım var? Hımm... Şeyi seçiyorum... İnsan kızını. Böylece, dengelenmiş oluruz."

Melekler güldüler.

Bense alt üst olmuş bahçede donakaldım.

Uriel dudaklarını büzdü. "Hâlâ her şeyi bir şaka olarak görüyorsun, değil mi?" Bunları tükürür gibi söyledi. Kendisine gülünmesinden hiç hoşlanmıyordu. "Eğlen bakalım, Raphael, çünkü düştüğünde peşinden gelecek olan tek kişi o. Artık nöbetçilerinin olmadığını unuttun galiba."

Uriel imalı imalı bana baktı. Raffe'nin beni şaka olsun diye seçmediğini bildiğini görebiliyordum. "Yarışma için

bir araya gelmeden ekibini toparlamak için şafağa kadar vaktin var.”

Yoğun kanat sesleri altında, her zamanki taraftarlarıyla kalabalığın arasından uçtu. Kalabalık kuş yuvasının ana binasına doğru dağılırken, melekler heyecanla konuşuyorlardı.

Uriel’in birkaç muhafızı geriye kalan iki cehennem yaratığını aldı ve onları tekrar kafese tıktı. Beliel’i de onlarla birlikte kafese koydular.

Ama beni bahçede yalnız bıraktılar. Artık her ne anlama geliyorsa, Raffe’nin ikinci adamı olduğum için bana bir şey yapmamış olmalıydılar. Omuzlarımı yuvarlayarak gerilimi üstümden atmaya çalıştım.

Raffe bana doğru süzüldü. Kar beyazı kanatları genişti ve heykelimsi bedenini kusursuz bir biçimde çevreliyordu. Tüylerinin ucuyrsa yumuşacıktı ve ışıktaki hafifçe parıldamasına neden oluyordu.

Hâlâ kanatlarını geri aldığına inanamıyordum. Sırtında muhteşem gözüküyorlardı. Onunla ilk tanıştığımda kanadından kestiğim kısım haricinde her açıdan kusursuzlardı. Zamanla tüylerin uzayacağını ve benimle ilgili her türlü izin yok olacağını düşündüm.

Kanatlarıyla ilgili bir şeyler söylemek ve hayatta kalmamı sağladığı için ona teşekkür etmek istedim ama bunları kimsenin duymasını istemiyordum. Zaten bunları bakışlarımdan okuyabiliyordu; tıpkı benim onun bakışlarından oraya nasıl geldiğimi merak ettiğini okuduğum gibi. Sanırım, bulunmamam gereken yerlerde bitmek gibi özle bir beceriye sahiptim.

Son melekler de uçarken, Josiah Raffe’nin yanına kon-

du. Anormal beyazlıktaki teni Raffe'nin tüyleriyle aynı renkti.

"Eh, ikinci adam olarak beklenmedik bir seçimdi," dedi Raffe'ye kırmızı gözleriyle bakarak.

Raffe sıkıntıyla ona baktı. "Düzgün bir ekip kurma şansımız ne kadar?"

"Çok düşük," dedi Josiah. "Uriel'e destek versinler vermesinler, artık birçoğu onun kazanacağını düşünüyor. Kazanırsa, ona karşı gelen herkesin düştüğünden emin olacak ve kimse bunu göze almak istemiyor."

Raffe omuzlarını sarkıttı. Ameliyattan sonra bitkin düşmüş olmalıydı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Kanatlarımı olması gerektiğinden bir ay önce uçmak için kullanmış gibi." İçine derin bir nefes çekti ve dışarı verdi. "Daha önce yapmadığım bir şey değil."

"Uriel'in ekibinde kaç kişi olacak?" diye sordum.

"Yüz melek olabilir," dedi Josiah.

"Yüz mü? İkimize karşı mı?"

"Sen gerçekten savaşmayacaksın," dedi Raffe. "Kimse savaşmanı beklemiyor."

"Ha, o zaman sana karşı yüz melek. Bir ekibin olacaksa, neden ikinci adamın olması gerekiyor?"

"Kimsenin yalnız olmadığından emin olmak için sürdürülen bir gelenek," dedi Josiah.

Anlayışlı bir tavırla Raffe'ye baktı. "Kimse ikinci adam olma şerefini geri çevirmez ama yarışarak yargılanacak bir ekibe katılmak aslında tamamıyla isteğe bağlıdır."

Josiah'nın gözlerinde acıma ifadesi görünce, içimden bir şeylere tekme atmak geldi. Raffe bana yardım etmiş-

ti ama şimdi ben ona edemiyordum. Uçamayan, melek oyunlarında oynayamayan bir kızdım.

Bahçedeki kafeslere baktım. Geriye kalan iki yaratık birbirlerine saldırıyor, Beliel'in etrafında savaşıyorlardı. Raffé beni ikinci adamı olarak seçmeseydi, muhtemelen beni de o kafese tıkarlardı. Orada ne kadar dayanabilirdim?

"Uriel haklı," dedi. Raffé. "Nöbetçilerim artık yok. Onların görevini üstlenecek birileri olduğunu da sanmıyorum."

"Savaşçılar hâlâ onlardan söz ediyorlar," dedi Josiah. "Hiçbir grup nöbetçiler gibi seçkin bir savaş ekibi olamadı. Efsane oldular." Başını salladı. "Çok yazık. Hepsi de..." Düşmanca bir ifadeyle bana baktı ve insan kızlarına ne nasıl bir küfür edecekse vazgeçti.

"Melekler aptalca kurallarınızı çiğnedikleri için sakın kadınları suçlama. Kadınları kuralları çiğnemedikleri halde cezalandırdılar."

"İnsan kızları olmasaydı, nöbetçiler hâlâ burada olurdu," dedi Josiah. "En seçkin savaşçı grubumuzu sizin türünüzle evlendiler diye kaybettik. En azından, bunu..."

"Yeter," dedi Raffé. "Nöbetçiler artık yok ve bunun kimin suçu olduğunu tartışmak onları geri getirmeyecek. Asıl soru, onların yerine geçecek birilerini bulup bulamayacağımız."

"Şu anda neredeler?" Çukur'da olmalıydılar ama kim bilebilirdi ki? Beliel'in anısında gördüğüm şey çok uzun zaman önce olmalıydı.

İkisi de Beliel'e baktılar. Omzunun yakınlarında didişen yaratıkları eliyle kışkırtıyordu. Yaratıklar ondan uzaklaşıp parmaklıklara asıldılar ve bize baktılar.

Hayır, bize değil. Kılıcıma.

Çukur'dan gelen yaratıklar evlerine geri dönmek istiyorlardı. Orada durum ne kadar korkunç olursa olsun, kafese tıklılmaktan ve ölümü beklemekten daha iyiydi.

Ev.

"Ya Çukur'a gidip nöbetçileri kurtarabilirsek?" dedim.

Çılgınca bir düşünceydi; tüm insanlığın kaderi buna bağlı bile olsa yapmayı düşünmeyeceğim bir şeydi. Raffé Uriel'i tahtından indirirse, artık savaş olmayacaktı, değil mi?

Melekler aklımı yitirmişim gibi birbirlerine baktılar. "Kimse gönüllü olarak Çukur'a gitmez," dedi Raffé bana kaşlarını çatıp.

"Oraya bir gittin mi, Çukur efendileri tarafından bırakılmadığın sürece çıkamazsın," dedi Josiah. "Çukur'daki esas sorun bu. Yoksa yeni düşmüş melekleri kurtarmak mesele değil."

"Hem nöbetçiler artık eskisi gibi değil," dedi Raffé Beliel'e bakarak.

"Ya hatırladığın nöbetçileri kurtarabilirsek?" dedim. Başımla Beliel'i işaret ettim. "Onun hatırladıklarını?.."

Raffé bana baktığında, gözlerinde bir umut ışıltısı gördüm.

Beliel'in kafesini parçalanmış çimlik alandan ana otelden uzağa, dıştaki bir binaya doğru yarı sürükleyerek, yarı uçurarak taşıdık.

"Bunun her iki yönlü de işe yarayacağına inanmak için bir nedenimiz var mı?" dedi Josiah.

"Bunu sizin bildiğinizi sanıyordum," dedim.

"Cehennem yaratıklarının çok güçlü kılıçlardan fırladığına dair çok eski öyküler anlatılır," dedi Raffé. "Ama bugüne dek asla Çukur'a *atlamak* söz konusu olmamıştı."

"Yani, kılıçlarınızın sizin bile bilmediğiniz bir becerisini mi keşfettim?" Kafesin parmaklıklarını var gücümle çektim.

"Hem benim, hem de Üşütük Ayı'nın yeni ve akla hayale gelmez yönlerini keşfediyor gibisin."

"Ürkünç Ayı."

"Doğru."

Birisinin içinden çıkmış olduğunu tahmin ettiğim bir çukurun üstünden atladım. "Haydi, söyle, Raffé." Hafif-

çe gülümsedim. “Ürkünç Ayı demen çok hoşuma gidiyor. Senin ağzından çıktığında öylesine kusursuz geliyor ki kulağa.”

“Bugünlerde sırf o isimden kurtulmak için seni uykunda öldürebilir.”

“Artık yeniden seninle birlikte olduğuna göre yeni bir ismi olamaz mı?”

“Onu tek başına son kullanan kişi sendin; tek başına kullanacak yeni birisi olana dek o isimden kurtulamaz.”

Sürekli artık kanatlarını geri aldığı için kılıcını geri isteyeceğini bekliyordum ama istemedi. Acaba kılıç bana onun özel anılarını gösterdi diye hâlâ kızgın mıdır diye düşündüm. Ürkünç Ayı’nın onun tarafından tutulmak istediğini hissediyordum ama bir şey demedim. Bu, kesinlikle karışmamam gereken bir tartışmaydı.

Kafesi dış binanın arkasına götürdük. Orası sessiz ve sakindi.

Josiah başını salladı ama artık bu fikre karşı değildi. Haklıydı. Hepimiz bunun korkunç bir plan olduğu konusunda hemfikir olduk. Ama Raffe ondan daha az korkunç bir plan yapmasını istediğinde, Josiah’nın aklına bir şey gelmemiştir.

Vakit geldiğinden, kılıcımı çıkarırken ellerim titredi. Zihnim çaresizlik içinde daha iyi bir plan düşünmeye çalışıyordu ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Raffe kanatlarını geri aldığı için kaçabilirdik. Ama o da en az benim kadar yargılanıyordu. Oradan uçarak kaçıp gitmemize izin vermezlerdi.

Raffe yarışmayı kaybedecek olursa, ben ölecektim. Ona ne olacağından emin değildim ama kendi başıma ge-

lecekleri biliyordum. Raffe bu yarışarak yargılanmadan galip çıkarsa ve meleklerin kontrolünü ele geçirirse, onları götürebilirdi. Böylece, her şey sona ererdi.

Raffe'yi Çukur'da kaybedip tutsak edilmesi riskine değer miydi?

Dudağımı ısırdım; içimden bu soruyu yanıtlamak gelmedi. Onun geri gelmesini beklerken, büyük bir ihtimalle kafesin önünde volta atarak kocaman bir çukur açacaktım.

"Yap," dedi Raffe. Kanatları sırtında sıkı sıkı kapalıydı ve kendini en kötüsüne hazırlamış gibi dimdik duruyordu.

Fikrimi değiştirmeden, başımla Josiah'ya işaret verdim. Kafesin kapısının kilidini açtı ve kapı gıcırdayarak açıldı. Çukur'dan gelen iki yaratık Josiah'dan mümkün olduğunca uzağa sindiler.

Kılıcı kullanıp nasıl kendi dünyalarına döneceklerini bildiklerini umuyordum. Sadece Raffe'nin de oraya gidebilmesi için yaratıklardan birini yakalamalıydık.

Beliel de büzülmüş bir zombi gibi kafesin en ucuna sığındı. "Ne yapıyorsunuz?" dedi şüpheyile bize bakarak.

"Gelin, pis yaratıklar. Eve geri dönmek istemiyor musunuz?" dedim kılıcımı kafese sokarak.

Çukur yaratıkları ağır ağır bana doğru geldiler. İstekle kılıca baktılar, bir tuzak var mı diye kokladılar.

Ama Raffe onlara doğru bir adım atar atmaz, tıslayarak yine kafesin gerisine kaçtılar. Yaratıklar istemiyorsa, nasıl kılıç aracılığıyla yolculuk ettirebileceğimi bilmiyordum.

"Senden korkuyorlar." Diğer kolumu önüne koydum. "Arkama geç."

Kafese girdim. Sesimi yükselttim ve köpek yavrularıyla konuşur gibi konuşmaya başladım. “Gelin, sizi çirkin basık suratlı şeyler. Eve gitmek istemiyor musunuz? Ne güzel, ev.”

Temkinle bana doğru gelirken, bir yandan da dikkatle Raffe’ye baktılar.

“Elinizi tutmama izin verdiğiniz anda, dünyanın kapısını açacağım.” Bunu düşününce suratımı buruşturmayaya çalıştım.

“Hayır!” dedi Beliel. Uyanamadığı bir kâbusta olduğunı yeni fark etmiş gibi gözleri alev alev yandı. “Çekil...”

En yakındaki yaratığı kaptım.

O da ön kolumu kapdığı gibi pençelerini geçirdi. Kolumda müthiş bir acı hissettim ama dayandım.

Raffe tam o anda kafes girip diğer yaratığı yakaladı.

Sonra, ortalık fena halde karıştı.

Beliel paniğe yakın bir tavırla Josiah’yı geriye itti ve kafesten kaçmaya çalıştı. Raffe’nin yaratığı korkuya kapılıp kanatlarını çılgınlar gibi çırparak kafesin kapısına yöneldi.

İçgüdüsel bir hareketle Beliel’in kaçmasını engellemek için kılıcımı savurdum ve böğrünü sıyırdım.

Beliel kükrerken, Raffe’nin yaratığı kılıcımın üstüne atladı.

Raffe onu bacağından tutarken, kılıçtan aşağı kaydı. Beliel’in içinde gözden kayboldu.

Onu hâlâ bacağından tutan Raffe de onun ardından kayboldu.

Daha gözümü bile kırpamadan, elimdeki yaratık da kılıçtan kayarak beni peşinden sürükledi.

İlk önce, kurtulmaya çalıştım. Raffo Çukur'a gitmesi gereken tek kişiydi ama yaratık hâlâ kolumu tutuyordu. Beni bırakmadan önceki saniyede, elim Beliel'e değdi ve düştüm.

Yaratığı o kadar sıkı tutuyordum ki, neredeyse kolunu yerinden çıkaracaktım.

İkimiz birlikte Beliel'in bedenine çarptık; birden nefesim kesildi. Çok acı veren bir andan sonra, bariyeri aşılıyor olmanın şoku neredeyse gitmemi engelleyecekti. Ama dayandım, çünkü serbest kalırsam kendimi gittiğim yerden de kötü bir yerde bulabileceğim fikri bana bir işkence gibi geldi.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir karanlıkta düşmeye başladık.

Arkama bakınca, Josiah'nın şok içindeki suratının hızla kapanan bir tünelden bana baktığını gördüm.

Gözlerimi yumdum; biz insanların görmemesi gereken şeyler olduğuna emindim. Zihnimi tek bir düşünce kaplarken, Josiah'nın şok ifadesi silinmeye başladı.

Cehenneme gidiyorduk.

Bu sefer Beliel'in anısına girdiğim zamanki gibi değildi. Bu sefer, canım acıyordu.

Bedenimdeki hücrelerin tamamı bu acı yüzünden çığlık atıyordu. Bunun fiziksel bedenimin zihnimle birlikte gerçekten yola devam ettiği için olduğunu umdum.

Tam gözlerimin o kadar sıkı yummamdan dolayı patlayacağını düşünürken, sert bir biçimde yere çakıldık.

Midem gerildi, çenem ve göğsüm yere çarpınca fena halde yandı.

Cehennem yaratıklarının Melek Adası'na geldiklerinde o denli sersemlemiş olmasına şaşmamak gerekiyordu. Bir pizza hamuru gibi oklavayla dümdüz olmuş ve yere fırlatılmış gibi hissediyordum.

Bir de bir fırında pişiyormuş gibi. Çürük yumurtaların pişirildiği leş kokulu bir fırın.

Kendimi yuvarlanıp gözlerimi açmaya zorladım. Cehenneme gittiğinizde, insanın kendine gelecek vakti bile olmuyordu.

Gökyüzü, tabii gerçekten de gökyüzüyse, siyaha yakın mor renkti ve daha koyu renkli alanlarla çatlamış gibi gözüküyordu. Cılız ılık tepemde dikilen iri gölgeleri mora boyuyordu.

Gözümün ucuyla bana tepeden bakan suratlar olduğunu fark ettim.

Neye baktığımdan emin değildim. Bana melekleri anımsatıyorlardı ama öyle olduklarını sanmıyordum. İblislere de benziyorlardı ama iblis olduklarını da düşünmüyordum.

Açık kanatları leş gibiydi ve tüylerinden geriye kalanlar ölü bir ağacın kurumuş yapraklarını anımsatıyordu. Kanatların açıkta kalan kısımları çatlamıştı ve deriye benziyordu. Kanat kemikleri kırıktı ve kanatların kenarlarından dışarı fırlamıştı. Kırık kemiklerin birçoğu da tam olarak Raff'e'nin iblis kanatları gibi olmasa da bir orak gibi kıvrıktı.

Muhtemelen beni o kadar şok etmemesi gerekirdi ama yine de en çok şok eden yaratıklardan birinin Beliel oluşuydu. Onun anısına ya da bir anısının bulunduğu bir dünyaya veya onun gibi bir şeye atlamış olduğum için şaşırmamam gerekirdi. Tabii ki Beliel orada olacaktı.

Ama farklı gözüküyordu. Bir kere, kanatları ne aşına olduğum iblis kanatlarıydı, ne de esas tüylü kanatlarıydı. Yarısı koyu renkliydi, yarısı da turuncu tüylerle kaplıydı.

Sanırım, fiziken orada olduğumdan, mekânı ve zamanı da atlamış olabilirdim ama beynim patlamadan bunları düşünmem mümkün değildi. Hem bunları düşünecek vaktim de yoktu.

Gözlerim mor ışığa alıştı. Beliel'in boş göz çukurlarıyla bana doğru baktığını gördüm.

Kördü.

Gerçekten de onu gördüğüme kendimi ikna etmem birkaç saniye sürdü. Yanaklarında ve burnunda derin kırbaç izleri vardı. Suratı kamçılanmıştı. Ayrıca, göz çukurlarının etrafında oyuk izleri vardı.

Diğerleri de daha iyi durumda değildi. İçlerinden birinin suratının yarısı kusursuz bir Yunan tanrısı gibiyken, diğer yarısı çignenmiş gibi gözükiyordu. Yaraları olmadan, tıpkı herhangi bir diğer melek gibi kusursuz örnekler olabilirlerdi.

Yaralı bedenlerinin arasından savaş alanında, daha doğrusu savaş alanından geriye kalan bir yerde olduğumuzu gördüm. Binalar yanmıştı, kırık ağaçlar küle dönüşmüştü ve araçlar ezilip içleri boşaltılmıştı. En azından, bunların binalar, ağaçlar ve araçlar olduklarını umuyordum. Bizim dünyamızdakilere benzemiyorlardı ama bu iri şekiller çok uzun süre önce kullanılmış gibiydi. Köy gibi bir yerdi. Bodur, budanmış ve bükülmüş kaktüsü andıran bir şey toprağa kök salmıştı. Etrafa bir de belli belirsiz bir vagonun tekerleklerini andıran hurdalar saçılmıştı.

Parlak sarı tüyleri olan ama melek olmayan bir şey bana uzandı. Kolunun derisi yüzülmüştü ve bir tek altındaki parlak kaslar kalmıştı. Geri çekilmek istedim ama beni saçlarımdan yakalayıp ayağa kaldırdı.

"Nedir o?" dedi Beliel. "Onu yiyebilir miyiz?" Beliel bile olsa, özellikle tanıdığım birinin suratında boş göz çukurları görmekten daha rahatsız edici bir şey görüp görmediğimi bilmiyordum.

Ağızına sivri bir kulak attı ve çiğnemeye başladı. Bir cehennem yaratığının kulağına benziyordu. Oraya gelmek için kullandığım yaratığa ne olduğunu merak ettim.

Sonra, ondan geriye kalanları paramparça, ezilmiş bir halde gördüm. Artık tanınacak halde değildi.

Raffe neredeydi?

“Bir insan kızı,” dedi beni yakalayan yaratık. Sanki bu sözlerin derin bir anlamı varmış gibi, uğursuz bir sesle konuşmuştu.

Hepsi bana bakarken, uzun bir sessizlik oldu. Nihayet “Hangisi?” dedi Beliel.

Beni tutan yaratık diğerlerine baktı. Saçlarımı bırakmadı. “Seninkilerden biri mi?”

“Bana ait değil.”

“Bizimkilerden biri olması için bir neden yok, Kasırğa,” dedi Beliel. Çığlık atmış ya da birisi boğazını sıkmış gibi sesi hırıltılı çıkıyordu.

“Onlardan bıktım,” dedi bir başka yaratık. “Onları düşünmek bile beni hasta ediyor.”

“Evet, belki de Büyük B haklıdır,” dedi bir diğeri. “Belki onu yesek daha iyi olur. Biraz et iyileşmemize yardımcı olur.”

Melek olmayan yaratığın elinden kurtulmak için debelenmeye başladım. Raffe neredeydi?

“Bırak onu,” dedi yaratıklardan biri. Tüyleri mavimsiydi.

“Thermo, onu bırakırsak onu pişirip yeseydik daha iyi olurdu diye düşünüyoruz. Onu burada serbest bırakmak merhametli bir davranış olmaz.”

Duyamak istediğim şey bu değildi.

“Şu bir kılıç mı?” Birkaçı eğilip ulaşamayacağım bir yerde duran kılıcıma baktılar.

İçlerinden biri kılıcı kaldırmaya çalışıp, ağırlığı altıdan inledi. Kılıcı bıraktı.

Dikkatle hepsi bana baktı. “Nesin sen?” dedi Kasırğa.

“O, bir insan kızı, göremiyor musun?” dedi Thermo.

“Bir insan kıızıysa, cehennem yaratıkları nerede?” dedi siyah tüylü ve keskin bakışlı bir yaratık.

“Zincirleri nerede? Neden gayet sağlıklı ve bütün?”

“Hem nasıl oluyor da bir melek kılıcı var?” dedi kahverengi kanatlarında sarı şeritler olan bir yaratık.

“Ona ait olamaz. Bir şekilde buraya gelmiş olmalı. Kız da bir şekilde burada. Ama kılıcın ona ait olduğu anlamına gelmez. Bu kadar delice şeylere inanabilecek kadar uzun süredir burada değiliz.” Hepsi istekle Ürkünç Ayı’ya baktı ama hiçbirini onu almaya çalışmadı.

“Peki, kime ait?” Hepsi bana döndü.

Omuzlarımı silktim. “Ben sadece bir insan kıızıyım. Hiçbir şey bilmiyorum.”

Buna kimse itiraz etmedi.

“Neredeyim?” diye sordum. Saçlarımın çekilmesi canımı çok acıtmaya başlamıştı. İçlerinden ikisinin kafa derilerinin bir kısmı parçalanmıştı ve acaba bu yüzden mi diye düşünmeye başlamıştım.

“Çukur’dasın,” dedi Thermo. “Av bölgesine hoş geldin.”

“Burası cehennemle aynı yer mi?”

Siyah tüylü olan omuzlarını silkti. “Bir önemi var mı? Cehennemvari bir yer. Bunun ilkel efsanelerine uyması neden umurunda?”

“Burada ne avlıyorsunuz?” diye sordum.

Kahverengili sarılı kanatları olan melek alaycı bir sesle güldü. “Biz avlanmıyoruz. Av bizleriz.”

Kulağa hoş gelmiyordu. “Nesiniz siz?” diye sordum. Raffé’nin nöbetçileri olduklarını düşünüyordum ama emin olmak daha iyiydi. “Meleklerle benzemiyorsunuz. Şeylere de...” İblislerin neye benzediğini gerçekten biliyor muydum?

“Kendimizi tanıtmadığımız için bizi affet,” dedi kahverengili sarılı kanatlı olan. Önümde eğilerek dalga geçtiğini vurguladı. “Bizler yeni düşmüş nöbetçileriz aslında. Muhtemelen, senin infazcılarım. Gerçi bunu yapmak için birden fazlamıza gerek yok. Ama ne demek istediğimi anlamışsındır. Ben Howler.”

Howler siyah tüylü ve esmer tenli meleği işaret etti. “O, Hawk.” Mavi tüylüyü, sonra birkaç kişiyi daha işaret etti. “Thermo. Flyer. Büyük B. Küçük B. Seni tutan da Kasırğa.” Diğerlerine baktı. Hepsini tanıstıramayacağı kadar kalabalıklardı; tanıştırsa bile hepsinin ismini hatırlayamazdım. “Onun kim olduğu umurumuzda mı?”

“Tabii,” dedi Flyer. “Belki bir sonraki milenyumda cıldırarak kadar sıkılırsak, düşünecek bir şeyimiz olur. Kimsin sen?”

“Ben...” Onlara ismimi söylemeye çekindim. Raffé isimlerin gücü olduğunu söylemişti. “Ben melek katiliyim.”

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz saçma geldi. Aklımdan geçtiğinde daha iyiydi ama artık olan olmuştu.

Bir an için, bana bakakaldılar.

Derken, birisi bir işaret vermiş gibi aynı anda gülmeye başladılar.

Howler sol kaburgaları kırıkmiş ve bunları korumak

istemmiş gibi soluna eğildi. "Ah, güldürme beni. Canım yanıyor."

Kasırga arkamdan kıs kıs güldü. En sonunda, kafa derimi sızlatarak saçlarımı bıraktı. "Yüce Tanrım, artık gülebildiğimi bile bilmiyordum."

"Evet, çok ama çok uzun süre oldu," dedi Küçük B.

"Melek katili demek ha?" dedi Howler.

"Tamam, harikaydı," dedi Büyük B olduğu belli olan Beliel. "Artık onu yiyebilir miyiz?"

"Haklı," dedi Küçük B. "En son ne zaman tıka basa yediğimizi hatırlamıyorum. Kız cılız ama iyileşebilmek için bir şeyler yemeye can..."

Bir şey, bir dokunaç? Onu yakalayıp hızla geriye çekti. Küçük B. bağırıp debelendi, tekmeler atıp kıvrandı ama kurtulamadı.

Onu yakalayan şey bir moloz yığınının sürüklerken, başını ve omuzlarını zemindeki tırtıklı parçalara sürttü.

Nöbetçiler bir anda dikkat kesilip savaşılmaya hazırlandılar ama resmen korkudan nefes almakta güçlük çekiyorlardı. Bu melekler orada iyi günler geçirmemişti.

Donakaldım. Bu efsanevi savaşçılar korkuyorlarsa, ben ne hissetmeliydim? Oraya gelmek konusunda keşke çenemi hiç açmasaydım diye düşünmeye başlamıştım. Bir gladyatör arenasında öldürülmek kulağa daha insafli geliyordu.

Hepsi Küçük B.'nin ardından uçtular ama suratlarından stresten çok daha fazlası okunuyordu. Tekmeler atıp onu çekiştirdiler ve dokunaçtan kurtarmaya çalıştılar.

Derken, içlerinden biri daha geriye doğru çekildi. Görebildiğim kadarıyla, onu alan kavurucu rüzgârı.

Yarısı yıkılmış bir binanın penceresinden içeriye çekildi. Saniyeler içinde, binadan çılgınlık koptu.

En yakındaki nöbetçiler pencereye koşup içeri baktılar. Sonra, keşke gördükleri şeyi görmemiş olsalardı gibisinden başlarını çevirdiler.

Bir yerden, bir başka tür çılgılık sesi bize yaklaşmaya başladı. Sinirlerimi fena halde geren, uzaktan gelen çılgınca bir çılgıktı.

Nöbetçiler onu yakalamış olan dokunaçtan en sonunda tekmelerle kurtulan Küçük B.'yle birlikte geri çekildiler. Arkalarını döndüler, binadan ve çılgın çılgınlıklardan uzaklaşmaya başladılar. Birisi kolumdan tuttuğu gibi kendisine çekti. Beliel olduğunu görünce şaşırdım. "Yanımızda kal. Tek şansın biziz."

Hangi konuda tek şansım olduklarını söylemediğini fark ettim. Yerden kılıcımı almak için eğildim; bunu yaptığımı görmelerini de umursamadım. Bir araya toplanmaktan ve etrafta başka tehlike var mı diye bakmaktan benimle ilgilenemeyecek durumdaydılar.

Etrafa dağıldık, birbirimize sırtımızı vere vere yarı koşar gibi ilerledik. Bu melekler daha önce de birlikte çalışmışlardı. Ne yazık ki, deneyimleri onlara orada yardımcı olmuyordu.

Raffe neredeydi?

Başına ne dertler açmıştım?

Bölgede, bir avcıdan kaçan bir kurt sürüsü gibi koşmaya, oradan oraya zikzaklar çizmeye başladık. Etraf kırık tuğlalarla ve eski kemiklerle kaplıydı. Yanık bükülmüş tahta öbekleri, molozların arasında pas tutmuş metal parçalarının arasında duruyordu.

Koşan ya da yukarıdan görülebilirler diye endişelendikleri için alçaktan uçan nöbetçilere yetişmeye çalıştık. Beliel onu yönlendirmesi için bir nöbetçinin ayak bileğini kavrayarak uçuyordu. Kör uçmak için ona çok güveniyor olmalıydı. Tanıdığım Beliel bunu yapmakta bir hayli zorlanırdı.

Büyük bir ihtimalle, ellerine fırsat geçtiği anda beni öldüreceklerdi ama bununla o sırada bizi öldürmeye çalışan şeyden kurtulduktan sonra ilgilenecektim. Neden kaçtığımızı görmek için arkama bakmak gibi bir hata ettim.

Çukur'a son geldiğimde gördüğüm iblise benzer üç iri iblis vardı. Üçü de devasaydı; kasları bedenlerini çapraz-

lamasına saran deri kayışlarla kaplıydı. Bunun haricinde gövdeleri çıplaktı ve ancak o kadarını görebiliyordum.

Çukur'da herhalde inek yoktur diye düşündüm. Üstlerindeki derileri hangi hayvanın derisinden yaptıklarını düşünmemeye gayret ettim.

Kanlı zincirlerle bağlanmış bir düzine kadar yeni düşmüş tarafından çekilen savaş arabalarında ilerliyorlardı. düşmüşler iblis efendiler onları kırbaçlarken çaresizlikle kanatlarını çırpıyorlardı. Yeni düşmüş oldukları belliydi, çünkü tüylerinin büyük bir kısmı hâlâ üstlerindeydi ama ezilmiş ve bükülmüşlerdi. Orayı son ziyaret ettiğimde tıpkı Beliel'in olduğu gibi bu arabaların tekerleklerine bağlanmış kırık melekler olduğunu görmek için bakmama gerek yoktu.

İblisler savaş arabalarını çeken melek köleleri kırbaçlamak ve ısırarak için önceden gördüğüm gibi çok kafalı değnekler kullanıyorlardı. Bu değneklerin uçlarında aynı kırmızı ve yeşil gözlere sahip kurumuş kafalardan oluşan halkalar vardı. Saçları tıpkı daha önce gördüklerimin saçları gibi suyun altındaymış gibi dalgalanıyordu. Yine diğer gördüklerim gibi, bunlar da ses çıkarmadan çığlıklar atıyorlardı.

Efendileri değneği şaklattıklarında, çığlıklar atarak düşmüşlere doğru gidiyor, yakaladıklarında etlerini ısırp koparıyor, tüylerini yoluyorlardı.

İblislerden biri bana baktı. Çukur'a son gittiğimde gördüğüm iblis olduğunu düşünmeden edemedim. Kanatları alevlendi ve parıltılı bedeni alevlerin yansımasından kırmızı bir ışıltı saçıyordu. Savaş arabalarının hepsi yaklaşıncaya, çok kafalı kırbacını bana savurdu.

Birbirinin tıpatıp aynı olan kafalar üstüme doğru gelirlerken akıl almaz bir yoğunlukla çığlıklar attılar. Dışlerden, gözlerden ve kıvranan saçlardan oluşan bir top gibiydiler.

Bildiğim tek şey, kafalardan birisinin bana değmesini istemediğimdi. Bacaklarımı elimden geldiğince hızlı hareket ettirdim. Bir köşeden hızla saptım ve yıkık bir binanın arkasına koştum. Yıkık duvarın üstünde bir bölme vardı. Derhal bunu açtım.

Tam taş basamaklardan aşağıdaki karanlığa koşacakken, nöbetçilerden biri sert bir biçimde önüme düştü.

Beliel'di. Kırbaçtaki kafalardan biri sırtını çiğniyordu.

İki çığlık atan kafa daha üstüne kondu. Bir tanesi onu ısırdı ve kolundan bir şerit et kopardı. Diğeri Beliel'in saçlarına düştü ve debelenerek kafa derisinin bir kısmını kopardı.

Beliel kafasındakini yakalayıp ezdi.

Hemen araya girip, sırtındakine pis bir tekme attım. Oradan çıkış biletim Beliel'di, ölmesine izin veremezdim. Orada ölürse başıma neler geleceğini anlamaya çalışmak bile beynimi zorluyordu.

Son kafa kolundan kopardığı et şeridini çiğniyordu. Kafayı hızla geriye çektim ve Beliel'in acı dolu inlemesine aldırış etmeden kolunun derisinin aşağıya kadar yüzülmesine neden oldum. Kafa kıpırtısız kalana dek onu ayaklarımla ezdim.

Beliel apar topar ayağa fırladı. Onu karanlık merdivene ittim ve kapağı ardımdan kapattım.

Kapıyı sürgülerken, çok yüksek sesle nefes alıp vermeye gayret ettim.

Yıkık bir binanın bodrumunda olmalıydık. İçeri bir tek bölme kapısındaki çatlaklardan ışık giriyordu ve bir başka çıkış olup olmadığını göremeyeceğimiz kadar karanlıktı.

Zemin titredi. İri, ağır moloz parçaları bölmenin kapısına indi.

Gerilip hazırlandım ve kılıcımı iki elimle tuttum. Beliel sanki binlerce kez oraya gelmiş ve savaşı her seferinde kaybetmiş gibi kulağını kapıya doğru uzattığında, her yanından büyük bir korku yayılıyordu. Onun ve diğer nöbetçilerin ne denli perişan ve çökmüş olduklarına bakılacak olursa, korkmakta haklıydı.

Kafalar dişleriyle saldırınca, kapı zangırdayıp çingırdadı. Dişlerin sesi ve darbeleri çok uzun süre devam ettikten sonra nihayet sona erdi.

Derken, yanımızdan büyük bir zıngırtı ve kırbaç sesi geçip gitti. Kafalar görmüş olsa bile, iblisler nereye gizelendiğimizi görememişlerdi.

Savaş arabalarının zıngırtısı giderek uzaklaştı.

Temkinle nefesimi dışarı verip etrafıma bakındım. Bir tür yeraltı barakasındaydık. Gölgelemin arasında lime lime olmuş bir şilte, çamurdan yapılmış yüksek bir sandalye ve çok eskiden şömine olan şeyin yanık kalıntıları vardı.

“Seni yakalasalardı ne yaparlardı biliyor musun?” dedi Beliel hırıltılı bir fısıltıyla.

İrkildim. Bana o kadar yaklaştığını fark etmemiştim.

“O kafalar,” dedi. “Ne diye çığlık attıklarını biliyor musun?”

Başımı salladım ama sonra beni göremediğini hatırladım.

“Yeni bir beden. Buna sahip olmak için çaresiz durum-

dalar.” Boş göz çukurlarını bana çevirerek, barakanın duvarına yaslandı. “Çukur’a hoş geldin. Hoşuna gitse de gitmese de, yeni düşmüşler üyeliğe kabul törenine katıldın.”

“Kabul töreni ne kadar sürüyor?”

“Yutulana veya o kadar dehşet verici bir olana dek. Yoksa Çukur efendilerinin seni solucan konumundan daha yüksek bir konuma çıkarmak istemesi imkânsız. Bunun ancak kanatlarının tamamıyla yandığında olabileceğini duydum. Sonra, esas eğlence başlıyor.”

“Seviye atladıktan sonra daha da mı kötü hale geliyor?”

“Öyle olduğunu duydum.”

Dışarıdaki bölmenin üstüne bir şey indi. Bu sesi çıkaran şey her neyse gidene dek konuşmadım.

“Ya şu çılgık atan kafalar? Onlar da mı kabul törenine katılmış durumdalar?”

“Onlar yutulanlar. Töreni geçemeyenler. Çukur efendileri arasında efsanevi bir ziyafet düzenlenir. Yutulanlar ziyafet için kurban edilenlerdir.” Başını salladı. “Birçok yerimiz tekrar oluşur ama bedenimizin tamamı, hatta büyük kısımları yeniden çıkmaz.”

Boş göz çukurlarını ovuşturdu. “Çukur’dayken, daha da çok acı çekmenin sonsuz olasılığı vardır. Binlerce yutulan yeni bir beden elde edebilmek amacıyla bir kafa kırbacına dâhil olmak için çılgınlıklar atar.”

Beliel’in hiç o kadar çok konuştuğunu duymamıştım. Bu eski haline alışmam biraz zaman alacaktı.

“Sana dişlerini geçirirlerse, daha gözünü bile kırpmama fırsat vermeden seni yemeye başlarlar. Ta kafana kadar ilerlerler ve kafan kopana dek seni kemirirler. Sonra, boynuna yerleşirler. Bazen aralarında kavga ederler

ve bir anda iki veya üç tanesi boynuna yerleşir. Öyle bir manzaradır ki, gözlerinin oyulmuş olmasını dilersin.”

Şaka mı yapıyor diye ona baktım ama surat ifadesi değişmemişti.

“Düşmüş bir beden ödündür ama uzuvları olan her şey onlar için makbuldür. Yiyecek zincirinde ilerleyip bir sonraki kurbanlarını bulabilme umuduyla fare bedenlerine bile razı gelirler. O yüzden, ayaklarına dikkat et.”

Duvardan aşağı kayıp sırtını yaslayarak oturdu. “Söylentilere göre, en güçlü Çukur efendilerinden bazıları da bir zamanlar yutulanlardanmış. Tabii, Çukur Efendisi konumuna erişene den çılgından da öte hale geliyorlar.”

Çılgınlıkla başa çıkabileceğimi düşünürdüm ama bu duyduklarım her şeyi yeni bir boyuta taşımıştı.

“O yüzden, her zaman tetikte ol,” dedi. “Burada hayal edemeyeceğin kadar çok şey kaybedebilirsin.”

Beliel gerçekten de beni kolluyor muydu? Çok daha başka bir niyeti olmalıydı ama aklıma bir şey gelmiyordu. “Bana neden bunları anlatıyorsun?” Belki de Beliel değil, ona çok benzeyen birisiydi. Kesinlikle eskisi gibi konuşmuyordu.

“Dışarıda beni kurtardın,” dedi. “İyi de olsa kötü de olsa, borcumu ödedim. Hem insan kızlarına zaafım vardır. Karım da onlardan biriydi.” Sesi alçalınca, son cümlesini duyamadım.

“Beni korumayı mı teklif ediyorsun?” Sesimden buna inanamadığımı biliydim.

“Seni kimse koruyamaz, küçük kız. Özellikle de gözleri henüz yeniden oluşmamış bir yeni düşmüş. Seni koruyabileceğini söyleyen herkes yalan söylüyordur. Bu, sadece bir dostluk ve düşmanlık meselesi. O kadar.”

“Dostum olduğunu mu söylüyorsun?”

“Düşmanın değilim.”

“Ne tuhaf bir dünyaya düştüm,” diye fısıldadım kendi kendime.

Beliel’in yanıt vermesini beklemiyordum ama verdi. “Cehennem yarattığı dünyasının yıkıntıları arasındasın.”

Bunu biraz düşündüm. Cehennem yarattığı dünyası mı? Düşmüşler dünyası değil miydi? Cehennem yaratıkları ve düşmüşler çok farklı gözüküyorlardı. “Onlar aynı tür değil, öyle değil mi?”

“Düşmüşler ve cehennem yaratıkları mı?” Alaycı bir ifadeyle güldü. “Bunu sorduğunu bile kimse duymasın. Her iki taraf da seni paramparça eder ve parçalarını yutulanlara yedirir.”

“Düşmüş melekler gelmeden önce, burası cehennem yaratıkları dünyası mıydı? Cehennem yaratıkları Çukur’un yerlileri mi?”

“Düşmüşler gelmeden önce, onların pek bir şey olduğunu sanmam. İşe yaradıkları tek şey işkence yapmak ve acı vermek. İğrenç küçük fareler. Onları yemeyi reddeden yutulanlardan da düşükler, çünkü bir bedeni olmasa bile, bir düşmüş o kadar alçalmak istemez.”

Cehennem yaratıklarının Beliel’e ve karısına nasıl işkence yaptıklarını hatırlayınca, onlardan nefret ettiğini anladım. Ama bu öykünün iki tarafı da olabilirdi.

Tekrar loş bodrum katına baktım.

Kırık çanak çömlek parçaları, rengi atmış kumaşlar, kırık metaller ve tahtalar vardı. Eskiden birisi orada yaşamıştı. Bir aile olabilirdi. Çok uzun süre önce.

Beliel başını hafifçe yana eğip kulak kesildi. “Bölmeyi aç. Diğer nöbetçiler de geliyor.”

Diğerlerine nerede olduğumuzu söylemeyi pek istemiyordum. Raffé onları toparlayamadan beni öldürmelerini istemiyordum.

Raffé. Benim gibi, onun da Beliel’in yakınlarına düşmüş olması gerekirdi. Ortalıkta olmaması ne anlama geliyordu?

“Aç, şunu kız. Hayatta kalabilmek için en iyi şansımız onlar.”

Bir saniye daha tereddüt ettim. Haklı olabilirdi. Ya da beni tuzağa düşürmeye çalışıyordu.

Beliel karar vermemi engelledi. “İçerideyiz!”

Kılıcımı yavaşça kınına koydum ve oyuncak ayıcığı üstüne yerleştirdim. Zaten o kadar fazla nöbetçiyi haklamazdım; Ürkünç Ayı’yı o an için saklayabilirdim.

Birisi kapıyı yumrukladı. “Hayatta kalacağımı biliyorum, Büyük B. kapıyı aç. Çekinme.” Ahşap kapı zangırdadı.

“Yaşamak istiyor musun, küçük melek katili?” Beliel başıyla kapıyı işaret etti. “Tek şansın onlar.”

İnat edip, kapıyı zorla açmalarını bekleyebilirdim. Ama ne anlamı vardı? Tereddütle taş basamaklardan çıkıp kapıyı açtım.

Nöbetçiler içeri doluşarak ufak barakayı doldurdular. “İyi keşif,” dedi Thermo etrafına bakınarak.

“Belki birkaç saniye burada rahatlayabiliriz,” dedi Küçük B.

“Tüh, vakit doldu,” dedi Howler Küçük B.’nin omzuna bir şaplak indirip. “Gerilip avlanmaya devam.”

Diğerleri sadece etrafa bakındılar ve içeri girerken sessizce nerede olduklarını anlamaya çalıştılar.

Bir düzineden fazla nöbetçi ufak barakaya doluştu. Bazıları toprak zemine otururken, bazıları da sırtlarını duvara dayayıp senelerdir dinlenmemiş gibi gözlerini yumdu. Kimse konuşmadı. Kimse kıpırdamadı. Birkaç sene dinlenemeyeceklerinden eminlermiş gibi sadece dinlendiler.

Bölmenin kapağından gelen *küt* diye bir ses sessizliği böldü. Herkes gerildi, kapıya döndü.

Kanat çırpın bir cehennem yarattığı, açık kapının hemen önüne düştü. Onun ardından, bembeyaz tüyler ve küfürler arasında bir melek aşağı kaydı.

“Raffe!” Basamaklardan ona koştum. “Nerelerdeydin?”

Düştüğü yerden, boş boş bana baktı. Benekli cehennem yarattığını elinden kaçırdı. Yaratık içeride panikle çırpındı ve barakadan dışarı can havliyle uçana dek nöbetçiler ona vurup tekme attılar.

Raffe birkaç kere gözlerini kırptırdı ve ağır ağır ayağa kalktı. “İyi misin?”

Onu hiç öyle dengesini kaybetmiş vaziyette görmemiş-tim. Oraya ilk vardığımdaki halim gibiydi.

Sonra, belki de oraya yeni varmıştır diye düşündüm. İlk önce, yakınlarıma düşmüş olması ne büyük bir tesadüf diye düşünmüştüm ama asıl bağlantı ben değildim ki. Beliel'di. Onun aracılığıyla oraya geldiğimizden, diğer tarafta da onun yakınlarına düşmüştük.

“Yeni mi geldin?” diye sordum.

Ama bana bakmıyordu. Her nöbetçi barakadan çıkarken, o ve nöbetçiler birbirlerine bakıyorlardı. Bir rüyadaymış gibi etrafında bir daire oluşturdular.

“Evet,” dedim. “Sanırım, birbirinizi tanıyorsunuz.” Çekinerek geri çekildim.

“Olamaz,” dedi Flyer.

“Komutan?” dedi Hawk tereddütlü bir sesle. “Sen misin?”

“Komutan da ne demek?” dedi Beliel boş göz çukurlarını Raff'e çevirip.

“Baş Melek Raphael,” dedi Thermo.

“Buraya gelebilmek için ne yaptın?” diye sordu Kasırğa.

“Kanatların...” dedi Howler. “Nasıl temiz kaldılar?”

Raffe'nin nihayet kanatlarını geri almasından sonra iblisler diyarında olması ne tuhaftı.

“Uriel'le bir göreve mi geldin?” diye sordu Thermo tereddütle. “Buraya gelebilecek tek baş meleğin o olduğunu sanıyordum. Bir diplomat falan olmadın, değil mi?”

“Belki de numaradır,” dedi Hawk. “Belki o değildir.”

“En büyük avın neydi?” diye sordu Kasırğa.

“Senin en büyük avından otuz santim daha uzun ve genişti, Kasırğa,” dedi Raff'e üstünü silkeleyerek.

“Gerçekten de sensin,” dedi Kasırğa.

“Neler oldu?” dedi Flyer. “Nasıl buraya geldin?”

“Uzun hikâye,” dedi Raffé. “Konuşacak çok şeyimiz var.”

“Hain!” Beliel çok öfkelen-di. Bedenini Raffé’ye savurdu. Beliel ona yumruk atmaya çalışırken, ikisi birlikte yere yuvarlandılar.

Diğerleri onu tutup geri çektiler.

“Yemin etmiştin!” diye bağırdı Beliel arkadaşlarının arasında debelenirken. “Onu sana teslim ettim! Ona ne yaptıklarını biliyor musun? Biliyor musun?”

Nöbetçiler Beliel’i zap ettiler, içlerinden biri eliyle ağzının kapattı ve onu sakinleştirmek için kulağına bir şeyler fısıldadılar.

“Konuşmamız gerek,” dedi Raffé ayağa kalkıp. “Burası uygun bir yer mi?”

“Çukur’dan daha iyi bir yer yoktur,” dedi Hawk.

“Kolay kaçış yolları olan bir yere gitmemiz gerek,” dedi Thermo. “Yemek arayan bir şey varsa, az önce akşam yemeği zilini duymuştur.”

Uzaktan bir şey çılgılık attı. Ne kadar yakında olduğunu kestirmek güçtü.

Beliel debelenmeyi kesti ama çok sert ve hızlı nefes alıyordu. Kör olabilirdi ama kulakları sapasağlamdı.

“Gidelim buradan,” dedi Kasırğa. Önden gitti. Geri kalanımız da peşine takıldık.

Beliel’in Raffé’ye çok öfkelen-diği belli olmasına rağmen, hâlâ azılı düşmanlar değillermiş gibi sırtını ona dönüp yürüdü.

Ayrıca, gitmeye karşı çıkmak hiç aklına gelmemiş gibi grubu izledi. Yürürken iri kasları gevşemeye, omuzlarındaki gerilim dinmeye başladı.

GÜNLERİN SONU

Beliel'de görmeye alışık olduğum nefret dolu tavırdan o dehşet verici yerde bile eser yoktu. Sonradan öyle olmasına neden olan olay her neyse, henüz gerçekleşmemişti.

Nöbetçilerin peşinden barakadan çıkarken, yutulan ve kırbaçlanan kafaların çığlıkları yine etrafı kapladı.

Raffe beni kollarına aldığı gibi havalandı.

“Alçaktan uçun,” dedi nöbetçilerden biri. “Sizi göremeyecekleri bir seviyede kalın.”

Raffe aşağı süzüldü ve neredeyse nöbetçilerle yer seviyesinde uçmaya başladı. İki yana sallanıyor, kırık tekerlekleri, moloz yığınlarını ve ne olduğu belirsiz bir şeyin yanık kabuğunu güçlkle aşıyorduk.

Alev kanatlı Çukur Efendisi kükreyerek peşimizden geliyordu. Çığlık atan kafaları kamçılararak, ellerinden geldiğince hızlı uçmaya çalışan yeni düşmüşlere itiyordu. Raffe'yle birlikte gelmiş olan benekli yaratık Çukur Efendisi'nin yanında dev kanatlı bir fare gibi uçuyor, bizi işaret ediyordu.

Kırık dökük sokakta bir köşeyi dönüp, bir grup çığlık atan kafayla burun buruna gelene dek süzüldük.

Raffe beni arkadan tutabileceği şekilde yerimi değiştirdi. Hiçbir şey dememesine rağmen, ne yapmamı istediğini anlamıştım. Beni hem taşıyıp hem de savaşıyordu. Kılıcımı çıkardım.

Raffe sola kayınca, yutulanları kılıçtan geçirdim. Kılıç aralarından geçip onları bölerken, dişleri ve saçları yere düştü.

Arkamızdaki nöbetçiler bizi önde bırakıp, etrafımızı kollayacak biçimde dağıldılar. Tek silahı olan ben olduğumdan, karşımıza çıkacak her şeyi kesmek de benim görevimdi. Nöbetçilerse yumruklar ve tekmler atarak ardımızda ilerliyorlardı.

Raffe'den başka hiçbir gerçek ekipte savaşmamıştım ama uyumlu hareket edebilmek için sözlere gerek kalmayan bir ritim yakalamayı başardık.

Arkamızda birisi bağırdı.

Hepimiz o yöne döndük. Çukur Efendisi grubumuzun en arkasında olan Flyer'ı yakalamıştı. Flyer savaş arabasının kenarında sırtı üstü bükülmüştü ve Çukur Efendisi sırtını kırmak için iki yanına bastırıyordu.

Herkes birbirine şöyle bir baktı ve tüm grup Flyer'ı kurtarmak için geriye döndü.

Her yerden, beden arayan yutulanların çığlıkları geliyordu.

Hawk ve Kasırğa vahşi birer savaş çığlığıyla Flyer'a ilk koşanlar oldular. Çığlık atan kafalara da ilk onlar vurdular. Onlardan kaçmak yerine doğrudan saldırıya geçtiler ve ikisi de yarım düzine kafadan darbe aldı.

Kafalar Hawk'la Kasırğa'nın üstüne konar konmaz etlerini çiğnemeye ve bedenlerine gömülmeye başladılar.

Hawk ve Kasırğa elleriyle birkaç kafanın saçlarını kavradılar ve etlerinden çekip çıkarmaya çalıştılar. Sonra, kafaları saçlarından savurup, diğerlerine fırlattılar. Yutulanların saçlarını kesen ellerinden kanlar akıyordu

ama ikisinin de umurunda değil gibiydi.

Diğer yutulanlar Hawk'la Kasırğa'nın üstüne atıldılar. Diğer dört nöbetçi derhal araya girip et çiğneyen kafaları çektiler ve bunları hayatta kalmaları için destek olarak öne atılmış iki kamikaze nöbetçiden ayırmayı başardılar. Bu arada, geri kalanımız Çukur Efendisi'ne doğru uçarken, Hawk ve Kasırğa yutulanları oyalamaya çalıştılar. Çukur Efendisi beklemek yerine Flyer'ı bıraktı ve bize saldırdı.

Alev kanatları havayı ateşle bölerken, bize ateş topları fırlatıyormuş gibi gözüküyordu.

Alevli kanatları ona doğrudan saldırılması haricinde, başka yönlerden yaklaşmayı imkânsız hale getiriyordu. Raff ve ben tam karşısındaydık.

Çukur Efendisi alevli kanatlarını bize savururken, aramıza bir nöbetçi girdi ve Çukur Efendisi yumruklarını bizi bedeniyle korudu. Çukur Efendisi ona geri yumruk atmak yerine boğazından yakaladı ve kanatlarını kapattı. Kanatları onu ve nöbetçiyi kaplarken, bir an için dev bir ateş topundan başka bir şey göremedik.

Kanatlarını tekrar açtığında, nöbetçi alevler içindeydi. Geriye kalan tüyleri, bedenindeki tüm tüylerle birlikte alev almıştı.

Çukur Efendisi onu bırakınca, nöbetçi düşerken can-hıraş bir biçimde bağırdı ve sert bir biçimde yere düşüp yuvarlanarak alevleri söndürmeye çalıştı.

Çukur Efendisi bize saldırmak için geri döndü. Raff ve ben onu meşgul ederken, diğer nöbetçiler Flyer'ı kurtardılar.

Raff nöbetçilerden birine işaret verip aşağımıza inmesini söyledi. Sanırım, düşecek olursam beni tutacaktı.

“Sakın beni bırakma,” dedim.

“Yanmana izin vermem,” dedi. Çukur Efendisi bize bir alev halesi arasında saldırdı. Raffe yön değiştirip bizi yanmaktan kurtardı.

Çukur Efendisi dönüp peşimize düştü. Raffe’nin onunla yüzleşmeye çekindiğini fark ettim, çünkü o zaman beni alevlerle karşı karşıya bırakacaktı.

“Kılıcı al,” dedim. Ürkünç Ayı’nın onu geri kabul edip etmeyeceğini henüz denememiştik. Ama Raffe zikzaklar çizerek Çukur Efendisi’nden kaçarken, bunu denemek için iyi bir zaman olmadığına karar verdim.

Raffe havada döndü. Çukur Efendisi devasa kanatlarını bize savururken üstümüze bir alev duvarı geldi.

Kılıcı var gücümle savurdum. Ürkünç Ayı Çukur Efendisi’ni kesme fırsatını yakalayınca, kılıçtan büyük bir heyecan dalgası yayıldığını hissettim.

Kılıç alevleri böldü. Alevlerin bir parçası koptu ve yere yuvarlandı.

Çukur Efendisi kanadının bir parçasının yere düşüp her yere korlar sıçratışını izlerken böğürdü.

Çılgınlar gibi kanatlarını çırttı, havada kalmaya çalıştı ama artık kanatları birbirine eşit olmadığından dönerek düşmeye başladı. Raffe bu avantajı kullanıp ona doğru uçtu.

Erişebildiğim ilk şeye kılıcımı savurdum. Çukur Efendisi’nin kanadının bir parçası daha yanarak düştü.

Sonra, kendisi de döne döne düşmeye başladı.

Yere konar konmaz, sıcaktan terlemeye başladım. Çürük yumurta kokusunu kesinlikle engellemediği halde, elimle burnumu kapatmadan edemedim.

Çukur Efendisi yere düşüp yuvarlanmıştı. Kanatlarındaki alevler sönmüş, geride derimsi kabukları andıran yanık ve ölü görünümlü kanatlar kalmıştı. Her iki kanadı da kanıyordu.

Efendi, bir emir haykırınca, cehennem yaratıkları ve yutulanlar yanına gittiler. Yaratıklar korkuyla, her an kaçmaya hazır bir biçimde efendilerini izlerken, yutulanlar beden bulma fırsatı karşılırlarına çıktı diye heyecandan çılgına döndüler.

Nöbetçiler dört bir yanıma inip koruyucu bir daire oluşturdular. Silahları yoktu, birçoğunun çirkin, bazılarının ciddi yaraları vardı ama bunlar onları azılı birer savaşçı gibi görünmekten alıkoymuyordu. Beliel'in de onlardan biri olduğunu görünce şaşırdım. Kör gözlerini Raff'e için savaşmaya hazır bir biçimde ileriye dikmişti.

Ekibimize baktım ve onları Çukur efendilerinin gruplarıyla kıyasladım. Çukur Efendisi'ni yenme şansımız yüksekti; tabii, arkadaşları savaşa katılmak için oraya doğru gelmiyorlarsa şansımız vardı.

"Ah, kılıcımı özledim," dedi Kasırğa özlemle kılıcına bakıp. "Kılıçlarımız yanımızda olsaydı, kim bilir burada ne fırtınalar estirirdik."

"İşte, bu yüzden kılıç kullanmamız yasak ya, kardeşim," dedi Howler. "Kimse Çukur efendilerinin kendi kılıçlarını kullanan bir düşmüşler ordusuyla ortalığı mahvetmesini istemez."

"Daha güçlü olduğunu sanıyor olabilirsin, baş melek," dedi Çukur Efendisi. "Ama Çukur Efendisi kardeşlerim şu anda buraya geliyorlar. Bizi gökte savaşırken görmüşler."

"Seni kurtaracak kadar kısa sürede gelemeyecekler," dedi Kasırğa.

Çukur Efendisi kuru yaprakların üzerinde sürünen bin yılan gibi bir ses çıkardı. "Ama uçup kaçmak yerine benimle savaşırsanız diğer efendiler size öldürecek. Bir çıkmaza girdik."

Yanık ve sönmek üzere olan kanatlarını deniyormuş gibi önce öne, sonra arkaya savurdu. Kesik bölümler her yere kan sıçrattı. "Yeni bir çift kanada ihtiyacım var."

Raffe'nin diğer nöbetçilerinkine kıyasla muhteşem görünen kanatlarına baktı. "Seninkiler çok güzel. Bir çift baş melek kanadı olan bir Çukur Efendisi hem saygı görür, hem de ondan korkulur. Onları nasıl ele geçirdiğime dair de bir sürü tahmin yürütülür. Bir anlaşma yapmak ister misin?"

Raffe güldü.

“Biraz düşün. Hiçbir melek hırs yapmadan bir baş melek olamaz. Hırs da bazen hilekârlık gerektirir, bazen de bir ordu. Her ikisini de sağlayabilirim.”

“Hilekârlık her yerde var,” dedi Raffe. “Üstelik bedava.”

“Ama bir ordu... İşte, onun bir değeri var. Kiralık birkaç ordum var. Uygun fiyata. İlilenir misin?”

“Kanatlarıma karşılık olmaz. Onları kimse benden alamaz.” *Yine* dememişti.

“Belki günün birinde isteyebileceğim başka bir şeye sahiptir.” Çukur Efendisi dik dik bana baktı. “Sana sunabileceğim bir şeyi...” Omuzlarını silktilti. “İstediğim bir şeye karşılık almayı düşünürsen, şunu ısır.”

Bir ipin ucundaki ufak, yuvarlak bir şeyi fırlattı. Raffe bunu yakalamaya tenezzül etmeyince, nesne ayaklarının dibine düştü. Çekirgeler tarafından sokulmuş, kurumuş bir elmayı andırıyordu. Koyu renkli ve kırış kırıştı. Açlıktan ölüyor bile olsam, yiyeceğimden emin olamayacağım bir şeydi.

“Bunu ısırdığında, olduğun yere gelirim. Böylece, ayrıntıları konuşabiliriz,” dedi Çukur Efendisi savaş arabasına binerken.

Kasırğa arabaya doğru bir adım attı. Çukur Efendisi’nin yaratıkları ve yutulanları ona dişlerini gösterdiler.

Raffe elini kaldırıp onu durdurdu. “Buraya savaşmaya gelmedik.”

“Kendini kurtarmak için pazarlık yapmaya çalışıyor,” dedi Kasırğa. “Bu savaşı kazanamaz, bunu biliyor.”

“Biz de kazanamayız.” Raffe göğü işaret etti. Üç savaş

arabası bize doğru uçuyordu. Arkalarında da bir yaratık bulutu vardı.

Önümüzdeki Çukur Efendisi kırbacını savaş arabasına bağlı meleklerle şaklattı. Yutulanlar sert bedenlerinden kanlı terler akan meleklerle doğru kafalarını uzattılar. Hep birlikte göğe yükseldiler.

Savaş arabası yola çıkar çıkmaz, nöbetçiler yerde yatan Flyer'ın etrafını çevirdiler. Sırtının kırık olduğu bedeninin tuhaf açısından belliydi.

Başı yerde ileri geri gittiğinden, hayatta olduğunu düşündüm. Ama üstüne eğildiğimizde, başının hareketleri giderek kötüleşti.

Derken, boynu yırtılarak kanlar fışkırttı. Geriye sıçradım.

Flyer'ın boynundan dişler çıktı ve hızla onu çiğnemeye başladı. Kanla kaplı bir yutulan kafası Flyer'ın boynundan dışarı fırladı.

Gördüğüm şeyi keşke görmeseydim diye düşünerek başımı çevirdim. Gözümün ucuyla Kasırğa'nın bir taş alıp başının üstüne kaldırdığını gördüm. Sonra, ıslak bir çatırtı sesi geldi.

Herkesin omuzlarını aynı anda çökmüş gibiydi. "Bizi buradan kurtarman gerek, Komutan," dedi Hawk. "Kaderimizde burada ölmek yoktu."

Diğer Çukur Efendileri gelmeden önce oradan uzaklaştık. Bazılarımız yürüdü, bazılarımız da alçaktan uçup öncülük etti.

Sürekli olarak birisinin kılıcı sormasını bekliyordum ama kimse sormadı. Nöbetçiler Flyer'ın ölümüne şahit olduktan sonra biraz sarsılmış gibiydi. Sık sık tekrarlanan ama hâlâ kabullenemedikleri bir trajediydi adeta.

İlerlediğimiz yıkık sokak bir anda sona erdi ve kasanın kalıntıları kayalık bir çöle dönüştü.

Yolda yakalamak üzere cehennem yaratıkları aradım ama bir tane bile görmedim. Ya kaçmışlardı ya da bize saldırmak üzere toplanırken Çukur Efendileri için savaşmaya çağırılmışlardı.

Gökyüzünün orada gündüze dönüşmek üzere olduğunu tahmin ettim. Daha önceden gördüğüm koyu mor renkli gök yerine, çölün üstüne haşın bir ton yansıtan kırmızı bir parıltı çökmüştü. Ne tam olarak geceydi, ne de gündüz.

Nöbetçilerden biri yanımda iç çekti. “Birçoğumuz bir geceyi daha atlattık.”

“Bu gece, şu sokağa gidelim,” dedi diğeri. “Orası daha güvenli.”

Onlara kaçamak bir bakış fırlattım. Suratlarında ve kollarında yeni yarıklar açılmıştı. Biri topallıyordu ve bacağından koparılan büyükçe bir et parçası yüzünden kanaması vardı.

“Ne kadar süredir buradasınız?” diye sordum.

Melekler adeta sonsuzluk der gibi bıkkın bir ifadeyle bana baktılar.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi biri. “Doğduğumdan beri sanırım.”

Kayalıklardan oluşan açıklık bir alana çıktık. Çöl kırmızı göğe yükselen, kıvrık ve bükük tuhaf kaya kulelerle kaplıydı. Uzaktan şehirlerin kalıntıları gözüküyordu. Bunlardan biri yanıyor, göğe kapkara dumanlar yükseliyordu.

“Bunlar nedir?” dedim. “Şehir mi?”

“Bir zamanlar öyleydi,” dedi Thermo. “Artık sadece ölüm tuzağı. Eskiden cehennem yarattığı şehirleriydi.”

Beliel’e döndüm. “Düşmüşler gelmeden önce cehennem yaratıklarının pek bir şey olmadıklarını söylemiştin hani?”

Beliel suratını ekşitti. “Eskiden şehirleri olması masum insanlara işkence etmelerine bir bahane mi?”

“Burada ufak ve güzel, ilkel bir toplumları vardı sanırım,” dedi Thermo. “Lucifer ve ordusu onlara günlerini çok geçmeden gösterdi ama.”

Zihnimde parçalar birleşmeye başladı. “O yüzden mi

yeni düşmüşlere işkence etmeyi seviyorlar?”

“Neyi neden yaptıklarını kim bilebilir?” dedi Beliel. “Onların incelenmesi değil, yok edilmesi gerek.”

“Eskiden her ne olmuşlarsa da, daha düşük sınıf hayvanlara dönüşmüşler,” dedi Thermo. “İçgüdülerden başka bir itici güçleri olduğunu hiç sanmam.”

“Ama yeni düşmüşler tek işkence yapabilecekleri melekler veya iblisler, değil mi?” dedim. “Eski düşmüşlerden korkmuyorlar mı?”

“Çukur efendileri onları bize işkence etmek için kulanmıyor olsalardı, bizden de korkarlardı. Çukur efendilerinin onlara verdiği tek keyif, kabul etme töreni boyunca bize işkence etmeleri.”

Evet der gibi başımı salladım. Belki de cehennem yaratıklarının Beliel’e neşeyle zarar vermesinin nedeni dünyalarının yok oluşunun intikamını ancak yeni düşmüşlere işkence ederek almalarıydı.

Bu durum devam ederse, Paige gibi olup, cehennem yaratıkları kadar bile korkunç her türlü canlı varlığa saygı gösterilmesi gerektiğine dair çılgınca şeyler söyleyeceğimi düşündüm.

Tabii, eski Paige’i düşünüyordum.

Yıkık cehennem yarattığı şehrinin üstünden tüten dumanlara bakarken, onun nasıl olduğunu merak ettim. Annem iyi miydi? Direniş hâlâ dayanabiliyor muydu? Onlara bir daha geri dönebilecek miydim?

Nöbetçiler aydınlanmaya başlayan havada birbirlerini yoklayıp yaralarını belirlediler. En çok da Raff’e’yi incelediler ama yaralı olup olmadığını görmek için değil. Onu sadece inceliyor gibiydiler.

Raffe aralarında tam, yarasız ve kanatları sağlam ve sağlıklı olan tek kişiydi. Uzun boylu ve kaslı gözüküyordu ve güçlü bedeninde hiç bir yara izi veya kabuk yoktu.

Görünüşünü lekeleyen tek şey Çukur Efendisi'nin ona verdiği o kurumuş meyveyi andıran kolyeydi. Nöbetçilerden biri bunu yerden almış, Raffe'ye bir Çukur Efendisi'nin onun tarafında olduğunu göstermek için kullanabileceklerini söylemişti. Boynundan sarkan şey ölü bir fare gibi gözüküyordu.

"Seni bir daha asla göremeyeceğimizi sanmıştık, Komutan," dedi Thermo. "Terk edildiğimizi sandık."

"Her zaman terk edilmemiz gerektiğini biliyorduk," dedi Howler, "ama bu gerçekten başa geldiğinde daha farklı oluyor."

"Yukarıda neler oluyor?" diye sordu Thermo.

Raffe onlara haberci Gabriel'in öldüğünü, Uriel'in sahte bir kıyamet yaratarak bir seçim düzenlediğini, dünyamızın istila edilmesini ve kanatlarına ne olduğunu anlattı.

Raffe onlarla konuşurken, Beliel'i izledim. Diğerleri gibi o da yakışıklı, kaslı ve yıpranmıştı. Ama diğerlerinin aksine, Raffe'ye umut ve öfke karışımı bir ifadeyle bakıyordu.

"Bizi geri götürmeye geldin, değil mi?" diye sordu Beliel. "Henüz tam olarak düşmüş değiliz. Hatta tüylerimizin bir kısmı bile duruyor." Bazıları bu bir espriymiş gibi güldüler.

Beliel kanadındaki geriye kalan günbatımı rengi tüyleri okşadı. "Gerçek günışığı gördüklerinde yeniden uza-yacaklar. Öyle değil mi?"

"Yardım etmemize izin ver," dedi Hawk. "Bize bir görev ver."

“Geri dönüşü hak edelim, Komutan,” dedi Kasırğa. “Burada heba oluyoruz.”

Raffe dikkatle onlara baktı. Keçeleşmiş tüyelerine ve tuhaf açılarda kanatlarından fırlamış kırık kemiklere baktı. Derisi yüzülmüş uzuvlarına ve derin yaralarına baktı. Sadık askerlerini o halde görmenin onu incittiğini görebiliyordum.

“Diğerlerine ne oldu?” diye sordu Raffe. Etrafımızdaki bir düzine kadar nöbetçiye baktı.

“Onların artık alacakları kendi yolları var.” Thermo’nun sesinden büyük bir hüznün yayılıyordu.

Onları geri götürsek bile, Uriel’in yüz meleşine karşılık, bir düzine nöbetçi olacaktı.

“Cehennem yaratıkları nerede?” diye sordum.

“Şu anda endişeleneceğimiz son şey onlar,” dedi Beliel.

Çorak araziye baktım. Yaratıklardan teki bile ortada yoktu. “Onlara ihtiyacım var. Buradan kurtulmak için onlardan birini kullanabilirim.”

Hepsi bana baktılar. “Burada bu kadar çıldıracak kadar uzun süre mi kaldın?” dedi Küçük B.

“Buraya o sayede geldik,” dedim. “Yaratıklar kılıcım aracılığıyla yolculuk edebiliyorlar. Bir tanesini buraya gelebilmek için yakaladım.” Omuzlarımı silktim. “Sanırım hiçbir zaman kılıcınızı bir iblise bunu yapacak kadar uzun tutmadınız.”

“Bir iblisi öldürmek bir saniye alır,” dedi Raffe. “Onları öldürmeden önce duraksamaya gerek yoktur.”

Melekler önce bana, sonra birbirlerine bakarken anlık bir sessizlik oldu.

Bir soru yağmuruna tutulacağımı sanıyordum ama

bana sadece “Biz de yolculuk edebilir miyiz?” diye sordular.

Raffe’ye baktım. Evet der gibi başını salladı. Bunun Raffe’yi kurtarmak kadar, melek sürüsünü dünyamıza götürmek inç bir kurtarma görevine dönüşmesi beni şaşırtmayacaktı.

“Ona gerçekten inanmıyorsunuz, değil mi?” dedi Küçük B.

“Ona inanmaktan başka yapabileceğin daha iyi bir şey var mı?” dedi Howler.

“İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum,” dedim. “Ama yaratıkları bulmama ve benim dünyama gelmeye ikna ederseniz, hep birlikte buradan gitmeyi deneyebiliriz.”

“O da en az diğerleri kadar deli,” dedi Küçük B. “Çukur’dan yüksek kıdemlilerin izni olmadan kimse çıkmamıştır.”

“Doğruyu söylüyor,” dedi Raffe. “Farklı bir zamandan ve... Sizlerden biri aracılığıyla buraya geldik.”

Hepsi birbirine baktı.

Raffe bana başıyla bir işaret verince, onlara öykümü anlattım. Onlara diplomatik olduğunu umduğum bir versiyon anlattım. Aralarından hangisinin bir kapı olduğunu, orada gelmemizden önce ne durumda olduğunu söylemedim. Oraya nasıl geldiğimizi anlattıktan sonra, hepsi sus pus oldu.

“İçimizden birisi kapıysa, bu nöbetçi geri dönemez, değil mi?” dedi Beliel.

Bakışlarımı yere indirdim. Oradan kaçmayı başarırsak, Çukur’dan dünyaya her şeyi pençeleyerek ve herkesi kandırarak çıkması ne kadar sürerse o kadar süre geride kalacaktı. Ama belli ki, içindeki tim iyiliği öldürmeye yetecek bir süre olacaktı.

Cehennem yaratıklarının doğal yaşam ortamındayız diye, etrafın onlarla kaynıyor olacağını düşünmüştüm. Ama birçoğu gizleniyor olmalıydı, çünkü bir tekini bile görmedik. Palo Alto'da bile oradakinden daha çok yaratık vardı.

Şehir yıkıntılarından birinin üstünden cehennemin ufkuna kapkara dumanlar yükseliyordu. Kumların yanındaki çöl kayaklıklarından birinin üstüne çıkıp, en yakın şehrin ne kadar uzakta olduğunu düşündüm. Yıkıntıları görmek için içimde tuhaf bir istek belirmişti. Kendi dünyanın günün birinde ne hale gelebileceğinin bir göstergesi olabilirdi.

“Dur!” diye bağırdı nöbetçilerden biri ben tam kumlara basmak üzereyken.

Bir el kumların arasından fırlayıp ayak bileğimi kavradı.

Çılgılık atıp ayağımı geri çekmeye çalıştım. Ele tekme attım ama beni çekip dengemi bozdu.

Kumların arasından daha çok el fırlayıp bana uzandı. Geriye kaçmaya çalıştım ama eller beni aşağıya çekti. Kılıcımı çektim ve can havliyle ellere savurdum.

Güçlü eller belime dolandı ve bir çizme ayak bileğimdeki ele tekme atıp bacağımda kurtçuklar bıraktı.

Gözlerimi yumup cıyıklamamaya çalıştım. “Kurtçukları alın üstümden!”

Raffe bunları silkeledi ama üstüme tırmandıklarını hissediyordum.

“Demek küçük bir kız gibi çılgılık atabiliyorsun,” dedi Raffe tatmin olmuş gibi.

Gözlerimi biraz erken açtım, çünkü Raffe’yi tam kesik eli kumlara atarken yakaladım.

Kumlardan fırlayan bir sürü el kesik eli kapmaya çalıştı ve paramparça edip kalıntıları için kendi aralarında kavga etti.

Kıpır kıpır kurtçuklardan derhal uzaklaştım. Raffe ne kadar huzursuz olduğumu görünce, onları kayalıktan aşağı attı.

“Kurtçuklar çok korkunç,” dedim ayağa kalkıp. Kendimi toparlayıp itibarımı kurtarmaya gayet ettim ama titremeden ve ellerimi sallamadan edemedim. İçgüdüsel bir tepkiydi; o sırada karşı koyamayacağım bir şeydi.

“Kendinden iki misli büyük çetelerle savaştın, bir melek savaşıyı öldürdün, bir baş meleğe karşı geldin ve bir melek kılıcı kullandın.” Raffe başını yana eğdi. “Ama bir kurtçuk gördüğünde, küçük bir kız gibi çılgılık atıyorsun ha?”

“Beni korkutan şey sadece bir tane kurtçuk değildi,” dedim. “Yerden bir el fırlayıp ayak bileğimi tuttu. Sonra, içinden kurtçuklar çıkıp içime girmeye çalıştılar. Senin

başına gelse, sen de küçük bir kız gibi çılglık atardın.”

“İçine girmeye çalışmadılar. Sadece üstünde süründüler. Kurtçuklar öyle yapar. Sürünürler.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Bak buna itiraz etmek güç, Komutan,” dedi Howler gülmek üzereymiş gibi.

“Az önce gördüğünüz şey Öldüren El Deniziymiş,” dedi Thermo. “Onlara yaklaşmak akıl karı değildir.”

Neden deniz dediklerini çok iyi anlamıştım. Kumlar da dalgalar gibi hareket ederdi. Hareketin nedeni de eller ya da altında hareket eden başka bir şey olmalıydı. Uriel ve sahte kıyameti topraktan fırlayan yeniden dirilenler gibi şeyler yaratırken, Çukur’la kendi dünyam arasında ki benzerlikleri görmeden edemedim.

“Aa, aslında öldüren ellerle gerçek bir savaşçı gibi baş edebilirdi,” dedi Raffe. “Onu korkudan titreten şey o minik çıplak kurtçuklardı.”

“Belki de ona kurtçuk katili demeliyiz,” dedi Howler. Diğerleri güldüler.

İç çektim. Muhtemelen, bunu hak etmiştim ama durumu kolaylaştırmıyordu. Artık Ürkünç Ayı’nın ne hissettiğini daha iyi anlıyordum.

Çölün üstünde uçan bir yaratık görünce, heyecanla onu işaret ettim. Ama kumlara çok yakın uçuyordu; bir anda üç el dışarı fırlayıp onu yakaladı. Kollar sıradan bir kol uzunluğunda değildi. Yaratığı yakalamak için en azından iki metre yukarı uzanmıştı. Yaratık kumların altına çekilene dek tiz çılgınlık attı.

Meleklerden biri kayalık bir alanı işaret etti.

Eller tarafından yakalan ufak cehennem yaratığı bir

öncü olmalıydı, çünkü bir grup yaratık bize doğru uçuyordu.

Kılıcımı çekip savaşmaya hazırlandım. “Onları öldürmeyin. Canlı ihtiyacımız var.”

Uçan ürkünç yaratıklar dişlerini ve pençelerini göstererek bize doğru geldiler. Çukur’dan peşime düşen yaratıklar kadarlardı ya da daha büyüklerdi. Dört yaratık vardı.

Raffe yanımda kanatlarını açtı ve Öldüren Eller Denizi’nin üstünde göğe yükseldi. Diğerleri de aynı şeyi yaptılar. Yerde bir tek ben ve Beliel kaldık.

Nöbetçiler yaratıkları onları yakalayan Hawk’la Kasırğa’ya doğru yönlendirdiler.

Yere konduklarında, dördünü de yakalamışlardı. Onları bazılarının bileklerine sarmış olduğu deri sicimlerle bağladılar. Belli ki Raffe ne vakit bir göreve gitseler, etraftaki işe yarayabilecek malzemeleri toplamak konusunda eğitmişti.

“Göründüğünden daha zekisin,” dedim Raffe’ye.

“Ama düşündüğü kadar değil,” dedi Howler.

“Tatil sırasında disiplininizi de yitirdiğinizi görebiliyorum,” dedi Raffe.

“Evet, hep bütün gün kumsalda şezlonga uzanıp içki içmekten ve kadınları izlemekten oldu.”

Kadınlar sözcüğünü duyunca, nöbetçiler birden huzursuz olup ne yapacaklarını şaşırdılar.

“Bir şey sormam gerekiyor,” dedi Thermo. “Diğerlerinin de bunu merak ettiğini biliyorum. Bu kız senin insan kızın mı?” Başıyla beni işaret etti.

Raffe’ye baktım. Öyle miydin?

Raffe yanıt vermeden önce biraz düşündü. “O, bir insan kızı. Benimle yolculuk ediyor. Ama *benim* insan kızım değil.”

Ne biçim bir yanıttı bu?

“Ha, müsait yani?” dedi Howler. Raffe ona buz gibi bir bakış fırlattı.

“Artık hepimiz bekâsız bildiğin gibi,” dedi Hawk.

“Bizi aynı suçtan ötürü ikinci kez cezalandıramazlar,” dedi Kasırğa.

“Artık yarışta olmadığını da bildiğimize göre, komutan, senden sonra en fazla şansı olan kişi benim,” dedi Howler.

“Yeter.” Raffe’nin keyfi kaçmıştı. “Onun tipi değilsin.” Nöbetçiler bilmiş bilmiş gülümsediler.

“Sen nereden biliyorsun?” dedim.

Raffe bana döndü. “Çünkü melekler senin tipin değil. Onlardan nefret ettiğini unuttun mu?”

“Ama onlar artık melek değil.”

Raffe kaşını bana kaldırdı. “İyi yürekli bir insan gençle birlikte olman gerek. Emirlerini dinleyecek, taleplerini karşılayacak birisiyle. Hayatını seni korumaya ve karnını doyurmaya adayacak. Seni mutlu edebilecek. Gurur duyabileceğin birisi.” Eliyle nöbetçileri işaret etti. “Burada öyle birisi yok.”

Dik dik suratına baktım. “Onu seçmeyi *tercih ettiğimde*, önce sana gösteririm.”

“Aynen öyle yap. Ben ona kendisinden neler beklendiğini anlatırım.”

“Sorgundan sağ çıkarsa tabii,” dedi Howler.

“Abartılı bir varsayım,” dedi Kasırğa.

“Orada olup görmeyi isterdim,” dedi Hawk. “İlginç olurdu.”

“Endişelenme, komutan,” dedi Howler. “Hepimiz kendi kararlarımızı verdik. Hepimiz bunu yaşadık.”

Üstlerine kasvetli bir hava çöktü. Thermo hafifçe öksürdü. “Hazır konu...”

“Bazıları hayatta kaldı,” dedi Raffé.

“Hangileri?”

“Bilmenin bir faydası yok,” dedi Raffé. “Sadece bazıların kurtardığını ve hayatta kaldıklarını bilin.”

“Ya çocuklar?” Thermo bunu sorarken, hiç de umutlu değildi.

Raffé iç çekti. “Sizler haklıdınız. Nefilim canavarları avlamaya gittiğimde, karşımda sıradan çocuklar buldum. Gabriel bir meleğin ve bir insan kızının çocuklarının büyüdülerinde canavarlar olacağını söylemişti. Hâlâ zarsızlarken onları öldürmek istemediğimden bekledim. Çok bekledim. Uyarıldığım o kötülüğü ortaya çıkarabilmek için aradan nesiller geçmesini bekledim.”

Başını salladı. “Ama onları bulamadım. Her yerde nefilim canavarlar aradım ama hepsi sıradan insanlardı. Bazıları özellikle iri yarıydı ve birçok kişiye kıyasla daha az çocukları olmuştu. Çocukları bazen çok yetenekli ve güzel oluyordu ama hiçbirisi canavar değildi. En sonunda, soyları insanlar arasında öyle bir yayıldı ki bir nüfusta bir, iki melek kanına sahip olmak sıra dışı olmaktan çıktı.”

“Yalan olduğunu biliyordum,” dedi Kasırğa.

“Teşekkürler, baş melek,” dedi kanadında bir öbek benek olan bir nöbetçi. “Onları kurtardığın için teşekkürler.”

“Bana verilen emir nefilim *canavarları* öldürmem üzerineydi,” dedi Raffe. “Gabriel aynen böyle demişti. Nefilimleri buldum. Ama hiçbir canavar olmadığından, yapabileceğim bir şey yoktu. Görevimi yerine getirdim.”

“Ama epeyi uzun süre bekledin, değil mi?” dedim.

Evet der gibi başını salladı. “Kısa sürede geri dönersen, görevimle ilgili olarak rapor vermek için erken olacaktı. Gabriel emrini sadece nefilimleri öldürmem için değiştirebilir, beni geri yollayabilirdi.”

O anda anlamıştım. “Nefilim kanı yayılsın ki kimse onları teşhis edemesin diye bekledin.”

Raffe omuzlarını silkti.

“Ya da biri canavarlaşana dek. İki olsa daha iyi olurdu. Sonra, geri dönüp emirlerini yerine getirerek onları öldürdüğümü söyledim.”

“Ama bunu yapmadın,” dedim. Evet der gibi başını salladı.

Nöbetçilerin hepsi biraz yalnız kalmak istiyor gibiydi. Bazıları bir kayaya oturdu, diğerleri ya başlarını başka yöne çevirdiler ya da biraz gözlerini yumdular.

“Gabriel neden yalan söyledi ve bir insan kızıyla evlenen bir meleğin düşeceği gibi bir kural koydu?” diye sordu nöbetçilerden biri.

“Belki de melek soyunu insan kanımızla lekelemek istememiştir,” dedim. “Birçok melek hayvandan farksız olduğumuzu düşünüyor.” Omuzlarımı silktim.

“Ne kadar süredir buradayız?” diye sordu Thermo. “Çocuklarımızın torunlarının torunları mı oldu?”

“Sizin bakış açınızdan, düşüşünüzden beri çok uzun süre geçtiğini sanmıyorum,” dedi Raffe. “Ama bizler fark-

lı bir zamandanız. Bizim dünyamızda, düşüşünüz eski tarih oldu.”

Nöbetçiler birbirlerine baktılar.

“Bizi buradan çıkarman gerek,” dedi benekli tüyleri olan nöbetçi. “Lütfen, komutan. Mahşer Günü’nün ne zaman geleceğini kim bilebilir?” Bunu söylerken sesi çatladı.

Hepsinin suratından çaresizlik okunuyordu.

“Savaşta ölmek bir şeydir, Çukur’da ölmek, daha doğrusu sonsuza dek Çukur’da yaşamak ayrı bir şeydir,” dedi Beliel. Başını salladı. “İnanılmaz bir şey. Boş yere cezalandırıldık.”

“Uriel Gabriel’in aklını yitirdiğini söyledi,” dedi Raffe. “Onun binlerce senedir Tanrı’yla konuşmadığını, belki hiç konuşmadığını söyledi.”

Nöbetçilerden bazılarının ağzı hayretten açık kalmıştı. Ama birkaçı sanki bundan bir süredir şüpheleniyorlarmış gibi başlarını salladılar.

“Bunun doğru olup olmadığını kesin olarak bilmiyorum. Gabriel’den başka kimse bilmiyor. Ama görünen o ki, nefilim konusunda yanılmış. Ben de kendime bunun bir hata olduğunu söyleyip duruyordum. Ama şimdi... Kim bilir *başka* hangi konularda yanıldı?” Bana baktı.

“Sonuç olarak, pek bir önemi yok,” dedi Hawk. “Her ne olursa olsun, bağlılığımız sana.”

“Bir planın var mı, komutan?” dedi Thermo.

“Tabii,” dedi Raffe. “Planım sizi buradan kurtarmak, sonra Uriel’i yenmeme yardım etmeniz.”

Herkesin suratı değişiverdi. Bunun inanmazlık mı, yoksa dehşet mi olduğunu anlayamadım.

Belki her ikisinden de biraz.

“Hemen heyecanlanmayın,” dedi Raffe. “Hepimizin kaçıp kaçamayacağını bilmiyoruz. Bunu başarsak bile, bizi diğer tarafta neyin beklediğini bilmiyoruz.”

Kaçma fikriyle heyecanlanmış olan Beliel’e baktı. “Bazı fedakârlıkların yapılması gerekecek.”

Nöbetçiler ilk yaratıkların geldiği yönde daha da çok yaratık olduğuna emindi. Onları bulma şansımızı arttırmak için ayrılmaya karar verdik.

“Howler ve Kasırğa, benimle gelin,” dedi Raffe. “Geri kalanınız ufak gruplara ayrılın ve farklı yönlere gidin. Sonra, burada buluşuruz.” Göğe baktı. “Burada zamanı nasıl ölçüyorsunuz?”

“Hava daha da ısınacak,” dedi Thermo. “Fırında pişiyormuşuz gibi hissettiğimizde buluşabiliriz.”

“Şu anda yani,” dedi Howler.

“Howler yanıyormuş gibi, bizler de fırında pişiyormuşuz gibi hissettiğimizde buluşuyoruz o halde,” dedi Raffe. “Hazır mısınız?”

“Şey, ben Thermo’yla gidebilir miyim?” dedi Howler.

“Thermo’yla mı? Seni onun yanına son verdiğimde, ikinizin bir arada olmasının tehlikeli olduğunu, çünkü görev başında uyumaktan çekindiğini söylemiştin.”

“Evet, bu yüzden bu sefer dışlanan o olacak; onunla gidersem sizinle ve insan kızıyla gitmem gerekmeyecek.”

“Haklı,” dedi Kasırğa. “Ben Howler ve Thermo’yla gidebilir miyim? Ben olmadan bir şey yapamazlar.”

Howler alaycı bir tavırla güldü.

“Benim neyim var?” diye sordum.

“Kimse aşk kuşlarıyla bir arada olmak istemez.” Howler başını salladı.

“Beceriksiz,” dedi Kasırğa, Thermo’ya doğru yürümeye başlayarak.

“Düşüşü göze alacak bir şey yapabileceğimi mi sanıyorsunuz?” dedi Raffé.

“Burada yaptığın hiçbir şey için düşemezsin, Komutan,” dedi Thermo. “Zaten şu anda Çukur’dasın. Teknik olarak, burada olduğun müddetçe bir düşmüş sayılırsın.”

Yanaklarımın alev alev yandığını hissedince, bir kayanın ardına geçip gizlenmek istedim.

Raffé inat etmek istiyormuş gibiydi ama sonra “Tamam,” dedi. “Ama geriye bir sürü yaratık getirsen iyi olacak, Howler.”

“Olmuş bil, patron.” Howler bize bakıp göz kırptı ve havalandı. Kasırğa ve Thermo da peşinden uçtular.

Nöbetçilerin geri kalanı ufak gruplar halinde, farklı yönere havalandı. Perişan kanatlarıyla hâlâ uçabilmeleri hayret vericiydi. Sanırım, ustaca uçtuklarından kanatlarının işlevsel bir sorunu yoktu. Sadece göze hoş gözüküyorlardı.

Raffé gidişlerini izledikten sonra bana döndü. “Biraz tura çıkıp nasıl bir yermiş diye bakalım mı?”

Utandığımı belli etmemeye çalışarak evet anlamında başımı salladım.

Raffé’ye biraz yaklaştım. Kollarına atılmaya asla alınamayacaktım.

Kolunu dizlerimin altından geçirmek yerine, belime doladı ve beni surat surata kalacağımız biçimde kucakladı. Kanatlarını birkaç kez çırttıktan sonra havalandık. Kollarımı boynuna dolamıştım ama bacaklarım sallanıyordu. Kendimi kollarının sırtımda ve dizlerimin altında olduğu zamanki kadar güvende hissetmiyordum. İçgüdüsel bir hareketle dizlerimi gövdesinin ortasına doladım ve daha iyi tutunabilmek için sıktım.

Ama bu da yetmedi. Yükseldikçe azıcık aşağı kaydığımı hissettim. Belimi kavrayan kolları sıkıydı ama Öldüren Eller Denizi'nin tepesinde yükselirken, hem heyecan, hem de korku hissediyordum.

"Sakın beni düşürme." Ona biraz daha sıkı sarıldım ve kendimi biraz daha bedenine bastırdım.

"Asla." Sesinde öylesine büyük bir güven ve vaat vardı ki. "Seni sıkı tutuyorum. Olabileceğin kadar güvendesin."

Eh, o zaman yapacak bir şey yoktu. Bacaklarımı tamamlıyarak kalçalarının etrafına doladım ve ayaklarımı poposuna yasladım.

Suratına bir gülümseme yayılırken, bedenini hafifçe öne eğdi. Yanaklarım yine alev alev yanmaya başladı.

Çukur'un üstünde süzülürken, bir maymun gibi ona asılmıştım. Beni öteki türlü tutuyor olsaydı, etrafı o kadar iyi göremezdim. Ama omzunun ve açılıp kapanan kanatlarının üstünden bakarken, başımı çevirip aşağıdaki araziye göz attım. Bunu yapınca da onunla neredeyse dudak dudağa geldim.

İlerideki, üstünden dumanlar tüten şehre odaklanmaya çalıştım ama aklım nefesinin ılıkılığıyla ve yanağıma dayanan yanağının yarattığı tatlı ürpertideydi.

Uçmak öyle pek de aşağıdan görüldüğü gibi düzgünce süzölmeye benzemiyordu. Kanatları havayı ittirirken, bedenlerimiz hafifçe yer değıştiryordu. Ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, kanatlarını her çırpıtığında bana sürtündüğünü fark etmiştim.

Çukur'un ısısı giderek artıyordu. Aşağıdaki Eller Denizi birbirinin üstünden akan lav akıntıları gibi kımıldıyor ve yer değıştiryordu.

Bedenlerimizin sürtünmesi, adeta tüm kanım bedenimin ona dayanan bölgelerine akın ediyormuş gibi içimde ılık ve tatlı bir his yaratıyordu. Başım dönmeye başlamıştı. Daha hızlı nefes alıp veriyordum.

Onun nefes alıp verışı de hızlanıp benimkine yetişt; ya da belki tam aksi olmuştu. Daha ne yaptığını anlayamadan, başını yanağıma sürtmeye başladı. Dudaklarından hafif bir inleme döküldü.

Ne yaptığımı düşünmeden kalçalarına sardığım bacaklarımı sıkılaştırıp kendimi ona bastırdım. Sırtımın kavisini okşayıp, beni ılıklığına daha da itti. Bedenini hafif hareketlerle benimkine sürterken yarattığı hisle başım dönmüştü.

Uçarken başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma götürdü. Öpüşü giderek sertleşirken sıcak ve ıslaktı.

Zihnim gümbürdüyor gibiydi. Sonra, bunun gökten geldiğini fark ettim. Gök gürlüyordu. Birden, ılık yağmur damlaları üstümüze düştü ve bizi sıırıslıklam kalana dek ıslattı.

Raffe buna aldırış etmeden beni öpmeye devam etti. Birbirimize daha da sıkı, daha da sert bir biçimde sarıldık.

Üstünden dumanlar tüten bir cehennemde yağmurun altında, birbirimizin kollarında uçtuk.

Grubun yanına geri dönene dek, nöbetçiler ihtiyaç duyduğumuz yaratıkların geri kalanını da yakalamışlardı. Bir düzine kadar yaratık yere bağlanmıştı, kanat çırpıyordu ve bağlarını kemirmeye çalışıyorlardı.

Nöbetçiler bize ne yaptığımızı anlamış gibi bakıyorlardı. Yere konar konmaz, aşağı atladım ve Raffe'den uzaklaştım. Suratımın neden kıpkırmızı olduğunu açıklamama gerek kalmayacak kadar sıcak olduğuna sevindim.

Raffe hemen işe koyuldu. Çukur'dan çıkabilmek için bir yaratığın nasıl kullanılacağını ve diğer tarafta neyle karşılaşabileceğimizi açıkladı. Öpüştüğümüzü tahmin ettiklerine de hiç utanmış gibi değildi.

Sonra, cehennem yaratıklarına döndü. "Bizi diğer tarafta geçirin." Ürkünç Ayı'yı işaret etti ve eliyle göğe doğru bir kayma hareketi yaptı.

Yaratıklardan biri ona sivri dişlerini göstererek nefretle tısladı.

Kasırğa öne çıktı. "Bunların disipline ihtiyacı var, Ko-

mutan." Yaratıkların tepesine dikildi. "Ya size söylediğimizi yaparsınız ya da ölürsünüz." Elleriyle bir şeyi yırtarmış gibi yaptı.

Yaratıklardan biri üstüne çış yaparak, sarı yeşil renkli, leş kokulu bir sıvı püskürttü. Kasırğa son anda kenara kaçtı.

Diğer yaratıklar kıs kıs gülüyor gibiydi. Kasırğa eğildi, onları tam boğazlayacakmış gibiyken Raffé onu durdurdu.

Öne çıktım. "Bakalım, onların yerindeymişim gibi davranırsam ne tepki verecekler."

"Özgürlük," dedim.

Yaratıklar yan yan bana baktılar.

"Kaçış." Yere çömelip suratlarına baktım. Beni şüpheli bakışlarla izliyorlardı ama dinliyorlardı. "Artık Çukur Efendisi yok. Efendiler yok. Özgür olun." Raffé'nin yaptığı gibi kılıcımın üstünde kayma hareketi yaptım.

Cehennem yaratıkları tartışır gibi kendi aralarında hararetle konuşmaya başladılar.

"Bizi de götürün," dedim kendimi ve diğerlerini işaret ederek. "Özgür olun." Yine kılıcımı göğşe çevirdim. "Sizinle birlikte." Onları işaret ettim.

Biraz daha konuştular.

Sonra, sustular.

Ortadaki yaratık bize bakıp evet der gibi başını salladı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. İşe yaramıştı. Nöbetçiler saygıyla bana bakıp başlarını salladılar.

Raffé Beliel'in Uriel'le ya da kanatlarıyla ilgili yaptıklarının ayrıntılarını anlatmadı. Hatta hangi nöbetçinin

kapı olduğunu bile söylemedi. Sadece aralarından biri olduğunu söyledi.

“Bunu çok iyi düşünün,” dedi. “Her zaman aramızdan birini geride bırakmamakla övündük. Birlikte burada kalabilir ve Uriel’i alt etmenin başka bir yolunu düşünebilirsiniz. Ya da bizimle gelebilirsiniz ama birinizin geride kalması gerekecek. Yalnızlık bir meleğin başına gelebilecek en kötü şeydir. Şimdiki durumunuzun kötü olduğunu mu sanıyorsunuz? Yalnız kaldığınızda, tüm asker dostlarınızın kurtulduğunu ve geride kaldığınızı düşündüğünüzde, yüz misli kötü olacak. Sarsılacak, öfkelenecek, intikamcı ve kinci olacaksınız. Tanımadığınız birisine dönüşeceksiniz.”

Yerde bağlı olan ve kıvranıp duran yaratıklara baktı. “Bu yüzden de özür dilerim. Şimdi, bundaki rolümü anlıyorum.”

Etrafındaki nöbetçilere teker teker baktı. “Geriye kalanlar da artık ailelerinin hayatta olmadığını unutmasın. İnsan kızınız, çocuklarınız... Hiçbiri yok. Bunu başarırsak, farklı bir zamana ve farklı bir yere gideceğiz. Bir savaşın ortasına düşeceğiz. Ama damarlarında sizin kanınızı taşıyan bazı savaşçıların bulunduğu bir savaş olacak.”

Nöbetçiler bunu idrak etmeye çalışırmış gibi birbirlerine baktılar. Ben bile zor anlıyordum. Bazılarımız onların soyundan geliyor olabilirdik.

Birbirlerine baktılar; hepsi de kapı görevi görecekti olan kişinin içlerinden herhangi biri olabileceğini anlamıştı.

İlk olarak, Beliel tamam der gibi başını salladı. Suratından saf bir umut okunuyordu. “Her şeyi yaparım.

Suratlarımızda sarı güneşi hissetme fırsatı için her şeyi riske atarım.”

İçimde giderek ona karşı artan şefkati bastırmak için çaba sarf ettim. İşlediği tüm suçları düşündüm: kız kardeşim, cinayetler, Raffe’nin kanatları, insanları canavara dönüştürmedeki rolü... Alcatraz’da tanıdığım tüm suratları ve isimleri aklımdan geçirdim.

Nöbetçiler teker teker sikkın bir tavırla başlarını salladılar. Hepsi riski göze almaya hazırды.

Beliel’e son saniyeye dek, orada kalacağını söylemedik.

Beliel bu kişinin kendisi olduğunu anlayınca, surat ifadesi dondu. Bedenindeki tek hayat belirtisi hızlanan nefes alıp verişiyile birlikte inip kalkan göğsüydü.

Nöbetçiler hüznlendiler. Hepsi teker teker omzuna dokundular ama Beliel Thermo’nun elini omzundan itti. Ondan sonra, herkes sessizce bir yaratığı aldı.

Beliel hayat boyunca sahip olduğu tek dostlarının oluşturduğu dairenin içinde tek başına durdu. Onu kılıcımla dürtünce irkildi.

Raffe cehennem yaratıklarına atlamalarını emretti. Nöbetçilerin tuttuğu yaratıklar Beliel’e atladı. Yaratıklar içine atlarken, Beliel elektrik şokuna kapılmış gibi donakalmıştı.

Raffe nöbetçiler diğer tarafa sersemlemiş halde varacakları için onlara yardım etsin diye giden ilk kişi oldu. Ben de kılıcı tutup hepimiz geçene dek kapıyı açık bırakayım diye sona kaldım.

En sonunda, Beliel dizlerinin üstüne çöktü, boş göz çukurları sıkıca kapandı ve dişlerini sıktı. Bu işi yapmaya gönüllü olduğu halde, hem şok, hem de büyük bir acı yaşı-

GÜNLERİN SONU

yordu. Hepsi gönüllü olmuşlardı.

Ama bunun ufak bir teselli olduğuna emindim. Herkes Çukur'dan gidiyor, onu geride bırakıyordu. Ona sonsuzluk gibi gelecek bir süre boyunca tek başına azap çekecekti.

Tek başına ve istenmeyen bir halde.

Belki de hayatında ilk kez.

Yaratığımı kapı görevi gören Beliel'e sürerken, aklımdan yine işlediği suçları geçirmeye koyuldum.

Çukur'a gitmek düşmeyi andırırmıştı. Oradan çıkmaksa bir yağ fıçısında yukarı çekilmek gibiydi. Hava adeta beni geri itmeye çalışıyordu. Yaratığıma elimden geldiğince sıkıca tutundum. Ona tutunamadığım takdirde, neler olacağını düşünmek bile istemedim.

Üstümde fiziksel olarak hiçbir şey olmadığı halde pisliğe bulanmışım gibi hissederek bir yere fırladım. Her şey planladığımız gibi gittiyse, kendi dünyamda ve zamanımda olmalıydım. Raffé cehennem yaratıklarına ancak bizi kendi zamanımıza ve dünyamıza getirdikleri takdirde özgür kalacaklarını açık açık söylemişti ama belli olmazdı.

Kapıdan sağlam zemine fırlamak yerine, sert bir şeye çarptım. Bir kamyonetin ön panosuna çarptığımı görebileceğim kadar ılık vardı.

Kamyonet dönünce, yön mevhumumu öylesine yitirdim ki bir akvaryumda tepetaklak olmuş gibiydim. Görebildiğim tek şey, tutunduğum yaratığın kamyonetin arkasına kaçtığıydı. Neyse ki, büyükçe bir kamyonetti ama içeride

hâlâ fazlasıyla kişi ve yaratık vardı.

Biraz toparlanınca, Beliel'in kucağında oturduğumu fark ettim.

Artık geride bıraktığımız Beliel değildi. Daha yıpranmış, bitap ve bitkindi. Daha da kurumuştı, kanatsızdı ve kanaması vardı. Ağır, acı dolu bir hırıltı çıkararak nefes alıp veriyordu.

Etrafımı zihnimin o anda tam olarak anlayamayacağı biçimde görüyordum. Beyaz bir el arka koltuğun penceresinden içeri daldı. Çırpınan yaratığı aldı ve hızla dışarı çekti.

Arkamızda üstü açık bir kamyoneti tıka basa doldurmuş, akli karışmış ve sersemlemiş nöbetçiler vardı. Kamyonet yoldaki süprüntülerin üstünden geçerken sarsıldığında, birkaçı kusacakmış gibi oldu.

Bir grup melek kamyonetin arkasından, aydınlanmakta olan göğe yükselen toz duman arasında peşimizden geliyordu. Şu yanımızda uçanlar kız kardeşim ve üç akrebi miydi?

Uzaklarda yeni kuş yuvasının karanlık gölgesi ve dışındaki binalar ufalmaya başlamıştı. Ne gördüğümü anlamaya fırsat bulamadan dış binalardan birinin penceresi alevler içinde patladı ve her yere kırık camlar saçıldı.

Bizi kovalamakta olan melekler durup alevlere baktılar. Sonra, ana üslerini onlara saldıran şeyden korumak üzere geriye döndüler.

Kamyonet sürücüsü sarhoşmuş gibi önce sola, sonra sağa savruldu.

Yanımda birisinin içten bir mutlulukla kahkahalar attığını duydum. Annem direksiyonun ardındaydı. Beni

süzerken, suratında zafer kazanmış gibi bir gülümseme belirmişti.

Başını yola tam vaktinde çevirip terk edilmiş bir arabanın etrafından kıl payı geçebildi. Saatte yetmiş beş kilometre hızla gidiyor olmalıydı. O yollarda bu hızla gitmek intihardan farksızdı.

Kendimi Beliel'in kucağından ittim. Onu taze ve umut dolu bir ifadeyle görmeye alışmıştım. Ama o sırada göğsü, kulakları, ağzı ve burnu kanıyordu. Kucağında oturmak bir kenara, ona bakmak bile güçtü.

Kılıcımı o kadar dar bir alanda tutmaya çalışmak hem zordu, hem de tehlikeliydi. Kılıcı kınına koyarken, arabanın sallantılarına dikkat etmeliydim.

"Dikkatli ol, anne," dedim annem yine hızla yana kayarken.

Arka pencereye süründüm ve kamyonetin arkasında ancak ayakta durulabilecek kadar geniş alanda durdum. Bana ancak yetecek kadar yer vardı ama iki iri savaşçının arasına oturabilecek kadar ufak tefektim.

Sersemlemiş ve beti benzi atmış suratlarını görünce, neden uçmadıklarını düşünmeme gerek kalmadı. Kamyonetin viraj demirine tutunarak uçan birkaçı bile kendilerine yol gösterilmesi gerekiyormuş gibiydi. Savaşçıların uyum sağlayabilmesi için kesinlikle biraz zamana ihtiyacı olacaktı.

Hızla ilerlerken, kuş yuvası ardımızda gözden kayboluyordu. "Geri dönüp savaşmaya hazır mısınız?" dedi albino Josiah.

Nöbetçiler bir ağızdan inleyerek yanıt verdiler. İyimser düşünmek gerekirse, "Evet, tabii," kötümser düşünmek gerekirse "Kesinlikle hayır," demiş olabilirlerdi.

Ama genel olarak, gayet hasta ve savaşamayacak durumda gözüküyorlardı. Ben de sersemlemiş durumdaydım ama midem bulanmıyordu. Bu askerler büyük bir ihtimalle annem direksiyon başındayken bir yere gitmemişlerdi. Tamam, daha önce asla bir arabaya binmemişlerdi.

“Durduğumuzda kendinizi daha iyi hissedeceksiniz.” Pencereye vurdum. “Anne, yavaşla. Kamyoneti durdura bilirsin.”

Annem hızlandı.

Tekrar pencereye vurdum ve başımı içeri uzattım. “Anne, her şey yolunda.”

Kamyonet yavaşlayıp durdu. Paige ve çekirgeleri yanımızdan geçtiler, sonra durduğumuz yere geri döndüler.

Nöbetçiler bacakları titreyerek kamyonetten indiler. Kanatlarını açıp deneme yaparmış gibi esnettiler. Geri kalanı da aynı bitkin halde yanımıza indiler.

Toz dumanı ardımıza ve nöbetçilerin üstüne indi. Görülecek manzaraydı. Kısmen tüylü, uçları aşınmış ve kıvrılmış olan kanatlarıyla ve yarısının derisi yüzülmüş bedenleriyle annemin hayalinde bile canavar olarak canlandıracağı yaratıklardı. Pencereden anneme baktım ve bunlar hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

Kız kardeşim ve çekirgeleri mutlu mutlu havada taklalar atıyorlardı. Paige bana el salladı.

“Rapor ver, Josiah,” dedi Raffie ona dönerek.

Josiah irileşmiş gözlerle nöbetçilere baktı. “Siz gittikten sonra, muhafızlardan biri beni gördü; Beliel’i tekrar kafesine geri koymamı isteyince bir tartışma çıktı. Bunu yapmasına izin veremezdim. Her şey planladığımız gibi

giderse ki öyle olduğuna inanamıyorum, hepiniz kafese geri dönecek ve ezilerek ölecektiniz.”

“Penryn!” Kamyonetin kapısı açıldı ve annem bana koştu. Bana fazla sıkı sıkı sarıldı.

“Selam, anne.”

“Bu hayalet melek bana şuradaki iblisin içinde olduğunu söyledi.” Yolcu koltuğunda bilincini kaybetmek üzere olan Beliel’i işaret etti. “Her an dışarı çıkabileceğini söyledi. Tabii, ona inanmadım. Saçmaladığını düşündüm. Ama yine de belli olmaz diye düşündüm.” Omuzlarını silkti. “Sonra bak ne oldu.” Şüpheyile bana baktı. “Sensin, değil mi?”

“Evet, benim, anne.”

“Bizi nasıl oradan çıkardınız?” dedi Raffae.

Josiah suratını ovuşturdu. “Muhafızla aramda geçen *tartışmadan* sonra, Beliel’i aldım. Ama Beliel küçülmüş haliyle bile iri ve ağır. Onu taşıyarak uçamazdım ama siz geri dönene dek güvenli bir yere taşımam gerekiyordu. O olmasaydı, bunu yapamazdım.” Annemi işaret etti. “Bir de o.” Çekirgeleriyle birlikte ağaçların üstüne konan kız kardeşimi gösterdi.

“Onlarla nasıl buluştun?” diye sordum.

“Annen kültün seni sattığını öğrenmiş. O ve kız kardeşin seni kurtarmak için izini sürmüşler.”

Tabii ki öyle yaptık, der gibi başını sallayan anneme baktım. Koyu renkli saçlarında artık yer yer griler vardı. Saçları ne zaman ağarmaya başlamıştı? Bir an için, onu bir yabancıнын gözleriyle gördüm. İri yarı meleklerin yanında minnacık gözükten narin ve savunmasız bir kadın duruyordu karşımda.

Bir ağacın tepesindeki kız kardeşime baktım. Onu sadece birkaç ay önce bir tekerlekli sandalyede taşıdığım gibi çekirgelerinden biri onu taşıyordu.

“Kuş yuvasına mı gittiniz?” Bir anneme, bir kız kardeşime bakarken sesim biraz titredi. “*Beni* kurtarmak için hayatınızı tehlikeye mi attınız?”

Annem yine fazla sıkı sıkı sarıldı. Yanaklarındaki di-kişler oynayınca canı fena halde yanmasına rağmen kız kardeşim hafifçe gülümsedi.

Beni kurtarmak için atıldıkları tehlikeyi düşününce gözlerim doldu.

“Paige’in onu her an uçurabilecek üç iğneli akrebi var,” dedi annem. “Başına bir şey gelirse, başlarının büyük derde gireceğini söyledim onlara.”

“Anladım.” Gözlerim dolu dolu gülümseyerek Raff’e baktım. “Çekirgeler bile annemden korkuyorlar.”

“Neden korktuklarını görebiliyorum,” dedi Josiah. “Oraya alınlarında işaretler olan ve güvenlik garantisi isteyen bir grup dazlak insanla geldi.”

“Genel af mı?” dedi Raff. “Uriel bazı insanlara genel af hakkı mı veriyor?”

“Sadece onu teslim edenlere,” dedi Josiah başıyla beni göstererek. Raff dişlerini sıkınca, çenesindeki kaslar seğirdi.

Josiah omuzlarını silkti. “Annen nasıl yaptıysa, genel af işaretlerini alan kişileri tekrar kuş yuvasına gitmeye ikna etmiş. Uriel’in onları fareler gibi oradan kovalaması gerekti. Kız kardeşin de üç çekirgesiyle gösteri uçuşları yaparak meleklerin dikkatini dağıttı. Hepimiz sürünün geri kalanının nerede olduğunu görmek için bakınıyor-

duk. Herkesin dikkati dağılınca da annen yangın çıkardı. Çok dişli bir kadın.”

“Yangın mı?”

“O patlamaya neyin sebep olduğunu sanıyorsun?” Josiah olanları onaylarmış gibi başını salladı. “Ailenin yarattığı karmaşa olmasa, Beliel’i asla oradan çıkaramazdım.”

Josiah kamyoneti işaret etti. “Annemi senin Beliel’in içinde olduğuna ikna ettikten sonra, o da beni bu araçla kaçmaya ikna etti. Bizi oradan kaçırdı ama bir daha asla bu metal tabutlardan birine binmeyeceğim.”

“Amen,” dedi Thermo hâlâ midelerini zor kontrol ediyormuş gibi.

Annemin alnında bir leke vardı. Kül gibi gözüktüyordu ama bunun genel af işareti olduğunu biliyordum. Uriel’in askerinin beni satan kült üyelerinin alnına sürdüğü boya benziyordu.

“Bir kültü üye değilsin, değil mi anne?”

“Tabii ki, değilim.” Hakaret etmişim gibi bana baktı. “O insanlar çatlak. Seni sattıklarına bin pişman olacaklar. Bunu garanti altına aldım. Paige birisini yiyecek olursa, kültün üyesi olmayan birisi olacak. Onlara en büyük ceza bu.”

Kamyonetin yolcu koltuğundan bir inleme sesi geldi. Beliel'in tarafına geçip kapısını açtık.

Kötü durumdaydı. Her yer kan içindeydi.

Mahmur mahmur gözlerini açıp bana baktı. Gözlerinin göz çukurlarında olduğuna sevindim. Acaba tekrar çıkmaları ne kadar sürmüştü?

"Sesini bir yerden tanıdığımı biliyordum." Öksürdü. Ağzından kan baloncukları çıktı. "Uzun süre oldu. O kadar uzun süre geçti ki, bir işkence rüyası olduğunu sandım."

Tüm Yeni Düşmüşler Birliği'nin cezasını çekmek için ne kadar süre Çukur'da kalmıştı?

"Aslında... Aslında, bir keresinde bir umut olabilir diye düşündüm," dedi. "Geri gelebilir, beni de oradan kurtarmanın bir yolunu bulabilirsiniz diye düşündüm."

Nöbetçiler arkama geldiler.

Beliel onlara baktı. "Tıpkı hatırladığım gibisiniz. Hiç değişmemişsiniz. Sanki her şey bu sabah olmuş gibi."

Yine öksürdü ve suratını acıyla buruşturdu. "Hepinizi benimle birlikte Çukur'da tutmalıydım."

Gözleri kapandı.

İçine titrek bir nefes çekip dışarı verdi. Bir nefes daha almadı.

Raffe'ye, sonra da Josiah'ya baktım.

Josiah bana başını salladı. "Olanlar ona çok ağır geldi. Siz içine girdikten sonra durumu kötüleşti. İyileşmesi yavaşladı, neredeyse durdu. O kadar çok kişinin içinden çıkmasına dayanacak durumda değildi. Biyolojik varlıkların kapı olmamaları gerektiğini düşünüyorum."

Josiah iç çekti. "Ama bunun birisine olması gerekiyor, Beliel olması daha iyi." Arkasını döndü ve Beliel'in tahrip olmuş bedeninden uzaklaştı. "Onu kimse özlemeyecek. Dünyada tek bir dostu bile yoktu."

Nöbetçiler Beliel'in usulüne uygun bir tören yapmaya karar verdiler. Onu gömmek için durmadan önce, kuş yuvası çok geride kalana dek yola devam ettiler.

"Yanımızda kürek var mı ki?" dedim.

"O, bir hayvan değil," dedi Hawk. "Onu gömmeyeceğiz."

Nöbetçiler Beliel'in bedenini kamyonetten indirirken, iç karartıcı bir sessizlik oldu. Hiçbiri bir diğerine bakmıyor, adeta biri ötekinin itiraz edeceğini düşündüğü bir şeyi inatla ve sessizce yapıyordu.

En sonunda, Kasırga konuştu. "Taşıyıcılardan biri olacağım."

"Ben de," dedi Howler.

Baraj kapakları açıldı ve diğer nöbetçiler de taşıyıcı olmak istediklerini söylediler.

Hepsi de onay almak için Raff'e baktı. Raff'e tamam der gibi başını salladı.

"Ne?" dedi Josiah afallamış bir şekilde. "Tüm yaptıklarından sonra, ona şerefli bir..."

“Bizim için ne yaptığını biliyoruz,” dedi Hawk. “O zmandan beri her ne yaptıysa bedelini ödemiş gibi gözüküyor. O, bizden biri. Çukur’daki diğer kardeşlerimize yapmadığımız uygun bir uğurlama yapacağız.”

Josiah onlara, sonra yine başını evet der gibi sallayan Raff’e baktı.

“Yakabileceğimiz neyimiz var?” diye sordu Thermo.

“Benzinimiz var ama daha fazlasını kullanamayacağımı söyledi,” dedi annem Josiah’ı işaret ederek.

“Kullanamazsın,” dedi Josiah. “Ama tören için biraz benzin gerekiyor.” Kamyonete geri gidip arkasına çıktı.

“Yanında benzin mi getirdin?” dedim.

“Meleklerin yuvasını yakmak için,” dedi annem. “Seni kurtardıktan sonra, yuvayı tamamıyla yakabileceğimizi düşündüm. Ama bana izin vermedi.”

Josiah bir benzin bidonuyla geri geldi. “Yeteri kadar zarar verdi. Tüm kuş yuvasını yakmaya kalkışsaydı yakalanırdı.” Başını sallayıp bidonu yere koydu. “Hâlâ nasıl o kadar zarar verebildiğini aklım almıyor. Senin Beliel’in içinde olduğuna onu nasıl ikna ettiğimi de bilmiyorum. Buna ben bile inandığıma emin değilim.”

“Neden?” dedi annem. “Başka birisinin içinde mi gizlendiğini sanıyordun?”

“Boş ver, anne.” Elini tutup onu nöbetçilerden uzaklaştırdım. “Bırakalım da törenlerini yapsınlar.”

Josiah Beliel’in üstüne benzin döktü. “Bunu yapmak istediğinize emin misiniz?”

“Bunu hak etti,” dedi Howler. Josiah tamam der gibi başını sallayıp geri çekildi.

Annem bir çakmakla öne çıkıp bir kumaş şeridini yaktı.

Thermo bunu aldı ve alev alan kumaşı Beliel'in benzinle kaplı bedenine attı.

Beliel alev aldı.

Saçları minik maytaplar gibi yandı, parıldadı sonra yok oldu. Alevler tüm bedenine yayılırken, buruşmuş derisi ve pantolonu alev aldı. Isı dalgaları ardındaki yolun görünümünü büktü ve boynumu, suratımı ısıttı. Havayı yanan benzinle belli belirsiz bir yanık et kokusu kapladı.

Nöbetçilerden beşi öne çıkıp, yanan kollarını, bacaklarını ve omuzlarını kavradılar.

Onları durdurmak istedim ama Raffe koluyla önümü tıkadı. "Ne yapıyorlar?" dedim. "Kendileri de yanacaklar."

"Acı verecek ama iyileşecekler," dedi.

Tüm Nöbetçiler havaya yükseldi. Kanatları doğan güneşe karşı aynı zamanda açılıp kapanıyordu.

Tam aralarındaki yanan cesedin onları yakıp kül edeceğini düşünürken, yeni bir nöbetçi grubu onları kurtardı ve görevi devraldı. Yeni grup havaya yükseldi ve yanan bedeninin altında bir ağ gibi birbirlerine çaprazlama durdular. Minik yanık parçaları düştü ama çoğu diğer nöbetçilere varmadan sönmüştü. Nöbetçiler düşmeye devam eden parçaları teker teker yakaladılar.

"Hiçbir parçasının yere düşmesine izin vermeyecekler," dedi Raffe alçak sesle. "Kardeşleri düşmesini engelleyecek."

Uzakta, nöbetçiler Beliel'in ateş yağmurunun altında aydınlanan gökte dans eder gibi zikzaklar çizdiler.

Yolun kenarındaki bir ağacın yanında durup göğü inceledim. Nöbetçiler törenlerini bitirmişler, bize geri uçuyorlardı.

“Geri dönmemiz gerek,” dedi Josiah. “Yarışma anonslarının kısa süre sonra yapılması gerek. Sonra, derhal ekiplerin bir araya getirilmesi için çalışmalar başlayacak.” Nöbetçilere baktı ve aklından neler geçtiğini anladım. Tüylerinin yarısı olan, derisinin yarısı yüzülmüş nöbetçilere diğer meleklerin katılmasını sağlamak zor bir iş olacaktı.

“Bazılarını bize katılmaya ikna etmeyi denememiz gerekiyor,” dedi Raffe. “Elimizde ne varsa kullanacağız. Hiç kimsenin düşmesine ve bir iç savaşın başlamasına izin veremeyiz.”

Uriel’in melekleri düştüğü takdirde, arkalarından göz yaşı dökmeyecektim. Görebildiğim kadarıyla, bunu hak etmişlerdi.

Raffe bana baktı. “Melekler arasında bir iç savaş çı-

karsa, dünya bir savaş alanına dönüşür. Kim kazanırsa kazansın, bu dünyadaki her şey yerle bir olur.”

Tıpkı Çukur gibi. Bizler de cehennem yaratıkları gibi açlıktan ölen ve aklını yitirmiş, gölgelerde gizlenen, sürekli olarak melek efendilerimizden korkan yaratıklar oluruz.

Sorumu sormadan önce hafifçe öksürmek zorunda kaldım. “Şu anda da dünyayı yok etmiyorlar mı?”

“Medeniyetiniz yok edildi ama insanların hayatta kalacak; en azından, dünyanın belirli yerlerinde. Kıyametin asla tüm bir ırkı yok etmesi gerekmiyordu. Sadece Mahşer Günü’nden önce yaşanacak büyük bir olay olması gerekiyordu. Ama Uriel’in herkesi götürdüğü yön...” Başını salladı. “Birileri bundan sağ çıkacak olursa, onlara artık insan diyebileceğini sanmam.”

Cehennem yaratıkları istila edilmeden önce neye benziyorlardı?

Geleceği fazla düşünmemeye çalışmıştım ama düşünmeme izin verdiğim o nadir anlarda meleklerin yıkımının sona ereceğini düşünmüştüm. Dünyamızın yeniden inşa edilmesi gerekecekti ama hâlâ bir yerlerde insanlar olacaktı, değil mi?

Çekirgeler, yeniden dirilenler, düşük seviyeli iblisler... Zaten çoktan insanlığımızın sınırlarını zorlamıştık. Durum aynı şekilde devam ederse, dünya yeni Çukur haline gelecekti.

“Gitmelisin,” dedi Raffe bana. “Burası bir insana uygun bir yer değil.”

“Hani yarışmada ikinci adamın olacaktım?”

“Nöbetçileri gördükten sonra, bunu kimse hatırlamaz.”

“Bunu sırf benimle ve annemle birlikte kamyonete binmemek için söylemediğine emin misin?”

Neredeyse gülümseyecek gibi oldu. Benimle birlikte kamyonete kadar yürüdü. “Nereye gideceksin?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Attığım her adım veda gibiydi. “Hiçbir yer güvenli değil. Güvenli olmaya en çok yaklaşan yer Di-reniş kampı olabilir.”

Hafifçe kaşlarını çatınca, surat ifadesi değişti. “Obi’nin bana gösterdiklerinden, o insanların korku ve öfke dolu olduklarını biliyorum. Çirkin bir karışım, Penryn. Ellerinden gelse, hepimizi öldürürler.” Hepimiz sözcüğünden kast ettiğinin melekler olduğu belliydi. “Bizi salgınla veya diseksiyon masalarında öldürmeleri de umurlarında olmaz.”

“Şu anda olabilecekleri kadar iyiler,” dedim. “Kampın nerede olduğunu biliyorsun; beni orada bulabilir ve işle-rin nasıl gittiğini haber verebilirsin. İstersen tabii.”

Bakışları suratımda ve saçlarımda dolaştı. Tamam der gibi başını salladı.

“Bu yarışmayı kazanacaksın değil mi?”

“Kesinlikle.” Elimi sıktı. Eli ılık ve kararlıydı.

Sonra, elimi bıraktı.

“Kazansan iyi olur. Verdiğin sözü de unutma. Kazandı-ğında, melekleri dünyamızdan alıp götür.”

Tereddütle kılıcın kayışını başımın üstünden çekerek çıkardım. Bir an için kınını tuttum ve ağırlığını hisset-tim.

Artık kanatlarını geri aldığına göre, kılıcını da geri almış olmalıydı. O ana dek almamış olmasına şaşır-mış-tım. Birbirlerini çok özlemişlerdi. Ayrıca, kılıcı olmadan yarışarak yapılan mahkemenin bir parçası da olamazdı.

Ama Ürkünç Ayı beni özel kılıyordu. Onunla birlikte sıradan bir kız olmuyordum. Bir melek katili oluyordum.

“Seni özledi,” dedim.

Ne yapacağını bilemedi, kılıca bakmakla yetindi. Kanatlarını geri aldığından beri ona dokunmamıştı.

Kılıcı nazikçe aldı. Bir saniye kadar öne uzattığı avuçlarında tutu. Her ikimiz de kılıcın onu kabul edip etmeyeceğini bekledik.

Kılıç yere düşmeyince, derin bir oh çekerek gözlerini yumdu. Bu kontrolsüz ifadesi bana kılıcın onu kabul edip etmeyeceğinden emin olmadığı için onu geri almak adına bir girişimde bulunmadığını anlattı.

Yalnız olduğu onca sene boyunca, ona bir tek kılıcı eşlik etmişti. Kılıcını kaybetmenin onun için ne kadar önemli olduğunu tam olarak anlayamamıştım.

Onu mutlu görmek hem güzeldi, hem de tatlı acı bir histi. “Elveda, Ürkünç Ayı.” Parmaklarımı kılıfının üstünde gezdirdim.

Raffe gelinlikli-duvaklı elbisesi olan oyuncak ayıyı çıkardı. “Eminim ki bunun sende kalmasını ister.” Gülümsemi.

Ayıcığı alıp karnıma bastırdım. Postu yumuşacıktı ama ellerimin altında içindeki Çelik kılıcı hissetmemek tuhaftı.

Kamyonete vardığımızda, sürücü koltuğuna geçtim. Raffe bir şeyler daha diyecekmiş gibi açık pencereden içeri baktı. Çukur Efendisi’nin ona verdiği kurutulmuş meyve, bana doğru eğildiğinde köprücük kemiklerinin arasındaki hassas yerde ileri geri sallandı.

Beni öptü.

Ağır ve yumuşak bir öpücüktü; her yanımin eridiğini hissettim. Suratımı okşadı, ben de başımı onun dokunuşuna kaldırdım.

Sonra, geri çekildi.

Güzelim kar beyazı kanatlarını açtı ve nöbetçilerine katılmak üzere havalandı.

Raffe'nin ve askerlerinin mavi gökte kuş yuvasına doğru gidişini izlerken, orada neler olacağını merak ettim. Bir yanımda bu yarışmayı görmek isterken, diğer yanımda kaçıp saklanmak istiyordum. Şiddet dolu olacağı kesindi. Raffe'nin ekibi kaybeden taraf olursa, izlemeye dayanmayacağımı biliyordum.

Bunları düşünerek direksiyonu tuttum. Daha motoru çalıştıramadan, annem küçük bir kız gibi yanımda kıvrıldı ve başını kucağıma yasladı. Gerçekten orada olduğumdan emin olmak istermiş gibi bacaklarımı okşadı.

Uykuya dalarken, nefes alıp verişini derinleştirdi ve düzenli hale geldi. En son ne zaman uyumuştum? Paige'le benim için endişelenmenin arasında, pek dinlenme fırsatı olmamıştı. Paige'i bulmaya ve onu güvende tutmaya öylesine odaklanmıştım ki, anneme yer kalmamıştı.

Elimi gür saçlarının üstüne koyup okşadım. Özür şarkısını mırıldanmaya koyuldum. Bana geçmişini hatırlatıyor, hislerimi karmakarışık ediyordu ama bildiğim tek ninni buydu.

Annem normal bir insanın soracağı soruları sormamıştı ve bu yüzden ona minnettardım. Sanki dünya öylesine çıldırmıştı ki, her şey ona mantıklı geliyordu.

Motoru çalıştırıp yola koyuldum.

“Teşekkürler, anne. Gelip beni kurtardığın için teşekkürler.” Sesim biraz tiz ve titrek çıkmıştı. Hafifçe öksürdüm. “Her anne bu tür bir dünyada bunu yapmazdı.”

Beni duyup duymadığını bilmiyordum.

Beni bir iblisin, daha doğrusu iblis sandığı bir yaratığın kollarında görmüştü. Beliel’in içinden bir cehennem yaratığıyla birlikte fırladığıma şahit olmuştu. İşkence görmüş, derilerinin yarısı yüzülmüş bir grup düşmüşle birlikte görmüştü. Yola çıkmadan hemen önce de bir meleği öptüğümü görmüştü.

Mantıklı bir insan bile şeytanla ya da en azından düşmanla derin bir bağım olduğunu düşünse, onu suçlayamazdım. Annemin aklından neler geçtiğini hayal bile edemedim. Her zaman korktuğu, beni uyardığı senaryo buydu. O durumdaydık.

“Teşekkürler, anne,” dedim tekrar. Söylenecek daha çok şey vardı. Sağlıklı bir anne kız ilişkisinde, muhtemelen daha fazlası söylenirdi.

Ama nasıl başlayacağımı bilemiyordum. O yüzden, kötü bir krizden çıkarken bize söylediği o aklıma kazınmış ninniye mırıldanmaya devam ettim.

Yollarda hiçbir hayat belirtisi yoktu. Arabayı sürerken, terk edilmiş arabalardan, depremde zarar görmüş manzaralardan ve yangınlarla içleri boşalmış evlerden oluşan ıssız bir dünyadan başka bir şey görmedim.

Kendi dünyamızın görünüşüyle Çukur arasındaki benzerlikler insanı huzursuz ediyordu.

Direnış kampına giden yolu tam yarılamiştık ki, ardımızda gökte giderek büyüyen bir nokta gördüm. Tek bir melekti.

Hızlansam mı, dursam mı diye düşündüm. Kenara çekip yoldaki ölü arabaların arasına gizlendim. Annemle koltuklarımızın altına kaydık. Paige çoktan ilerlemişti.

Dikiz aynasından meleğin yaklaşmasını izledim. Parlak beyaz kanatları ve aynı renk gövdesi vardı. Josiah'ydı.

Arabadan inip elimle yanıma çağırmdan önce, yalnız olup olmadığını kontrol ettim.

“Beni Raphael yolladı ve sana Direniş kampına gitmemeni söylememi istedi,” dedi Josiah yere konarken. Nefes nefese kalmış gibiydi.

“Neden? Neler oluyor?”

“Kalabalık insan gruplarından uzak durman gerek. Yarışarak yargılama işi kanlı bir ava dönüşecek.”

“Kanlı bir av da ne demek?” Bu sözcükleri söylemek bile içimde kaçıp saklanma isteği uyandırıyor.

“İki ekip ellerinden geldiğince avlanır,” dedi Josiah. “Alacakaranlıkta başlar ve şafak vakti sona erer. En sonunda, en fazla av yakalamış olan ekip kazanır.”

“Ne tür bir avdan söz ediyorsun?” Dudaklarım uyuşmuş gibiydi. Bunları söyleyebildiğime bile biraz şaşırmıştım.

En azından, biraz huzursuz görünme nezaketini gösterdi. “Uriel avlamaya değer tek bir av türü olduğunda ısrarcı. Bizlere geri saldıran tek tür.”

“Hayır.” Başımı salladım. “Raffe bunu yapmaz.”

“Seçeneği yok. Kimse kanlı avı reddedemez.”

Kamyonete yaslanmak zorunda kaldım.

“Yani, Raffe öldürebildiği kadar çok insan mı öldürecek? Sen de mi?”

“Bu av yarışmasını kazanan taraf mahkemeyi de kazanmış olacak. Raphael kazanırsa yetkiler ona geçecek ve kanlı avdan kurtulan herkes daha iyi durumda olacak.”

Midem bir asit volkanı gibiydi. İçindekileri çıkarmak için güçlükle yutkundum.

“Ama zafer elde etmek o kadar da kolay değil,” dedi. “Bir kanlı av katılmak isteyen herkesi kapsar. Uriel’in bütün melekleri ona katılacak. Bir nöbetçi sıradan bir askerın öldürebildiğinin üç katı av öldürebilir ama Uriel’in ekibini yenebilmek için en kalabalık bölgelere gitmemiz gerekiyor.”

“Benim türümü öldürmekten söz ettiğinin farkındasın, değil mi? Bizler ne avız, ne av hayvanıyız.” Raffe’nin ekibini kurmasına yardım ettiğimi düşünmeden edemiyordum.

Joseph’in ifadesi yumuşadı. “Senin görevin hayatta kalmak. Kalabalık bölgelerden mümkün olduğunca uzaklara gidin. Sonra da bulabildiğiniz en kapalı, en güvenli yere gizlenin. Gün doğana dek vaktiniz var.”

O sırada, çok kalabalık olan tek bir yer vardı. Direniş kampı.

Raffe yerini de biliyordu. Çünkü ona ben göstermiştim.

Midemdeki asit kaynaya fokurdaya boğazıma yükseliyor gibiydi. Ciğerlerime yeteri kadar hava gitmiyordu sanki.

“Bunu yapmaz.” Sesim boğuk ve titrek çıktı. “O, öyle değildir.”

Josiah bana acır gibi baktı. “Raphael gidebildiğin kadar uzaklara gitmeni istiyor. Sen ve ailen. Gidin. Hayatta kalın.”

Sonra, havaya sıçradı ve tekrar kuş yuvasına yöneldi. Sakin olabilmek için içime derin bir nefes çektim.

Raffe bunu yapmazdı.

İnsanları avlamazdı. Yabani domuzlar gibi katletmezdi. Bunu yapmazdı.

Ama kendime ne söylersem söyleyeyim, onsuz düzgün bir biçimde uçan melekleri nasıl izlediğini unutamıyordum. Zihnimde duyduğum tek şey, meleklerin yalnız olmaması gerektiğini söyleyen bir sestti.

Kanatlarına o kadar çok ihtiyaç duymasının esas nedeni meleklerle geri dönebilmek değil miydi? Onlardan

biri olmak? Bir baş melek olarak aralarında hak ettiği yeri almak?

Ben ailemi ne kadar güvende tutmak istiyorsam, o da bir o kadar melek dünyasında kabul görmek istiyordu. Ailemi güvende tutmak için birkaç melek öldürmem gerekse, bunu yapamaz mıydım?

Kesinlikle. Düşünmeye bile gerek yoktu.

Sonra, Direniş kampındaki diseksiyon masalarından söz ederkenki keyifsiz surat ifadesini hatırladım. Kampı yerle bir etmeyi veya birilerini öldürmeyi *istemezdi*. Buna emindim. Ama ya yapmak *zorunda* kalırsa? Bir baş melek olarak hak ettiği yeri almanın ve meleklerini düşmekten kurtarmanın tek yolu buysa ne olacaktı?

Kamyonetin yanından aşağıya kaydım ve kollarımı dizlerimin etrafına sardım.

Raffe'yi Direniş kampına götürmüştüm. Onun bir melek olduğunu bile bile ona hayatta kalan en kalabalık insan grubunun nerede gizlendiğini göstermiştim.

Aklımdan Çukur'daki kalıntılar geçti. Orijinal cehennem yaratıkları arasında da onlara ihanet eden sıırıslıklam âşık bir ergen mi olmuştu? Kusursuz görünümlü eski bir meleğin bir cehennem yaratığına âşık olması fikri gülünçtü. Ama eminim ki ergen cehennem yaratığı öyle düşünmemişti.

Gözlerimi yumdum. Midem bulanıyordu.

Beliel'in bana karısının başına gelenleri gösterdikten sonra söyledikleri zihnimde yankılandı. "Ben de dostum olduğunu sanıyordum... Artık ona güvenen kişilerin başına ne geldiğini biliyorsun." Tekrar kamyonete bindim ve direksiyonu sıkıca tutarak oturdum. İçime derin bir nefes

çekip tüm bunları düşünmemeye çalıştım.

Annem güven dolu bakışlarıyla beni izliyordu. Konuşmanın ne kadarını duyduğunu bilmiyordum ama zaten onun dediği hiçbir şeye inanmazdı. Beni kurtarmak için onunla işbirliği etmiş olsa da ona asla güvenmezdi. Belki daha çok annem gibi olmalıydım.

Yolun ilerisinde kız kardeşim bir ağaç dalına konmuş, yolu göstermemi bekliyordu.

Ailem yanımdaydı ve yapmamız gereken tek şey yola devam etmektir. Kuzeye ya da güneye... Hangi yöne gidersek gidelim, gün boyunca yol alırsak savaştan uzak kalırız. O anda, Günlerin Sonu'ndan beklenebileceği kadar güvendedik ancak.

Meleklerin bulunacağı yerden uzaklara doğru yol almak gayet mantıklıydı.

Çok mantıklıydı.

Motoru çalıştırdım. Doğuya yöneldik. Direniş kampına doğru.

Palo Alto'ya varmadan çok önce uzaklardaki dumanı gördük. Paige çekirgeleriyle birlikte önden giderken, biz de ölü trafiğin arasından dolanarak ilerliyorduk.

Meleklerin alacakaranlığa kadar saldırmaması gerekiyordu. İnsanların hâlâ güvende olması gerekirdi. Ama Direniş kampına vardığımızda, kendime masal okuduğumu anladım.

Kamyoneti El Camino'ya park edip indik. Binalar yanmakta olan tek bir bina haricinde sağlamdı.

Yola bedenler saçılmıştı. Okulun arabalarına ve duvarlarına kanlar sıçramıştı. İnsan kanı olmadığını ummakla birlikte hiç emin değildim.

“Burada bekle, anne. Gidip neler olduğuna bakayım.” Kamyonetten inerken, Paige'in tembihlediğim gibi ağaçların arasına gizlenip gizlenmediğini görmek için göğebaktım. Onu ve çekirgelerini göremedim. Direnişçiler çok meşgul olmasalardı, muhtemelen geldiğini görürlerdi.

Okula doğru yürürken, hayatta kalan kimse var mı

diye etrafıma bakındım. Katliama doğru sadece birkaç adım atmıştım ki durdum. Cesetlerin arasında tanıdığım birisini göreceğim diye korktum.

Rüzgâr yaprak ve çöp parçalarını etrafa savuruyordu. İnsanların saçları rüzgârda uçuşuyor, neyse ki suratlarının bir kısmını gizliyordu. Bir kâğıt parçası savruldu ve dumanlarla kaplı göğe bakan bir cesedin üstüne kondu.

Kâğıt cesedin omzuna, boş bir ifadeyle göğe bakan solgun ve ölü suratının yanına yerleşti. Dee ve Dum'ın yetenek gösterisi ilanıydı.

*İster tek gelin, ister hepiniz,
Ama en muhteşem şova gelin!*

Bir yetenek gösterisi. O çocuklar ciddi ciddi bir yetenek gösterisi gibi saçma ve önemsiz bir şey yapabileceğimizi düşünmüşlerdi.

Arabaların kaportalarına, yola, okulun avlusuna serilmiş cesetlerin suratlarına göz atarken, Dee'yi ya da Dum'ı görmeyeceğimi umdum. Ağır ağır otoparkta ilerledim. Birkaç kişi asfaltın üstüne kıvrılmış hafifçe inliyor ve ağlıyordu.

Okulun iç kısmında pencereler kırılmıştı, kapılar menteşelerinden çıkmış ve parçalanmıştı, sıralar ve sandalyeler de sarı renkli çimlere fırlatılmıştı. Ama orada daha fazla hayat ve hareket vardı. İnsanlar cesetlerin üzerine eğilmiş ağlıyor, birbirlerine sarılıyor, sersemlemiş bir halde ve şok içinde dolanıyordu.

Bir adamın kopan kolunun kanamasını durdurmaya çalışan bir kıza yardım etmek için durdum.

“Neler oldu?” diye sordum meleklerle ve canavarlarla ilgili dehşet verici bir öykü duymaya kendimi hazırlayarak.

“Ölü insanlar,” dedi kız ağlayarak. “Savaşçılarımızdan birkaçı bir göreve gittikten sonra, bir anda onlar geldiler. Buradaki herkesi koruması için sadece çekirdek kadro kalmıştı. Herkes dehşete kapıldı. Bir katliam yaşandı. Sona erdiğini sandık. Ama saldırıya uğrayıp savunmasız kaldığımızın haberi yayılmış olacak ki, bunun ardından çeteler geldiler.”

Bunu insanlar mı yapmıştı yani? Canavarlar, melekler veya Çukur efendileri değil mi? İnsanlara saldıran insanlar.

Gözlerimi yumdum. Bizi bu hale getirdikleri için melekleri suçlayabilirdim ama onlar gelmeden çok öncesinden beri de bunları yapmıyor muyduk?

“Çeteler ne istedi?” diye sordum tereddütle gözlerimi açıp dünyayla yüzleşerek.

“Ellerine ne geçerse.” Baygın adamın kopan kolunun etrafına yırtık bir gömlek sardı. “Bazıları sürekli olarak yiyeceklerini geri istediklerini söylüyordu. Dükkânlarına el koyduğumuzda aldığımız şeyleri istiyorlardı.”

Yakınlardaki yiyecek mağazalarından birinin kapısında gördüğüm kanlı el izini hatırladım. Direniş mağazayı çetelerden birinden almış olmalıydı.

Yaşlıca bir adam yardıma gelince, yaralıları ana binaya taşıyan bir diğer grubun yanına gittim.

Ora ya onları hızla uyarmak, sonra da ailemle birlikte kuzeye veya güneye gitmek için gelmiştim. Ama kendimi Obi’yi arayıp herkese yardım ederken bulduk. Kimse

nerede olduğunu bilmiyordu.

Annem çürük yumurtalarını bulmak için telaşla eski sınıfımıza girdi. Yumurtalar şaşılacak bir biçimde hâlâ oradaydı. Sanırım, kimse o pisliği temizlemek istememişti. Cehennem yaratıkları gelebilir diye kartonları dağıttı. İnsanlar etrafına toplanıp bunları aldılar.

“Geri geliyorlar!” diye bağırды birisi.

Koruluğun kenarından okula doğru gölgeler akın etti.

Herkes koşa koşa en yakındaki binaya girdi. Birkaç kişi yaralıların yanında durup tüfeklerini, küreklerini veya bıçaklarını kaldırıp sevdiklerini korumaya hazırlandılar.

Gelenler Uriel tarafından yeniden dirilenler olarak isim takılan çekirge kurbanlarıydı. Büzüşmüş bedenleri tuhaf, zombileri andırır bir biçimde bize yaklaşıyordu. Öldüklerinden ve yeniden dirildiklerinden öylesine emin gibiydiler ki, rollerini iyi oynuyorlardı. Kendilerine canavarlarmış gibi davranılması adeta onları canavarlar olmaya ikna etmişti.

Ama saldırıya geçecek kadar yaklaşmalarına fırsat kalmadan, kız kardeşim çekirgeleriyle tepelerinde daireler çizmeye başladı. Sadece üç çekirge vardı ama çekirge kurbanlarının korktuğu tek bir şey varsa bunlar çekirgelerdi.

Yeniden dirilenler onları görür görmez sokağın karşısındaki koruluğa kaçışıp gözden kayboldular; artık zombiler gibi davranmıyorlardı.

Direnişçiler önce kaçan saldırganlara, sonra alçaktan uçan Paige’e ve evcil hayvanlarına baktılar. İnsanlardan bazıları yaralılarını bırakıp gizlendi; çekirgelerin de yeni-

den dirilenlerden daha fazla korktukları belliydi.

Ama geri kalanı yerlerinde kalıp tüfeklerini Paige'e çevirdiler. Bunlardan biri oraya son gittiğimde Obi'yle birlikte konsey odasında olan adamlardandı. Paige'i Frankenstein'in peşine düşmüş, öfkeli bir köylü gibi ke-mentleyen adam. Sanırım, Obi ona Martin diye hitap et-mişti.

"Size yardım etmek için burada." Herkesi sakinleştir-mek için ellerimi havaya kaldırdım. "Sorun yok. O, sizin tarafınızda. Bakın, saldırganları korkuttu."

Kimse tüfeğini indirmede ama ateş eden de olmadı. Bunun sebebi büyük bir ihtimalle bana inanmaları değil, ses çıkarıp meleklerin dikkatini çekmek istemeleriydi.

"Martin," dedim. "Obi'nin ne dediğini hatırlıyor mu-sun? Kız kardeşimin insanlığın umudu olabileceğini söy-lemişti." Paige'i işaret ettim. "Kız kardeşim o. Onu hatırla-dın mı?"

"Evet, onu hatırlıyorum," dedi Martin. Tüfeğini dos-doğru Paige'e çevirmişti. Yanında da tanıdık iki kişi var-dı. Paige'i yakalayıp bağlayan grupta onlar da vardı. "İn-san eti yemekten hoşlandığını hatırlıyorum."

"Paige bizim tarafımızda," dedim. "Sizi korumak için gizlendiği yerden çıktı. Obi ona inanıyor. O gün ne dedi-ğini duydun."

Herkes Martin'in ne yapacağını görmek için onu izli-yordu. O ateş ederse, hepsi edecekti.

Onu vurmanın hayallerini kurarmış gibi tüfeğini Paige'e doğrultmaya devam etti.

"Hey!" diye seslendi Paige'e. "Bize saldıran çeteler şu yöne gitti." Tüfeğiyle El Camino Real'in kuzeyini işaret

etti. “Birkaçını vurdum. Senin ve evcil hayvanların için kolay hedefler.”

Tüfeğini indirdi ve kayışını yırtık gömleğinin üstünden geçirdi. “Saygıdeğer konuklarımızı doyurmadığınızı da asla söylemesinler.”

Bir an için, herkes onu izlemeye devam etti. Sonra, Direnişçiler teker teker tüfeklerini indirdiler.

Çekirgeleri tepede akbabalar gibi daireler çizerken, Paige gökten bana baktı. Hem istekli, hem de kafası karışmış gibiydi; ne yapması gerektiğini bilemez haldeydi.

Yanıtları bulabilmek için bana bakıyordu ama ben de ne yapacağımı bilemiyordum.

“Evet!” dedi annem Paige’e koşarak ve ellerini Martin’in gösterdiği yöne doğru sallayarak. “Git, küçük kızım. Öğle yemeği vakti geldi!”

İhtiyaç duydukları tek izin buydu. Çekirgeler kız kardeşimle birlikte kuzeye doğru uçtular.

“Dikkatli ol,” diye seslendim arkasından.

Dehşete kapılmıştım. Rahatlamıştım. Korkuyordum. Aklım karışmıştı. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi.

Obi'nin ortaya çıkıp işleri kontrol altına almasını bekleyip duruyordum ama onu hâlâ bulamamıştım. Başka ne yapacağımı bilemediğimden, bir yandan onu ararken bir yandan da yaralıların içeri taşınmasına yardım ettim.

Yaralılar ana binaya taşınırlarken bazen bağıyor, bazen fazla sessiz oluyorlardı. Orada bir doktor olup olmadığı bile bilmiyordum ama içerisi tam teşekküllü bir hastaneymiş gibi yaralıları içeri taşıyorduk.

İspanyol tarzı bu lise binası doktorlarla ve ekipmanlarla doluymuş gibi davranıyorduk. Yaralılara iyileşeceklerini, doktorun yakında onlarla ilgileneceğini söylüyorduk. Bazılarının beklerken öleceğini tahmin ediyordum ama onları yatırıp diğerlerini almak için çıkarken bunu onlara söylemeye devam ediyordum.

Yaralıları içeri taşımanın bir ritmi vardı. Hepimize yapacak bir iş veriyordu; düzenli ve doğru çalıştığımızı hissettiren bir işti. Beynimi kapatıp bir yaralıdan diğerine geçerken bir robot gibi hareket ettim.

Şaşılacak bir şeydi ama diğerleri de bir düzen varmış gibi hareket ediyordu. Bazıları ihtiyaç duyanlara su getiriyor, diğerleri ağlayan çocukları toparlayıp onları teselli ediyor, geri kalanlarsa binalardan birinde hâlâ devam eden yangını söndürmeye çalışıyordu. Bir de geri kalanımızı korumak için tüfeklerini göğe çevirmiş bekleyenler vardı.

Herkes en yapması gerektiği söylenmeden bir rol üstlenmişti.

Ama Obi'yi bulur bulmaz, o düzen hissi yerle bir oldu.

Kötü durumdaydı. Kesik kesik nefes alıyordu ve elleri buz gibiydi. Göğsünde tüm gömleğini kan içinde bırakmış bir yara vardı.

Derhal yanına gidip ellerimi yarasının üstüne bastırdım. “Yetiştik, Obi, iyileşeceksin.” Ama hiç de iyileşemiş gibi görünmüyordu. Bakışlarından yalan söylediğimi bildiğini görebiliyordum.

Öksürdü ve soluk almaya çalıştı.

Orada yatmış, kız kardeşimle ilgili olayları izliyor, bizler diğer yaralıları içeri taşıırken sabırla onu bulmamızı bekliyordu.

“Yardım et onlara,” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Elimden geleni yapıyorum, Obi.” Kanamasını durduracak kadar yarasını kapatamıyordum.

“Melekleri herkesten iyi tanıyorsun.” Güçlkle nefes almaya çalıştı. “Güçlü ve zayıf yönlerini biliyorsun. Onları nasıl öldüreceğini de.”

“Bunları sonra konuşuruz.” Yarasına ne kadar bastırısam da, kanlar parmaklarımın arasından ve ellerimin kenarından akıyordu. “Şimdi dinlen.”

“Kız kardeşinin canavarlarıyla yardım etmesini sağla.” Gözlerini yumdu ve güçsüz bir biçimde tekrar açtı. “Seni dinler.” Nefes aldı. “İnsanlar sana kulak verir.” Nefes aldı. “Onlara liderlik et.”

Başımı salladım. “Bunu yapamam. Ailemin bana...”

“Biz de senin aileniz.” Nefes alıp verşi yavaşladı. Gözleri kapandı. “Sana ihtiyacımız var.” Nefes alıp verirken bunları güçlükle söylüyordu. “İnsanlığın. Sana. İhtiyacı. Var.” Sözcükler artık birer fısıltı gibi çıkıyordu. “Ölmelerine izin verme.” Nefes aldı. “Lütfen...” Nefes aldı. “Lütfen, ölmelerine izin verme...”

Kıpırtısız kaldı ve boş boş gözlerime baktı. “Obi?”

Kulak kesilip nefes alıyor mu diye yokladım ama hiçbir hayat belirtisi yoktu.

Titreyen ellerimi geri çektim. Kanla kaplanmışlardı.

Obi arkadaşım bile değildi ama gözlerim yine de yaşlarla yanıyordu.

Medeniyetin son temel taşı da yıkılmış gibi hissediyordum.

Etrafıma bakınca, oradaki herkesin durup Obi’yi izlediğini ilk kez fark ettim. Hepsinin gözleri dolu doluydu. Herkes onu sevmiyor olabilirdi ama hepsi ona saygı duyuyordu.

Onu bulana dek, kimse onun yaralıları arasında olduğunu fark etmemişti. Artık yaralıları taşıyanlar, susamış olanlara su verenler, kucak dolusu battaniye dağıtanların hepsi donakalmıştı ve boş gözleri göğe çevrilmiş, kanlarla kaplı çimlerde yatan Obi’ye bakıyordu.

Bir kadın elindeki battaniyeleri bıraktı. Suratı allak bullak bir halde arkasını döndü ve ayaklarını sürüye sü-

rüye, omuzları sarkık yerle bir olmuş birisi gibi uzaklaştı.

Bir adam yaralı bir kadını nazıkçe ana binanın basamaklarına bıraktı. Arkasını döndü ve afallamış bir halde savaş manzarasından uzaklaştı.

Ben yaşlarda bir çocuk suyunu verdiği, bir duvara yasladığı yaralı adamdan çekti. İlk adamın yanındaki, ikinci yaralı adama düşünceli düşünceli bakarken su matarasının kapağını kapattı. İkinci adam ona uzanırken dönüp gitti.

İlk birkaç kişi yardımı kesince, diğerleri de işlerini bırakıp gitmeye başladılar. Bazıları ağlıyordu, diğerleriyse okulun bahçesine çıkarken korkmuş ve yalnız gözüktüyorlardı.

Kamp dağılıyordu.

Obi'yle ilk tanıştığımda söylediği bir şey geldi aklıma. Meleklere saldırmanın onları yenmek anlamına gelmediğini söylemişti. İnsanların kalplerini ve ruhlarını kazanmakla ilgiliydi. Onlara hâlâ bir umut olduğunu anlatmakla ilgiliydi.

Obi artık öldüğüne göre, umut da onunla birlikte ölmüştü sanki.

Onlara binayı boşaltmaları gerektiğini söylemek zorunda kalmış olmam beni daha iyi hissettirmiyordu. Obi'ye söylerim, o da onlara söyler diye düşünmüştüm. Ama artık bu iş de benim omuzlarımdaydı.

Birkaç kişinin yardımıyla herkesi okulun bahçesinde topladım. İlk kez açık alanda olmaktan veya gürültü yapmaktan endişelenmiyordum, çünkü avın alacakaranlığa kadar başlamayacağını biliyordum. Kamptan o kadar kişi ayrılmasına rağmen, hâlâ bahçenin büyük bir kısmını kaplamıştık. Gitmeye hazırlanan bir sürü kişiyi de yakalamıştık.

Sadece birkaç kişiye durumu anlatabilir, haberi yaymalarını isteyebilirdim ama neler olup bittiği konusunda kafa karışıklığı ve kitlesel bir panik yaratmak istemedim. Son bir medeni toplantı yapmak için yirmi dakika ayırmak neler olacağını anlatmaya değerdi.

Acele etmemiz gerektiğini bildiğim halde, ağır ağır bir yemek masasının üstüne çıktım. İnsanlara kısa süre

sonra öleceklerini söyleyecek olmak, kaslarımı germiştii. Sabah dek, insanların yarısı, belki daha fazlası ölmüş olacaktı.

Bahçede hâlâ cesetlerin olması da işimi kolaylaştırmıyordu. Ama açıklamamın uzun süreceğini sanmıyordum; hem bir sürü insan ölmemiş gibi davranmak da anlamsızdı.

Öksürdüm ve ne diyeceğimi düşündüm.

Daha lafıma başlayamadan, otoparktan yeni bir grup insan geldi. Dee, Dum ve bir düzine kadar özgürlük savaşçısı, üstleri başları isle kaplı bir halde geldiler ve dört bir yana saçılmış cesetlere bakmaya koyuldular.

“Neler oluyor?” dedi Dee. Alnını kırıştırdı. “Neler oldu? Obi nerede? Onunla konuşmamız gerek.”

Kimse bir şey demedi. Benim yanıt vermemi bekliyor olmalıydılar.

“Sizler yokken kamp saldırıya uğradı.” Onlara Obi’nin öldüğünü nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Dudaklarımı yaladım. “Obi...” Boğazım kupkuru kesildi.

“Ne olmuş ona?” Dum bir şeylerden şüphelenmişti, sanki ne diyeceğimi anlamıştı.

“Başaramadı,” dedim.

“Ne?” dedi Dee.

Savaşçılar kalabalıktan teyit bekler gibi etraflarına bakındılar.

Dee bunu kabullenemezmiş gibi ağır ağır başını salladı.

“Hayır,” dedi bir başka savaşçı. Geri geri gitti. “Hayır.”

“Obi olamaz,” dedi savaşçılardan biri suratını isle kaplı elleriyle örterek. “O, olamaz.”

Hepsi afallamış ve şaşkın haldeydi.

“Bizi bu karmaşadan kurtaracaktı,” dedi ilk savaşçı. “O hergele ölemez.” Öfkeliydi ama suratını küçük bir çocuk gibi buruşturdu. “Ölemez işte.”

Tepkileri beni çok sarstı.

“Sakin olun,” dedim. “Böyle yaparsanız, kimseye...”

“Bu kadar,” dedi adam. “Kimseye, kendimize bile yardım edemeyiz. İnsanlığa yol gösterecek sayıda değiliz. Obi yoksa, bu iş bitmiştir.”

Kendi içimde tekrarladığım sözleri söylüyordu. Sesindeki yenilgiyi duymak beni kızdırdı.

“Bir emir komuta zincirimiz var,” dedi Martin. “Obi’den sonra gelen kişi işleri devralır.”

“Obi Penryn’in liderlik etmesi gerektiğini söyledi,” dedi yaralıları taşımama yardım etmiş olan bir kadın. “Onu duydum. Son nefesini verirken söyledi.”

“Ama ikinci kıdemli kişi...”

“Bunun için vaktimiz yok,” dedim. “Melekler geliyorlar. Bu gece, gün batımında en fazla insan öldürmekle ilgili bir yarış için avlanmaya başlayacaklar.”

Bir tepki bekledim ama kimse şaşırmamıştı. İnsanlar yıpranmış, taciz edilmiş ve travma geçirmiş haldeydi. Üstlerindeki paçavralarla, sıskaları çıkmış, besinsiz kalmış, leş gibi ve perişan bir halde onlara bilgi vermemi ve yön göstermemi bekliyorlardı.

Meleklerin yaptığı toplantılardaki o kusursuz bedenlerle, şaşıaalı görünümle tamamıyla tezat içerisindeydiler. Karşımdakilerin birçoğu yaralı, bandajlı, topallar ve yarı haldeydi. İrileşmiş gözleriyle çaresizliklerine açılan bir pencereydi.

Müthiş bir öfke dalgası her yanıma sardı. Evrendeki

kusursuz yerleriyle kusursuz melekler. Neden bizi rahat bırakamıyorlardı? Sırf bizden daha iyi görünümlüler, daha iyi duyuyorlar, görüyorlar, işitiyorlar, her şeyde daha iyiler diye bizden daha değerli değillerdi.

“Bir av mı?” dedi Dee. İşle kaplı kardeşine baktı. “Demek bu yüzden yapmışlar.”

“Neyi?” dedim.

“Yarım adanın güney ucunda yangın çıkarmışlar. Buradan kaçmanın tek yolu körfez veya hava.”

“Gözlem kameralarında gördük,” dedi Dum. “Yangını söndürmek için oraya gitmek istedik ama vaktimizin yarısını meleklerden kaçarak geçirdik. Orası artık tamamiyle kontrolden çıkmış durumda. Obi’ye bunu anlatmak için geri döndük.”

Anlattıkları suratıma bir tokat gibi çarptı.

Köprüler depremler yüzünden yıkılmıştı. İşler durumda olan tüm tekneleri ve uçakları bir araya getirebilsek bile, güneş batmadan önce çok az sayıda insanı oradan kaçırabilirdik.

Av o geceye kadar başlamayacağı için, o zamana dek kaçabileceğimizi düşünmüştüm.

“Yangın kuzeye doğru ilerliyor,” dedi Dee. “Bizi kuşatmaya çalışıyorlar sanki.”

“Aynen öyle yapıyorlar,” dedim. “Avlayabilmek için etrafımızı çeviriyorlar.”

“Kabak gibi ortadayız o halde,” dedi birisi. “Bu kadar mı yani?”

“Elimizden gelecek en iyi şey kaçıp saklanmak ve bizi bulmayacaklarını ummak mı?” İnsanlar öfkelenmeye başlamıştı.

Herkes aynı anda konuşmaya başladı.

Gürültüyü endişeli bir ses bastırdı. “Birisi bu kızı alabilir mi?”

Hepimiz bunu bağırarak söyleyen adama baktık. Omzunda ve kolunda bandajlar olan sıksa bir adamdı. Yanında on yaşlarında iki kız duruyordu.

Kızlardan birini arkasına itti, diğerini de öne çıkardı. “Tekrar yollara düşeceksek, onu doyurup koruyamam.”

Kızlar ağlamaya başladılar. Arkasına ittiği kız da en az öndeki kız kadar korkmuş gözüküyordu.

Bazılarımız anlayışlı bir ifadeyle izlerken, diğerleri dehşet içinde adama baktılar. Ama en merhametli kişiler bile öne çıkıp herkesin ya avcı ya da av olacağı bir durumda çaresiz bir çocuğu doyurma ve koruma sorumluluğunu almaktan çekindi.

Ama kimsenin yüreği sızlamış gibi de değildi. Birkaç kişi kızı buz gibi, nahoş bakışlarla süzüyordu. Aralarından biri her an öne çıkıp kızı alabilirdi.

“Kızını mı veriyorsun?” diye sordum şok içinde.

Başını salladı. “Bunu asla yapamazdım. Bu kız meleklerin istilasından hemen önce bizimle birlikte Kaliforniya’ya tatile gelen arkadaşımın çocuğu.”

“O halde, artık aileden birisi,” dedim dişlerimi sıkarak.

Adam etrafındaki suratlara baktı. “Daha ne yapacağı mı bilemiyorum. Onu koruyamam. Karnını doyuramam. Bir başkasının yanında daha iyi olur. Geriye kalan tek seçenek onu terk etmem. Hem onu, hem ailemi hayatta tutamam.” Sağlam koluyla arkasındaki ağlayan kıza sarıldı; herkesin dikkatini çekmeden önce keşke onu saklasaydı diye düşünüyor gibiydi.

“Ama o da aileden,” dedim. O kadar öfkelen dim ki titremeye başladım.

“Bak, bunca zamandır onu hayatta tuttum,” diye bağırdı adam. “Ama bunu daha fazla yapamam. Kendim ve kızım nasıl sağ kalacağız, bunu bile bilmiyorum. Çaresiz durumdayım. Sadece kendimi ve kızımı korumak için ne gerekliyse onu yapıyorum.”

Kendimi ve kızımı.

Paige’in alışveriş merkezinde bulduğu ölmekte üzere olan adamı düşündüm. Onun ailesine ne olmuştu? O anda dağılırsak, kendimizi diri diri yenmemizi umursayan kimsenin olmadığı karanlık bir yerde tek başımıza ölmek üzere mi bulacaktık?

Adamın elinde bir tek sevdiği bir çocuğun yaptığı pastel boya resim kalmıştı. İşte, tam o anda o çocuğun, Paige’in ve ölmek üzere olan adamın aile anlamına gelen örümcek ağı kadar ince bir bağın parçası olduklarını fark ettim. Adamı diri diri yenmekten kurtarmış olan şey buydu. Paige’e insanlığı için savaşması gerektiğini hatırlatan unsur buydu.

Nihayet, Obi’nin söylediği şeyin ne anlama geldiğini anlamıştım. Tüm bu savunmasız, konuşup duran, kusurlu insanlar benim de ailemdi. Beni böyle hissettirdiği için içimden Obi’ye lanetler okumak geçti. Kız kardeşimi ve annemi korumak yeteri kadar güç olmuştu zaten. Ama kendi insanlarımin dağılıp ölmesini, belki hazır başlamışken birbirlerini parçalamalarını izleyemezdim.

“Hepimiz aileniz,” dedim Obi’nin sözlerini tekrarlayarak. “Yalnız değilsin. O da değil.” Tek başına bahçenin ortasında tir tir titreyen kızı işaret ettim.

“İçine derin bir nefes çek,” dedim. Bunu bir şeyden korktuğumda, babamın bana söylediği gibi söylemeye çalıştım. “Sakin ol. Bundan kurtulacağız.”

İnsanlar bir bana, bir de Direniş’ten geriye kalanlara baktılar. Kalabalığı bin bir türlü duygu sarıp sarmalamıştı.

“Öyle mi?” dedi direnişçilerden biri. “Bizi kim kurtaracak? Kafalarımızı bu yenilmesi imkânsız düşmana karşı birer koçbaşı gibi iterken, kim herkesi bir arada tutacak kadar çatlak ve güçlü?”

Rüzgâr etrafımızdaki ölülerin ceketlerini dalgalandırdı. “Ben.”

Bunu diyene dek kendim de inanmamıştım.

En azından, kimse gülmedi. Ama beni huzursuz etmeye yetecek kadar uzun bir süre bana baktılar.

Omuzlarımı silktim. İnsanın kendinden söz etmesi tuhaf bir şeydi. “Melekler hakkında hayatta olan herkesten daha fazlasını biliyorum. Bir...” Ürkünç Ayı’nın artık ben-de olmadığını hatırladım. “Biriyle arkadaş oldum...” Kiminle? Raffe mi? Nöbetçiler mi? Bizi hayvanlarmışız gibi avlayacaklardı. “Her neyse, harika bir ailem var.”

“Beynin ve bir ailen var,” dedi başında büyük bir yarık olan bir adam. “Özel gücün bu mu?”

“Hepimiz birbirimizden ayrılabilir ve tek başımıza ölebiliriz.” Sesim daha kararlı çıktı ve biraz daha sert konuşmaya çalıştım. “Ya da bir arada kalır, son direnişimizi gösteririz.”

İstesem de istemesem de Obi’nin Direnişi’nden geriye kalanı ben yönetecektim.

“Dört bir yana kaçmak ve gizlenmek yerine, birlikte

çalışacağız. Sağlıklı ve güçlü olanlar ilerleyemeyenlere yardım edecekler. Mümkün olduğu kadar çok sayıda tekne ve uçak toparlayacağız ve en kısa zamanda insanları körfezin karşısına geçirmeye başlayacağız. Tekneleri kullanılacak ve insanları karşı geçirecek gönüllülere ihtiyacımız var.”

İşler durumda olan uçak bulabileceğimizi sanmıyordum; olsa bile, melekler ortalıkta cirit atarken havalanacak kadar cesur kimse olduğunu düşünmüyordum. Ama bu insanlardan bazıları bir tekne idare etmesini biliyor olabilirdi.

“Gün batmadan herkesi karşıya geçiremeyiz,” dedi birisi.

“Haklısın,” dedim. “Ne kadar sürerse sürsün, onları karşıya geçirmeye devam edeceğiz, çünkü bazılarımız bir karmaşa yaratıp melekleri meşgul edecek.”

“Bunu kim yapacak?”

Yanıt vermeden önce biraz düşündüm. “Kahramanlar.”

İnsanların kalıp yardım etmek veya gidip şanslarını tek başlarına denemek arasındaki seçimi yapması uzun sürmedi. İnsanların üçte biri bahçedeki konuşmamdan sonra gitti. Ama geri kalanı kaldı; bunlara rahatlıkla gidebilecek sağlıklı kişiler de dâhildi.

Geride kalıp yardım etmeye karar veren sağlıklılar yaralıları arabalara taşıdılar. Onları çok uzağa götürmek mümkün olmasa da, oradan çıkarmamız gerekiyordu, çünkü meleklerin o gece gelecekleri ilk yer okuldu.

Ölüleri geride bırakmamız gerekiyordu. Bu durumda beni dile getirebileceğimden çok daha fazla rahatsız ediyordu. Düşmüşler bile Beliel'e düzgün bir cenaze töreni yapabilmişlerdi.

"Yangın ne kadar uzakta?" diye sordum ikizlere Obi'nin karargâh olarak kullandığı kerpiç binaya doğru yürürken.

"Mountain View'nun güney ucu biz giderken dumanlı görünmeye başlamıştı," dedi Dee. "Gözlem videolarını izleyip ne kadar ilerlediğini görebiliriz."

Gözlem videoları.

“Gözlem sistemiyle bir anons yapabilir miyiz?”

İkizler omuzlarını silktiler. “Muhtemelen, kamera olarak kullandığımız dizüstü bilgisayarlarla ve cep telefonlarıyla bir anons yapabiliriz. Ama önce mühendislerle konuşmamız gerek.”

“Hâlâ burada olanlar var mı?”

“Bilgisayar odasından hiç çıkmadılar ki,” dedi Dee.

“Bunu ayarlamalarını söyler misin? Haberi duyurayım,” dedim koridorda bilgisayar odasına giderken. “İnsanların neler olup bittiğini bilmesi gerek.”

Bilgisayar odası portatif solar panellerle, kablolarla, cep telefonlarıyla, tabletlerle, dizüstü bilgisayarlarla, her ebatta ve biçimde bataryalarla doluydu. Çöp bidonuysa boş hazır erişte paketleriyle ve enerji yiyeceği ambalajlarıyla doluydu. Bir düzine kadar mühendis başlarını kaldırdılar ve Dee-Dum’ın okul bahçesinde olanları anlatışını dinlediler.

“Biliyoruz,” dedi yorgun bakışlı, Tokyo’yu yerle bir eden Godzilla’nın resmi olan bir tişört giymiş bir adam. “Bahçedeki kameralardan izledik. Birkaç kişi gitti ama bizler yardım etmek istiyoruz. Ne yapabiliriz?”

“Harikasınız,” dedi Dee.

Mühendislerin anonsu yapmam için hazırlıkları bittirmeleri uzun sürmedi. Kampın son kafesi de Paly Lisesi’nden ayrılırken, bunu tekrar tekrar bir mesaj olarak yayınlatabilmek için konuşmamı kayıt ettik.

“Melekler bu gece günbatımında geliyorlar,” dedim mikrofona. “Mümkün olduğunca fazla sayıda insanı avlayacaklar. Yarımadanın güney ucu bir yangınla kapanmış

durumda. Tekrar ediyorum, yarımadanın güney ucu bir yangınla kapanmış durumda. Golden Gate Köprüsü'ne gidin. Karşıya geçmeniz için oraya birilerini yolluyoruz. Gelmek istiyorsanız ve gelebilecek durumdaysanız, melekleri meşgul etmek ve diğerlerine bir yaşama şansı verebilmek için Doğu Körfezi Köprüsü'ne gelin. Mümkün olan en fazla sayıda savaşıya ihtiyacımız var.”

İçime derin bir nefes çektim. “Dışarıdaki çete üyeleri ne sesleniyorum... Tek başınıza daha ne kadar dayanabileceğinizi sanıyorsunuz? Sağlam sokak askerlerine ihtiyacımız var.” Obi gibi konuştuğumu fark ettim. “Hepimiz aynı taraftayız. Yarın gelip sizleri yok edeceklerse, bugün hayatta kalmanın ne anlamı var? Neden bir araya gelip bu işi yapmaya çalışmıyoruz? En azından, var gücümüzle savaşırken ölelim ve onlara ne olduğumuzu gösterelim. Gelin ve Körfez Köprüsü'ndeki savaşa katılın.”

Sesimi serleştirdim. “Melekler, şayet dinliyorsanız, çaresizlerin peşine düştüğünüz takdirde herkes utanç verici ödlekler olduğunuzu öğrenecek. Bunun hiçbir şanlı şerefli yanı yok. Kanlı ava çıkarsanız, kendinizi rezil ettiğinizle kalacaksınız. Asıl savaş Doğu Körfezi Köprüsü'nde olacak. Savaşmaya değer herkes orada olacak. Size güzel bir gösteri hazırladığımızdan emin olun. Bizi gelip bulmanız için size meydan okuyorum.”

Konuşmayı nasıl bitireceğimi bilemediğimden durakladım. “Ben, Penryn Young. İnsan kızı, meleklerin katili.”

Meleklerin Kızı lafı bana her daim Raff'eyle birlikte geçirdiğim zamanı hatırlatacak. O gece, benim de dostum olabileceğini düşündüğüm dostlarıyla hepimizi avlayacak olan Raff'e. Ama bu bir çocuğun aç bir aslanın onun

katili yerine, tüylü evcil hayvanı olmasını beklemesi gibi bir şeydi.

Kendime güvenerek konuştuğumu düşünüyordum ama hem ellerim buz kesmişti, hem de nefesim titrek çıkıyordu.

“Ay, şu meleklerin katili ismine bayıldım,” dedi Dum başını sallayarak.

“Bunun işe yarayacağına emin misin?” dedi Dum kaşlarını çatarak. “Golden Gate Köprüsü’ne giderlerse...”

“Gitmeyecekler,” dedim. “Onları tanıyorum. Asıl savaşın olduğu yere gelecekler.”

“Kız onları tanıyor, adamım,” dedi Dum. “Süper. Körfez Köprüsü’ne gelip bizim peşimize düşecekler.” Başını salladı, sonra bunun ne demek olduğunu fark edince kaşlarını çattı. “Bir dakika...”

“İnsanların bunu dinleyeceğine emin misin?” dedim.

“Ha, kesinlikle,” dedi Dee. “İnsanların iyi yaptığı bir şey varsa, o da dedikodudur. Haber yayılacak, zaten herkes seni tanıyor.”

“Annenle kız kardeşini de tanıyorlar ama bu ayrı bir olay,” dedi Dum.

“Gelecekler,” dedi Dee. “Ellerindeki tek lider sensin.”

İki arka koltuğu olan büyükçe bir arazi aracına bindim. Arka koltuğa oturdum ve yumuşak deri kaplamayı, renkli camları ve birinci sınıf müzik setini fark ettim. Bir zamanlar her zaman elde edebileceğimizi düşündüğümüz şeylere asla sahip olamayacaktık.

Paige üç çekirgesinin birinin kollarında uçuyordu, anemse kaçırılmamla hiçbir ilgileri olmadığına yeminler eden bir otobüs dolusu kült üyesiyle yolculuk ediyordu. Onlar hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum ama o otobüsteki birilerinin güvenliğinden endişe etmemiz gerekiyorsa, nanem için değil onlar için endişelenecektik.

Kayıtlı anonsum insanlara bir planım olduğunu söylüyordu. Ama aslında bir planım yoktu. Tek bildiğimiz, bazılarımız melekleri Körfez Köprüsü'nde oylarken, geri kalanımızın Golden Gate Köprüsü'nden kanalı geçecek olmasıydı.

Obi'nin son zamanlarda oluşturmakta olduğu konseyin geriye kalan son üyeleriyle birlikte arka koltuğa sığış-

tım. Bunlardan biri Apple'ın global dağıtımdan sorumlu bir kadın, diğeryse kendine Albay diyen eski bir askerdi.

Albay sürekli olarak bana şüpheli bakışlar fırlatıyordu. Benimle ilgili olarak anlatılan o çılgınca öykülere inanmadığını açıkça belli ediyordu. Öykülerden bir tanesi bile doğru olsa dahi “insanların çaresizlikle umut ettiği şeyleri kullanan kitlesel bir yanılsama” olduğumu düşünüyordu.

Ama elinden geldiğince yardım etmek için oradaydı, ben de sadece bunu isteyebilirdim. Sadece keşke bana haklı olabileceğini hatırlatan şekilde bakmasa diye düşünüyordum.

Doktor ve Sanjay arkamızdaki koltuklara geçtiler. Her ikisi de araştırmacı olduğundan, iyi anlaşmaları şaşırtıcı değildi. Sanjay'ın onunla birlikte görülmekle ilgili bir kaygısı yok gibiydi.

İki konsey üyesi Doktor'un orada olmasına karşı çıkmışlardı ama kimse onun kadar meleklerle ve canavarla ilgili bilgi sahibi değildi. Doktor'un çürükleri onu en az son gördüğümdeki kadar kötüydü ama bunlara yenileri eklenmemiştii. İnsanlar o sırada ona bulaşmanın değil, canlarını kurtarmanın derdindeydi.

İkizler önümüzdeki sürücü ve yolcu koltuklarına geçtiler. Saçlarını daha yeni maviye boyamışlardı. Tamamıyla mavi değildi ama bunu doğru dürüst yapacak vakitleri olmamış gibi sarı saçlarının üstünde mavi mavi şeritler oluşmuştu.

“Saçlarınıza ne oldu?” diye sordum. “Tepede uçan meleklerin göreceğinden endişe etmiyor musunuz?”

“Savaş boyası,” dedi Dee kemerini takarken.

“Ama saçımızda değil, suratımızda,” dedi Dum motoru çalıştırarak. “Böyle daha orijinal oluyoruz.”

“Hem zehirli kurbağalar kuşlar onları görecektir diye endişeleniyorlar mı?” dedi Dee. “Ya zehirli yılanlar? Hepsi parlak renkli.”

“Şimdi de zehirli kurbağalar mı oldunuz?” dedim.

“Vırak.” Dönüp, dilini çıkarıp ağzına soktu.

Gözlerim irileşti. “Dilinizi de mi boyadınız?”

Dee gülümsedi. “Yok. Sadece Gatorade lekesi.” Yarısı mavi renkli bir sıvıyla dolu şişeyi gösterdi. “Kandırdım.” Göz kırptı.

“Sıvı iç ya da öl, adamım,” dedi Dum El Camino Real’e döndüğümüzde.

“Üstünde bir Gatorade etiketi yok,” dedi Dee. “Başka bir marka.”

“Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi,” dedi Dum, “ama reklamları özledim. Bilirsiniz ya, “Just Do It” gibi mesela. Reklamların ne kadar iyi hayat tavsiyesi verdiğini hiç fark etmemiştim. Şu anda ihtiyacımız olan şey, çalışkan birisinin bir ürün yaratması ve bize buna dair kusursuz bir slogan vermesi. Ya Hepsini Öldürün, Ya da Bırakın Tanrı Onlarla İlgilensin, gibi.”

“Bu, bir reklam sloganı değil,” dedim.

“Ama sırf eskiden iyi bir tavsiye olmadığı için,” dedi Dum. “Bugünlerde iyi bir tavsiye olabilir. Buna bir de ürün bul, çok zengin olabiliriz.” Dönüp kaşını kardeşine kaldırdı, kardeşi de bana dönüp aynı şeyi yaptı.

“Peki, aramızda iyi bir hayatta kalma stratejisi olan var mı, yoksa bu kâbustan kurtulmak için umutsuz durumda mıyız?” dedi Albay.

“Kocaman, şişko bir sıfır var elimizde. Kanlı avdan nasıl sağ kalacağımızı bilmiyoruz,” dedi Dee.

“Ben o kâbusu demiyordum,” dedi Albay. “Aptalca yorumlarla ölmemizden söz ediyordum.”

İkizler birbirlerine baktılar ve yaramazlık yaparken yakalanmış küçük çocuklar gibi ağızlarını büzdüler.

Her şeye rağmen sırttım. Birazcık bile olsa, hâlâ gülümseyebildiğimi bilmek güzeldi.

Sonra, asıl konuya döndük.

“Şu üzerinde çalıştığın melek salgınına ne oldu, Doktor? Meleklerin kışına tekmeyle bir salgınla basabilir miyiz sence?” diye sordu Dee.

Doktor başını salladı. “İşe yaradığını varsayacak olursak, en azından bir sene sürer. Fizyolojileriyle ilgili hiçbir şey bilmiyoruz, üzerinde deneyebileceğimiz bir örneğimiz de yok. Ama şansımız yaver giderse, birkaçını yakından öldürecek zaten.”

“Nasıl?” dedi Albay.

“Melekler kıyamet için bir başka canavar yaratıyorlardı,” dedi Doktor. “Talimatlar oldukça açıktı. Farklı hayvanlardan oluşan yedi kafalı bir yaratık olması gerekiyordu.”

“Altılılar mı?” dedim. “Evet, onu gördüm.”

“Yedi kafası varsa, neden ona altılılar dedin?” dedi Sanjay.

“Alınlarına altı-altı-altı rakamı dövme yapılmıştı.” Dum dehşet içinde bana baktı.

“Melekler ona canavar diyorlardı,” dedi Doktor. “Ama altılılar ismini daha çok sevdim.”

“Yedinci kafa bir insan aitti ve ölüydü,” dedim.

“Altılılar yaşıyor muydu?” dedi Doktor. “Etrafındaki meleklerden hiç hastalanmış gibi olan var mıydı?”

“Ha, kesinlikle hayattaydı. Kimsenin hasta görüldüğünü fark etmedim. Ama zaten o sırada onlara bakmıyordum. Neden sordun?”

“Onlardan üç tane vardı.”

“O yaratıklardan üç tane mi var?”

“Hepsi bir diğerinin varyasyonuydu. O kadar çok hayvan tek bir bedende karışırsa, bir şeyler mutlaka ters gider. Melekler bu yaratıkları yaparken, baş doktor Laylah bir kıyamet salgını üzerinde çalışıyordu. Biz insanlar için olması gerekiyordu ama salgını mümkün olduğunca daha dehşet verici yapmak için birçok deneyler yapıyorlardı. Nasıl olduysa, o salgınlardan biri altılılara geçti.”

Uriel’in son kuş yuvası partisinden önce süitinde Laylah’ya neler söylediğini hatırladım. Ona elini çabuk tutması ve kıyameti hızlandırması için epeyi baskı yapıyordu. Laylah onun taleplerini karşılamak için işin kolayına kaçmış olmalıydı.

“Altılılar melek doktorlara hastalık bulaştırdılar. Melekler hastalandılar, bundan bir, iki gün sonra tekrar altılılara maruz kaldıklarında hastalıkları bir anda ilerledi. Korkunç bir şekilde kanamaları oldu. Çok da acı çekiyor gibiydiler. İnsanlara etki edecek bir hastalıkla ilgili olarak yapmak istedikleri her şey buydu ama hastalık insanlar yerine melekleri ve çekirgeleri öldürdü. Laboratuvarda çalışan insanlar da iyiydi, altılılar da. Hastalık sadece taşıyıcı olmalarına neden olmuştu.”

“O yaratıklardan birini bir kafese koyup sakladınız mı?” dedim.

“Hastalıklı altılıların hepsi öldürüldü. Bana da leşlerinden kurtulmam emredildi. Melekler bu tür pis işler yapmayı sevmiyorlar. Ama onları yakmadan önce, kanlarından iki şişe alıp gizlemeyi başardım. Bunlardan birini yarattıkları yeni altılı grubuna hastalık bulaştırmak için kullandım. Bunun bir çeşit tesadüfî hasar vereceğini umuyordum.”

“Verdi mi?” diye sordum Raffé’yi düşünerek.

“Bilmiyorum. O olaydan sonra, daha fazla bulaşma olmasın diye projeleri ayırdılar. Sonrasını takip edemedim.”

“İkinci kan örneğini ne yaptın?”

“İncelemek için ayırdım. Bir melek salgını yaratmak için onu kullanıyorduk.”

“Olmadı mı?” diye sordum.

“Henüz başarılı olamadık,” dedi Doktor. “Daha uzun süre de olamayacağız.”

“Bu tür bir zamanımız yok,” dedi Albay. “Bir sonraki fikri duyalım.”

Hedefimiz açıldı. O geceki katliamdan kurtulmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Ama konuşmalarımız, bunu nasıl yapacağımız konusunda sonuçsuz kalıyordu. Zaten Körfez Köprüsü’ne gidecek tek savaşçılar biz de olabilirdik.

Yarımadadan yukarı doğru ilerlerken konuştuk. Konuşmaya devam ettik.

Biraz daha konuştuk.

Esnememeye çalışıyordum ama kolay değildi. Son uyuduğumdan beri aradan bir hafta geçmiş gibiydi.

“Melekler hangisinin Körfez Köprüsü olduğunu bile

bilmiyor olabilirler,” dedi Albay. “Onları Golden Gate’ten diğer köprüye çekecek bir şey yapmamız gerek.”

“Ne tür bir şey?” dedi Dee.

“Köprüden bebekler falan sallandırılım mı?” dedi Dum.

“Ne yazık ki, bu hiç komik değil,” dedi Doktor.

Alnımı ovuşturdum. Genellikle başım ağrımazdı ama bir plan bulmaya yönelik tüm bu konuşmalar beni mahvediyordu. Pek plan yapan bir tip değildim.

Bakışlarım pencereye kaydı ve arabadaki yetişkinlerin konuşmaları ve uykusuzluğum yüzünden daldım. Körfezin yanından kuzeye, San Francisco’ya doğru yol alıyorduk. Su büyüğü elleriniz olsa, uzanıp alabileceğiniz bir elmas tarlası gibi parıldıyordu.

Rüzgâr şiddetlendi, yapraklar ve çöpler yolun kenarında uçtu. Önceki Dünya’da otoyolda çöp gördüğümü hatırlamıyordum ama o zamandan beri çok şey değişmişti.

Gözlerim tembel tembel yola savrulan bir kâğıt parçasına ilişti. Kâğıt esintide dans etti, yukarı aşağı uçtu, sonra rüzgârda kendi etrafında döndü. Suya kondu ve etrafında bir parıltı dalgası oluşturdu.

Yarı rüyaya dalmış halimle, gözüme ikizlerin yetenek gösterisi ilanlarından biri gibi geldi.

“İster tek gelin, ister hepiniz ama en muhteşem şova gelin!” İlanda öyle demiyor muydu?

İkizlerin bir elma sandığının üzerinde bir karnavaldaki çığırkanlar gibi çizgili takım elbiselerle ve şapkalarla görebiliyordum. Pespaye haldeki sığınmacılara sesleniyorlardı. “Buyurun gelin, millet. Tarihin en büyük havai fişek gösterisi olacak. Gürültü, çılgınlık ve patlamış

mısır olacak! Bu, son şansınız... Muhteşem becerilerinizi sergilemek için son şansınız.

Derken, tüm parçalar birleşti.

Annemin hayvan dürtme çubuğuyla dürtülmüştüm gibi uyandım ve doğruldum. Gözlerimi iki kere kırıştırdım ve konuşmaya kulak verdim.

Sanjay keşke meleklerin fizyolojisi hakkında daha çok şey bilseydi diyordu.

"Yetenek gösterisi." Gözlerim irileşmiş bir halde ikizlere baktım. "Kim bir yetenek gösterisine karşı koyabilir ki?"

Herkes bana aklımı oynatmışım gibi baktı. Bunu görünce, suratıma ağır ağır bir gülümseme yayıldı.

Golden Gate'e vardığımızda, öğle vakti olmuştu. Gün batımına altı saat kalmıştı.

Meşhur köprü körfezin etrafındaki tüm diğer köprüler gibi berbat haldeydi. Birkaç askı halatı havada sallanıyordu ve sadece üst kısımları köprüye bağlıydı. Dört kısmı kırılmıştı ve ortasının biraz ilerisinde kocaman bir parça eksikti. Bu dört kısımdan biri tehlikeli bir biçimde eğilmişti. Acaba ne zaman düşecek diye düşündüm.

Golden Gate'i son gördüğümde, Raff'e'nin kollarında uçuyordum.

Arazi aracından inerken rüzgâr içimi dondurdu, tuzlu havanın tadı da gözyaşı gibiydi.

Ufak bir grup insan köprünün altındaki su kenarında dolanıyor, onlara ne yapacaklarını söyleyecek birisinin gelmesini bekliyordu. Orada binlerce kişi görmeyi bekle-memiştim ama daha kalabalık olacaklarını ummuştum.

"Bizler Alcatraz'dakileri kurtaran kişileriz," diye bağırdı Dee. Orada yüzlerce kişi varmış gibi davranıyordu.

“Duydunuz, değil mi? O tekneler buraya geliyorlar. Geldiklerinde, elinizden geldiğince yardım edin. En güzel davranış bu olur.”

“İyi şeyler yapmak istemiyorsanız, bizimle Körfez Köprüsü’nde buluşun,” dedi Dum. “Meleklerle kim olduğumuzu birlikte gösterelim!”

Etrafıma bakınca, orada ilk fark ettiğimden daha çok kişi olduğunu gördüm. Ağaçların, arabaların ve kıyıya vurmuş gemi enkazlarının arasında giysilerin, şapkaların, çantaların ve silahların dört bir yanımda kıpırdadığını gördüm.

İnsanlar da yakınlarda gizleniyorlar, dinliyorlar, izliyorlar, en ufak bir işarette ortadan kaybolmaya hazır bir biçimde duruyorlardı. Birkaçı gizlendikleri yerden bize seslendiler.

“Ölülerin dirildiği doğru mu?”

“Gerçekten de peşimizde iblis canavarlar mı var?”

Soruları elimden geldiğince yanıtladım.

“Sen Penryn misin?” diye seslendi birisi ağaçların gerisinden. “Gerçekten de bir melek katili misin?”

“Hem de nasıl!” diye bağırdı Dum. “Gelin de bu gece kendi gözlerinizle görün. Siz de bir melek katili olabilirsiniz.”

Dum başıyla arabayı işaret etti. “Gidin,” dedi bize. “Yetenek gösterisiyle ilgili haberi ben yayarım, sonra size yetiştirim.”

Dee sırtıttı. “Bu gece bahis havuzunun nasıl olacağını düşünüebiliyor musun?”

“Efsane olacak,” dedi Dum kalabalığa doğru yürürken.

Dee’nin peşinden arabaya döndüm. Apple’da çalışan

kadınla Albay kurtarma operasyonunu denetlemek üzere gittiler, geri kalanımızsa savaşa hazırlanmak üzere Körfez Köprüsü'ne gittik.

"Adamlarımızın tekneleri alıp kaçma olasılığı ne kadar?" dedim. Şehirde ilerlerken, bunu düşündükçe midem buruluyordu.

"Bence, en azından yarısı doğru olanı yapacak. Bu kalabalığın arasında aileleri olanları seçtik." Dum'ın kalabalığın arasında dolanıp yetenek gösterisiyle ilgili haberi yaydığı su kenarındaki insanları işaret etti.

"Bir tesadüf eseri, büyük ödül Golden Gate'in diğer tarafına saklamıştık," dedi Dee devrilmiş bir elektrik direğinin etrafından dolanarak.

"Hangi büyük ödül?"

"Yetenek gösterisinin ödülü."

"Yapma ya!" dedi Sanyaj Dum'ın isabetli bir taklidi yapıp.

"Bundan haberi olan kişilerden uzaklarda bir yere gizlemek istedik," dedi Dee. "Ama neler olacağını bilseydik bile daha iyi bir plan yapamazmışız."

"Büyük ödül nedir?"

"Duymadın mı?" dedi Dee.

"Bir karavan," dedi Sanyaj sıkılmış gibi.

"Ne?" Dee dikiz aynasından Sanyaj'a dik dik baktı. "Sıradan bir karavan değil. El yapımı, kurşungeçirmez, lüks bir dinlenme aracı. Tüm bunlar onu tanımlamaya yetmiyor bile."

Kaşlarını kaldırıp ilgimi çekmiş gibi yaptım.

"Sakin korkma, padawan. Zamanı gelince Tweedle İkizlerinin ne kadar muhteşem olduklarını anlayacaksın."

“Her neyse, eminim ki en azından eğlenceli olacak.” Bu sefer, Obi gibi değil, sabırlı bir anne gibi konuşmuştum. Bunu düşününce, kaşlarımı çattım.

Dee bir anahtarlığı havaya kaldırdı. “Tabii, kazanan kişinin yetenek gösterisinde birinci olması ve anahtarları buz gibi ölü ellerimden alması gerekecek.” Anahtarları sıkıca tuttu ve yok etti.

“Eminim ki buna değecektir.”

“Gördün mü?” dedi Dee. “Bu kız bu yüzden lider. Neden söz ettiğini biliyor.”

Ama bilmiyordum. Doğu Körfezi Köprüsü’ne varınca, orada kimse olmadığını gördük.

Terk edilmiş sokakları ve boş suları görünce omuzlarım çöktü.

Anonsum yarım adada sürekli olarak tekrarlanıyordu ve Direniş kampındaki herkes savaşmak istedikleri takdirde oraya gelmesi gerektiğini biliyordu. Kalabalık bir grup olacağını beklememiştım ama kimsenin gelmemesi beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattı.

“Kaybedecek vakit yok,” dedi Dee arabadan inerken. “Çocuklar malzemeleri getirmeye başlamış bile.”

İşaret ettiği yere baktım. Suyun kenarında duran bir öbek kereste vardı. “Bunları kullanacağız sanırım.”

Dee başıyla bize doğru gelen bir tekneyi gösterdi. Eskiden beyaz olmalıydı ama birisi kolay fark edilmesin diye koyu renkli boyayla boyamıştı.

“Şey, en azından dört kişi savaşacağız,” dedim neşeli konuşmaya gayret ederek.

“Üç,” dedi Sanjay. “Ben sadece uzman olarak buradayım. Benim gibiler barışçıldır, savaşçıl değil.”

“Artık bir savaşçısın,” dedim onu suya doğru çekiştirerek.

Saat ikide, Dum ağzı kulaklarında, çok büyük bir iş başarmış gibi salına salına geldi. Ayrıca, ciddi bir ekip kurabilmemizi sağlayacak kadar insan da gizlendiği yerden çıkıp gelmişti. Kereste, çekiçler ve çiviler, stereo ekipmanları ve ışıklandırma malzemeleri tekneyle getiriliyor ve son savunmamız için seçtiğimiz Körfez Köprüsü’nün adacığında birleştiriliyordu.

Saat üç olana dek, ilk çeteler kıyıya gelmeye başladılar. O saate kadar, hatırı sayılır derecede sığınmacı ve özgürlük savaşçısı gelmişti. Obi’nin anonsumuzu duymuş olan birkaç eski askerini topladık.

“Bir hamamböceği gibi kaçıyorsa, bir erkek gibi ölmek en güzeli,” dedi gruba çete dövmei birkaç adamla birlikte katılan sakallı bir adam.

Diğer hayatta kalanlar çoktan korkuya kapılmadılarsa bile, en azından şimdi biraz korkacaklardı. Bunlar hepimizin sokaklarda kaçındığımız adamlardı.

Yeni gelenler savaşa katılmaya karar vermiş olsalar da, geldikleri andan itibaren kimin patron olduğunu belirlemekle daha fazla ilgilendiler. İnsanlar bir kenara itildi, işi çetelere bırakmaları istendi, ağızlarına atmak üzere oldukları lokmaları ellerinden alındı.

Herkes bitkin durumdaydı, korkuyordu ve tek yapmak istedikleri birbirleriyle savaşmak gibiydi. Açıkçası, Obi’nin tüm bunları nasıl idare ettiğini bilmiyordum. Keşke hepimizin kaçıp gizlenebileceği bir yol bulabilseydim diye düşünüyordum ama farklı durumlarda olan

onca insanla bunu yapmak imkânsızdı. Böylece, bir kez daha son savunma fikrine geri döndüm.

Bu son savunma lafından hoşlanmıyordum. Direniş'in idaresi tam çökmek üzereyken mi elime geçmişti?

Yeni çeteler alana geldikçe, diğer çeteleri kovalamaya başladılar. Mesele gömleklerinin rengi veya dövmelerinin biçimi değilse bile, çete nüfusu artarken kimin hangi ekipte olacağının seçimi bir başka tesadüfî karar dayanıyor gibiydi. Bazıları ırk konusu yüzünden ayrılıyordu, bazıları da bölgesel sınırlar yüzünden. Tenderloin çetelerine karşı Doğu Palo Alto çeteleri gibi.

"Ateşle barut yan yana, farkmdasm değil mi?" dedi Doktor. Kolu askıda olduğu halde saha doktoru olmaya gönüllü olmuştu. Golde Gate'e gitmiş olsaydı, oradaki insanların onu istemeyeceğini hepimiz biliyorduk. Orada onu rahat bırakmayacak kadar çok Alcatraz sığınmacısı vardı.

"Uzun süre onları bir arada tutmamız gerekmiyor," dedim. "Hepsi sağlıklı savaşırlar ve bu gece onlara ihtiyacımız olacak."

"Obi senden lider olmanı istediğinde, düşündüğünden daha uzun süre bunu yapmanı istemiş olabilir." Doktor eski öğretmenlerim gibi konuştuğu halde, bir üniversite öğrencisini andırıyordu.

"Obi ne yaptığını gayet iyi biliyordu," dedim. "İnsanların ölmesini engellememi istedi. Ben onları hayatta tutmaya çalışırken birbirlerine girerlerse, bununla da baş etmemiz gerekecek."

İkizler evet der gibi başlarını salladılar; aman vermez tavrım onları etkilemişti.

"Bununla biz uğraşırız," dedi Dee.

“Ne yapacaksınız?”

“Her zaman yaptığımız şeyi,” dedi Dum.

“Kitlelere istediklerini vereceğiz,” dedi Dee ikisi birlikte birbirlerine karşı duran ve sayıları giderek artan kalabalığa doğru yürürken.

İkizler doğruca iki grubun arasına girip ellerini havaya kaldırdılar. Konuştular. Kalabalıklar onları dinledi.

Her iki gruptan iri yarı iki adam öne çıktı. İkizlerden biri adamlarla konuşurken, diğer ikiz kalabalıktan seslenen kişilerin söylediklerini not etmeye koyuldu. Sonra, herkes açılıp bir daire oluşturdu ve iki iri adam ortada kaldılar.

Kalabalık bir işaret gelmiş gibi bağırmaya, iki adamı daha iyi görmek için zıplamaya başladı. Daire daraldığından, içinde neler olduğunu göremiyordum ama tahmin ediyordum. İkizler *resmi* bir kavga başlatmışlardı ve bahisleri almışlardı. Herkes mutluydu.

Obi’nin ikizleri yanından ayırmamasının ve tuhaflıklarına göz yummasının nedeni buydu demek.

Saat dört olduğunda, savaşçılar kadar yetenek gösterisi yarışmacısı ve izleyici toplanmıştı. O kadar meşguldüm ki, Raff’e’yi düşünecek bile vaktim yoktu. Ama tabii, her zaman zihnimin gerisindeydi.

Bunu yapacak mıydı? Melek toplumuna yeniden kabul edilmek için insanları öldürecek miydi? Birbirimize karşı savaşmamız gerekirse, beni bir hayvanmışım gibi avlayacak mıydı?

Dünyanın sonu tam olarak insanlığın en iyi yönlerini ortaya çıkarmamıştı. Raff’e insanların birbirlerine olabilecek en kötü şeyleri yaptığını görmüştü. Keşke ona diğer yanımızı, olabileceğimizin en iyisini de gösterebilmiş ol-

saydım diye düşündüm. Ama bu sadece hayalden ibaretti.

Gönlü savaşılar arasında tanıdık suratlar vardı. Alcatraz'dan Tattoo ve Alpha da oradaydı. Gerçek isimleri Dwaine ve Randall'dı ama onları Tattoo ve Alpha olarak düşünmeye alıştığımın öyle hitap etmeye devam ediyordum. Diğerleri de bu isimleri kullanıyordu; bunu yapmaktan vazgeçmezlerse, ikisinin lakabı da kalıcı isimleri haline gelecekti.

Grubun yarısı lakaplarını kullanıyor gibiydi. Sanki herkes artık farklı kişiler olduklarını, Önceki Dünya'daki isimlerini kullanmamaları gerektiğini düşünüyordu. İnsanlar takım elbiseli ve şoför şapkalı bir adamın bana doğru gelmesi için yana çekilince kafamı kaldırdım. Herkes adamın ağızındaki dişlerine ve derisinin suratının alt yarısını kaplamış olması gereken yerdeki kırmızı etlerine bakıyordu.

"Anonsu duydum," dedi her zamanki gibi güçlkle konuşarak. "Kuş yuvasından sağ çıktığına sevindim. Yardım etmeye geldim."

Hafifçe gülümsedim. "Teşekkür ederim. Yardımına ihtiyacımız var."

"Evet, mesela şu anda," dedi Sanjay bize doğru paytak paytak yürürken. İki kişi taşıdıkları kerestenin kendi tuttuğu ucunu düşürmemeye çalışıyordu. Eski şoförüm koşarak yardım etmeye gitti.

"Teşekkür ederim," dedi Sanjay rahatlayarak.

Keresteleri bir tekneye dostane bir havayla yükleyişlerini izledim. Bunun savaşmaya değer olduğunu söylediğim bana inandıkları için muhtemelen ölecek olan tüm bu insanları düşününce, midemde kurşundan bir denizaltı varmış gibi hissettim.

Güneş aşağımızda kalan körfezin koyu renkli sularına yansiyordu. Hâlâ öğleden sonra olduğu halde, gökyüzü her yanına uzanmış koyu renkli dokunaçlarla alev rengini andıran bir renge bürünmüştü. Uzakta, yarımada'nın güney ucundan havaya dumanlar yükseliyordu.

Çukur'un o kırmızımsı parıltısı gibi değildi ama bana onu hatırlatmıştı. Yanan medeniyetimiz boğucu bir kırmızılıkta değildi ama tuhaf bir güzelliğe sahipti. Gökyüzü bordo, turuncu, sarı ve kırmızı tonlar saçan alevlerden yansıyan renklerle canlı ve hareketliydi. Havaya kapkara dumanların bulutları da karışıyordu ama gökyüzü renkleri örtmek yerine onlara karışıp emiyor, bazılarını koyulaştırırken bazılarıyla da bir tezat oluştuyordu.

Bir zamanlar güzelim Körfez Köprüsü'nün bir parçası olan beton adada, heyecan elle tutulur hale gelmişti. Kalabalığın her yanında bir nabız gibi atıyordu; insanlar San Francisco'yla Doğu Körfezi arasındaki kırık bağlan-tının etrafında dolanırken, toplananlara artık bir kalabalık demek mümkündü.

Herkes bir şeyleri kuruyordu. Üstü çıplak çete üyeleri asma köprünün en yüksek yerlerine tırmanırken dövme-
li kaslarını sergiliyorlardı. Farklı çete grupları devasa bir
hoparlör setini ve spot ışıklarını bağlamak için birbirleriyle
yarışıyorlardı. Yarışın galibi Dee ve Dum'ın kayda değer kıl-
dığı bir ödülü alarak, diğerlerine karşı zafer ilan edecekti.

Bir sahne doğaçlama olarak kurulurken, etrafındaki
insanlar gösteride yapacakları numaraları prova ediyor-
lardı. Hızla idare eder sahne basamakları olarak sandık-
lar istifleniyor ve birbirine çivileniyordu.

Gri kamuflaj giysili adamlar yanımdan tüfekleriyle
geçtiler. Boyunlarına kocaman kulaklıklar asmışlar, baş-
larının üstüne de birer gece görüşü gözlüğü takmışlar-
dı. Benim de boynumda kulaklıklar vardı ama gözlüğüm
yoktu. Bir tüfek yerine de bir çift bıçağım vardı. Çok sila-
hımız vardı ama mermiler ancak ustalar için ayrılmıştı.

Bunlardan birkaçı bana bataklık canavarlarını anım-
satan, üstünden ufak tefek farklı malzemeler sarkan ça-
dırımsı kamuflaj giysileri giymişti.

“Üstlerindeki giysiler nedir?” diye sordum.

“Ghillie tulumları,” dedi Dee-Dum yanımdan geçerken
soruma gerekli yanıtı vermiş gibi.

“Doğru ya.” Bunun ne olduğunu biliyormuşum gibi ba-
şımı salladım. Yardım edebileceğim bir şey var mı diye
etrafıma bakınca, herkesin işinin başında olduğunu
ve devam ettiğini gördüm. Dee gösterinin ayrıntılarıyla
uğraşırken, Dum da kaçış tatbikatı yapmakta olan izle-
yicilerin başındaydı. Albay ve Lojistik Hanım diye düşün-
meye başladığım diğer konsey üyesi insanların arasında
geziniyor, işler veriyor, insanları meşgul tutuyorlardı.

Doktor orada apar topar oluşturulan, insanların ciddi bir yarası olmadığı takdirde yaklaşmaktan kaçındığı ilk yardım istasyonuyla uğraşıyordu. İtiraf etmem gerekirdi ki, yaptığı şeyler yüzünden her zaman bir canavar olduğunu düşünecek olsam da ben bile Doktor'un insanlara olan bağlılığından etkilenmiştim.

Köprünün betonarme demirinin havaya yükseldiği çökük kısmında, kız kardeşim bacaklarını kenarından sarkıtmış oturuyordu. İki akrep kuyruklu evcil hayvanı da yanına kıvrılmış, üçüncüsü önünde havada daireler çiziyordu. Belki de balık yakalıyordu. İnsanlar yanlarına yaklaşmadığından, etraflarında boşluk olan bir tek onlar vardı.

Onun tehlikede olacağını bildiğim bu yerde olması beni hasta ediyordu. Ama ne kadar denediysem de, annem de Paige de yanımdan ayrılmak istememişlerdi. Savaşın bir parçası olmalarına izin vermek içimi buruyordu ama bir yandan da sevdiğiniz insanlardan ayrı kaldığınızda, onları bir daha görme garantinizin olmadığını öğrenmiştim. Raffé'nin suratı o gün daha önceden belki bin kere olduğu gibi gözlerimin önüne geldi. Bu anıda, kumsaldaki evdeyken kıyafetime güldüğünde gözlerinde beliren muzip bir bakış vardı. Anıyı zihnimin gerisine ittim. İnsanlarımı katlederken, suratında aynı ifadenin olacağını hiç sanmıyordum.

Annem yakınlarda bir grup çarşafa sarınmış kült üyesiyle birlikteydi. Hepsinin dazlak kafasında meleklerin çizdiği o koruma işareti vardı.

Annem hepsinin bana ihanet etme günahını telafi etmeye niyetli olduklarını söylemişti ama keşke oraya gelmeselerdi diye düşünüyordum. Yine de amacımıza olan

bağılıklarını göstermek istiyorlarsa, bunu en güzel annemin yanında kalarak gösterebilirlerdi. Böylece, ayağı-mıza dolaşmıyorlardı. Zaten annemin onlara ceza verdiğine de emindim.

Yardım edebileceğim tek grup sahneyi hazırlayanlar gibi gözüküyordu. Elime bir çekiç aldım ve sahnenin inşasına yardım etmek üzere dizlerimin üstüne çöktüm.

Yanımdaki adam bana bilmiş bilmiş gülümsedi bir birkaç çivi verdi. Liderliğin görkemi o kadardı işte.

Uriel gibi güce aç insanların ne düşündüklerini bilmiyordum. Görebildiğim kadarıyla, bir lider herkes yerine endişeleniyor ama yine de sıradan işlere yardım ediyordu.

Zihnimi boşaltmak ve korkuya kapılmamak için çivileri çakmaya başladım.

Güneş batmaya başlamıştı ve suya altın rengi bir parlaltı katıyordu. Körfezin üstüne ince ince puslar çıkmeye başlamıştı. Huzurlu bir manzara olması gerekirdi ama kanım aradan geçen her saniyeyle birlikte donuyormuş gibi hissediyordum.

Ellerim soğuk ve beceriksizdi. Sürekli olarak nefesimin buharını görmeyi bekliyordum. Bedenimde yeteri kadar kan yokmuş gibiydi, suratımın da solmaya başladığını hissediyordum.

Korkuyordum.

O ana dek, bu işi başarabileceğimizi düşünmüştüm. İyi bir fikir gibi gelmişti. Ama güneş batmaya başlamıştı ve her şey tamamlanmak üzereydi. Bunun iyi bir fikir olduğunu söylediğimde bana inanan tüm bu insanlar beni korkutuyordu. Neden bana kulak asmışlardı ki? Doğru dürüst plan yapamadığımı bilmiyorlar mıydı?

Orada olması gerektiğinden fazla insan vardı ve tekneler onları kırık köprümüze getirdikçe sayıları artıyordu. Hepsine ihtiyacımız yoktu; sadece melekleri Golden Gate Köprüsü yerine oraya gelmeye ikna edecek kadar insan olsa yeterdi. Ama anonsu yaptığımızdan beri giderek daha çok insan geliyordu. İzleyiciler için bir sınır belirlemek hiç aklımıza gelmemişti, çünkü üç kişinin gelmesinin bile bir mucize olacağını düşünmüştük.

Bu insanlar meleklerin geleceğini biliyordu. Bunun son savunmamız olacağını da. Büyük bir ihtimalle katledileceğimizi de.

Ama hâlâ geliyorlardı. Hem de akın akın.

Sırf sağlam olanlar da gelmiyordu. Yaralılar, çocuklar, yaşlılar, hastalar... Hepsi orada, kırık betondan ve çelikten oluşan küçük adamıza doluşmuştu. Çok kabalıklardı.

Bu, bir ölüm tuzağıydı. Damarlarımda hissediyordum. Gürültü, ışıklar, Tanrı aşkına, Günlerin Sonu'nun kıyametinde bir *yetenek gösterisi* mi? Çıldırılmış mıydım?

Kalabalığa rağmen, izleyiciler sahnenin ardına eğreti bir soyunma odası oluşturmak için koyulmuş perdelerden ve bölmelerden saygıyla uzakta duruyorlardı.

Dee sahneye atlayıp üstünde zıpladı. "Harika olmuş, çocuklar. Sanırım, birkaç saat idare eder. Yeteri kadar iyi." Ellerini ağzının etrafına dayadı ve kalabalığa seslendi. "Gösteri on dakikaya kadar başlıyor millet!"

Soyunma alanına değil de kalabalığa seslenmiş olması biraz tuhaftı. Ama haklıydı sanırım. O gece, oradaki herkes aslında bu işin parçasıydı.

Eğreti sahneye giderken, paniklediğimi hissettim. En son bir sahneye çıktığımda, melekler kudurmuştu ve her-

kesi öldürüp buna bir hakları olduğunu düşünmüşlerdi.

Bu sefer, bir o kadar gaza gelmiş bir insan kalabalığının önündeydim. Ama onlardan yayılan his korku ve zor zapt edilen bir panikti. Meleklerinki gibi kana susamışlık değildi.

Karşımda, hareket bile zor edilebilen bir alana dolmuş olanların beklediği bir soyunma odası duruyordu. İnsanların sayısını da bir tek seçmiş olduğumuz beton adanın boyutları belirlemişti.

İnsanlar betonarme demirinin kapkara sulara ölü kol- lar gibi sarktığı kırık köprünün kenarına fazla yakındı. Çocukları omuzlarındaydı. Gençler ve çete üyeleri göğ- e yükselen ve tepemizde toplanmaya başlamış olan ince pusun arasında gözden kaybolan askı halatlarından sal- lanıyorlardı.

Giderek yoğunlaşan pus beni endişelendiriyordu. Hem de çok. Onları göremezsek, nasıl savaşıacaktık?

Orada bin kişiye yakın insan olmalıydı. İkizlerin surat ifadesinden onların da bu kadar büyük bir kalabalık beklemediklerini anladım.

“Anlamıyorum,” dedim sahnedeki ikizlerin yanına gittiğimde. Üstlerinde palyaço maskelerinin ve abartılı karmakarışık saçların tamamladığı berduş kostümleri vardı. Elllerinde tuttukları mikrofonlar bana kocaman dondurma külahlarını hatırlatmıştı.

“Neden burada bu kadar çok insan var?” Şaşkın şaşkın suratlarına baktım. “Onlara tehlikeyi iyi anlattığımızı sanıyordum. Bir parça bile sağduyu yok mu bu insanlarda?”

Dee mikrofonunun kapalı olup olmadığını kontrol etti. “Mesele sağduyu değil.” Gururlu bir ifadeyle kalabalığı süzdü. Dum da mikrofonunu kontrol etti. “Mantık, pratiklik veya bir parça bile sağduyuyla ilgili bir şey değil.” Ağzı kulaklarındaydı.

“Bugünlerde, yetenek gösterilerinin tek amacı bu,” dedi Dee sahnede kendi etrafında dönerek. “Mantıksız, gürül-

tülü, aptalca ve çok ama çok eğlenceli.” Dee evet der gibi Dum’a başını salladı. “Bizleri maymunlardan farklı kılan şey bu. Başka hangi tür yetenek gösterileri düzenliyor?”

“Tamam, anladım da tehlike ne olacak?” dedim.

“Bunun yanıtını tam olarak bilemiyorum,” dedi Dum.

“Tehlikeli olduğunu biliyorlar.” Dee kalabalığa el salladı. “Burayı boşaltmak için sadece yirmi beş saniyeleri olduğunu da biliyorlar. Herkes neye bulaştığını biliyor.”

“Belki de çöpleri karıştıran ve canlarını kurtarmak için kaçan fareler gibi yaşamaktan bıkmışlardır.” Dee omuzlarda oturan çocuklara dilini çıkardı. “Belki bir saatliğine bile olsa, yeniden insan olmaya hazır hissediyorlardır.”

Bunları düşündüm. Melekler geldiğinden beri kaçıyor-duk. Herkes, çeteler bile korku içindeydi. Sürekli olarak yiyecek, barınak ve temel insan ihtiyaçları için endişeleniyorduk. Arkadaşların ve ailelerin o gün hayatta kalıp kalmadığından, gecenin bir yarısı saldırıp bizleri diri diri yiyecek canavarların gelip gelmeyeceğinden korkuyorduk.

Şimdi, bunu yapıyorduk. Bir yetenek gösterisi. Saçma ve şaşılca bir şeydi. Aptalca ve eğlenceliydi. Birlikteydik. Gülüyorduk. İnsan ırkının bir parçası oluyorduk. Meydana gelen ve gelecek olan dehşetli olayları bildiğimiz halde *yaşamayı* seçiyorduk. Belki de insan olmak bir sanattı.

Bazen kendimi tüm bu insanlığın içinde bir Marşlı gibi hissediyordum.

“Ya da belki de şunu çok istedikleri için gelmişlerdir,” dedi Dum. Mikrofonunu açıp “*Muhteşem, büyülmüş eğlence aracı!*” diye bağırdı. Eliyle sahnenin arka tarafını işaret etti.

Hava hâlâ ardındaki projeksiyonu soluk gösterecek kadar aydınlıktı ama sahnenin gerisinde üstü çizik bir karavan resmi vardı.

“Evet, gözlerinize inanabilirsiniz, bayanlar ve baylar,” dedi Dee. “Bu, inanılmaz derecede yüksek teknolojiye sahip bir eğlence aracı. Eskiden, bu güzellik size kaç patlardı... Yüz bin dolar falan mı?”

“Ya da bir milyon,” dedi Dum.

“Ya da onunla ne yapmak istediğinize bağlı olarak on milyon,” dedi Dee.

“Bu bebek tamamıyla kurşungeçirmez,” dedi Dum. Kalabalık sessizleşti.

“Evet, doğru duydunuz,” dedi Dee.

“Kurşungeçirmez,” dedi Dum.

“Darbelere dayanıklı,” dedi Dee.

“Zombilere dayanıklı pencereleri bu güzel tekerlekli eve ayrı bir zarafet katıyor,” dedi Dum.

“Erken uyarı sistemi, sürekli olarak etrafınızı görebilmenizi sağlayan üç yüz altmış derecelik video kapasitesi, birisinin veya bir şeyin yakınlarda olduğunu haber veren uzaktan kumandalı sensörleri de var. En iyisi de...” Arkaya projeksiyonla yansıtılan görüntü birden bir karavanın iç kısmına dönüştü.

“Önceki Dünya’nın tüm lükslerine sahip,” dedi Dee. “Deri koltuklar, lüks yataklar, bir yemek masası, televizyon, bulaşık makinesi ve duşluğu bulunan bir banyosu var,” dedi Dum.

“Televizyonun ne işe yarayacağını düşünenler için şunu söyleyeyim. Kocaman bir film koleksiyonu da veriyoruz. Evinizde kalıcı bir jeneratör varken kimin yayınlara

veya canlı programlara ihtiyacı var?”

“Dış tarafını mümkün olduğunca pis ve lekeli hale getirmek için bir hafta uğraştık. İnanın ki, bu güzelliği kirletmek kalbimi kırdı ama tekerlekli bir zengin çocuğu gibi görünmemek büyük bir avantaj.”

“Hazır konu tekerleklerden açılmışken,” dedi Dee. “Dört patlak lastikle üç kilometre gidebiliyor. Tepelere ve gerek kalırsa diğer arabaların üstüne tırmanabiliyor. Bu, hayalleri süsleyen her arazide gidebilen bir araç, bayanlar ve baylar. Bugüne dek bir şeyi bundan daha çok sevdiyse, ona anne demişsizdir.”

“Piyango biletlerinize dikkat edin,” dedi Dum. “Hayatınızdan daha değerli olabilirler.”

Her şey daha mantıklı hale gelmişti. İnsanların hayatta kalmak için son bir savunmada diğer insanların yanında olacaklarına emindim ama bazılarının Sonraki Dünya Karavanı’nı kazanma şansı için de oraya geldiğine bir o kadar emindim.

Karavan projeksiyonu söndü. Üstünde dönen devasa spot ışıkları sahneyi aydınlattı. Işığa bakıp suratımı buruşturdum ama sonra her şeyin şaşıaalı görünmesi gerektiğini hatırladım.

Hoparlörlerden önce bir vızıltı çıktı, sonra kırık köprüde öten geri bildirimle ses kulak tırmalayıcı bir sese dönüştü.

Kararmakta olan göğe baktım ama ince pusu renklendiren güzelim günbatımında başka bir şey görmedim. Ceee dermiş gibi görünüp kaybolan gökyüzü, gösteri için büyüülü bir arka plan olmasının yanı sıra, başlı başına bir mucize gibiydi.

Dee ve Dum sahnede hareketli özel bir dans yaptılar ve Broadway gösterisi alkışı bekler gibi eğilip selam verdiler. İlk başlarda, alkışlar gerilerden ve tek tek geliyordu; insanlar çekingen ve korkakça alkışlıyorlardı.

“Yaşasın!” diye bağırdı Dee mikrofona. Sesi tüm kalabalığın arasında yankılandı. “Kahretsin, gürültü yapmak ne kadar güzel bir his. Haydi, hepimiz bunu sistemimizden çıkaralım, millet.”

“İsyan edeceksek, gürültü yaparak, coşkuyla isyan edebiliriz!” dedi Dum.

“Millet, tüm bu haftalar boyunca hissettiğiniz şeyi bağıarak dile getirelim ve bir anlık mutluluk yaşayalım. Hazır mısınız? Bağırın!”

İkizler heyecandan öfkeye, bıkkınlıktan sevince kadar insanların içinde tuttuğu farklı enerjileri serbest bırakarak mikrofona bağıldılar.

İlk önce, sadece bir iki kişi ikizlere yanıt verdi. Sonra, biraz daha insan katıldı. Derken, daha fazlası. Ta ki tüm kalabalık avazı çıktığı kadar bağırap çığlık atana dek.

Büyük Saldırı’dan beri ilk kez birisi yüksek sesle konuşmuş olabilirdi. Kalabalıktan korku ve sevinçle karışık bir dalga yayıldı. Bazıları ağlamaya başladı, bazıları gülmeye.

“Vay canına,” dedi Dum. “Amma da büyük bir insanilik.”

“Saygı!” Dum yumruğunu göğsüne indirdi ve izleyicilere eğilip selam verdi.

Gürültü bir süre daha devam etti ama sonra dindi. İnsanlar hem gergin ve endişeli, hem de heyecanlıydı. Bazıları gülümsüyordu, bazıları kaşlarını çatmıştı. Ama hepsi oradaydı. Tetikte ve enerjik bir biçimde bekliyorlardı.

Sahnenin kenarındaki yerime geçtim ve etrafıma bakındım. Yerdeki ekipte idim; yani, zeminde aksiyon başlanana dek etrafı kolaçan edecektim. Ufka baktım. Yoğunlaşan pus yüzünden ileriye görmek giderek zorlaşıyordu ama melek sürüsü falan görmedim.

Sudaki iki tekne köprüde bulunduğumuz yerin etrafına kova kova parçalanmış balıklar ve geyik iç organları atıyorlardı. Teknelerin arkasında bir kan gölü oluşup yayılmaya başladı.

İkizler sahnede omuzları dimdik, suratlarında şapşal gülümsemelerle duruyorlardı. “Bayanlar ve baylar ve bu iki kategoriye de uymayanlar, ben takdimciniz, Tweedledee.” Eğildi. “Bu da yardımcı takdimcim, kardeşim ve başımın belası Tweedledum!”

Kalabalık bağırıp tezahürat etti. Ya ikizler çok popülerdi ya da insanlar yeniden gürültü yapabilmekten hoşlanmışlardı. İkizler yere kadar eğilirken, ellerini aynı anda abartılı bir biçimde salladılar.

“Bu gece, size hayatınızın şovunu sunacağız. Kesintisiz, müdahalesiz ve kesinlikle ve hiç şüphesiz muhteşem bir şov olacak!”

“Bu gece meydana gelebilecek hiçbir kötü olaydan sorumlu değiliz,” dedi Dum.

“Ama bu gece kesinlikle meydana gelecek tüm harika, olağanüstü ve eğlenceli şeylerden sorumluyuz,” dedi Dee.

“Lafı daha fazla uzatmadan, sizlere ilk Senelik Sonraki Dünya Yetenek Gösterisi yarışmacısını tanıtayım. San Francisco Balesi!”

Herkes doğru duyup duymadığını anlamaya çalışırken, etraf sus pus kesildi.

“Evet, doğru duydunuz, millet,” dedi Dee. “San Francisco Balesi size bir gösteri sunmak için bu gece burada, şanslı köpekler.”

“Sokaklarda çok yetenekli kişiler olduğunu *söylemiştim*,” dedi Dum.

Bale tütülü üç kadın ve pembe birer tayt giymiş dört erkek sahneye çıktı. Profesyonel bale dansçılarının zarafetiyle yürüdüler. Balerinlerden biri Dee’nin yanına giderken, diğer üçü pozisyonlarını aldılar. Kadın mikrofonu aldı ve herkes sessizleşene dek sahnenin ortasında bekledi.

“Bizler San Francisco Balesi’nden geriye kalanlarız. Birkaç ay önce, yetmiş kişiydik. Dünya çökünce, birçoğumuz ne yapacağımızı bilemedik. Sizler gibi, bizler de ailelerimizle kaldık ve sevdiklerimizi bulmaya çalıştık.

Ancak biz dansçılar için, bale kumpanyamız ailemizdir. Dolayısıyla, tiyatromuzun ve dans stüdyomuzun molozlarının arasında kaybettiklerimizi aradık. En sonunda, aramızdan on iki kişi birbirini buldu ama hepimiz bugüne dek hayatta kalamadık.

“Bu dans dünyanın sona erdiği gün prova ettiğimiz danstı. Bunu ailelerimizin bugün aramızda olmayan üyelerine ithaf ediyoruz.” Kadının sesi berrak ve güçlüydü. Kalabalığın arasında ensemizi okşayan rüzgâr gibi ilerledi.

Balerin mikrofonu Dee’ye geri verip pozisyonunu aldı. Dansçılar bir çizgide gelişigüzel yerlere geçmiş gibi duruyorlardı. O gece orada olmayan dansçılarla boşlukları zihnimde neredeyse doldurabiliyordum.

Müzik başladı, ışık sahnede sıçrayan ve dönen dansçı-

ları izledi. Birçok dansçısı eksik olan, tuhaf ama yine de zarif, post modern bir danstı.

Dansçılardan bir erkekle bir kadının oluşturduğu çiftin sahnenin ortasına gelip dans ettiği, diğerlerinin geride kalıp parmak uçlarında kaldıkları bir hareket vardı. Hareketleri naif ve romantikti.

Sonra, bir dansçı öne çıkarak çiftin yerine geçti. Dansçının boş kollarından ve bedeninin hüznünlü hareketlerinden partnerinin orada olmadığı belliydi. Adam boş kollarla düetin kendine düşen bölümünü dans etti.

Ondan sonra, geriye kalan dansçılar teker teker, olmayan bir partnerle dans ederek öne çıktılar.

Partnerlerinin suratının olması gereken yerde havayı okşadılar. Dönüp yere konduklarında, kollarını özlemle öne uzattılar.

Bir acı dünyasında yalnızlardı.

Bu güzel performansı kalbimde bir sızıyla izledim.

Derken, tam bu hüzne daha fazla tahammül edemeyeceğimi düşünürken, bir dansçı sahnenin yan tarafından süzülerek geldi. Üstünde paçavraya dönmüş leş gibi giysiler olan ve aılıktan ölmek üzereymiş gibi gözükten bir dansçıydı. Adamın bale ayakkabıları bile yoktu. Danstaki yerini alırken, çıplak ayaklıydı.

Diğer dansçılar ona döndüklerinde, adamın onlardan biri olduğı anlaşıldı. Kaybettikleri arkadaşlarından biriydi. Dansçılardan surat ifadesinden onu görmeyi beklemedikleri aşikârdı.

Bu, prova ettikleri şovun bir parçası değildi. Adam onları sahnede görünce dansa katılmaya karar vermiş olmalıydı.

Dans şaşılacak bir biçimde hiç duraksamadan devam etti. Yeni gelen dansçı pozisyonunu süzülür gibi aldı ve olmayan partneri yüzünden tek başına dans etmesi gereken son dansı onunla etti.

Mutluluk dolu bir danstı. Balerin birden güldü. Sesi berrak ve tizdi. Hepimizin moralini bir anda yerine getirdi.

Performans sona erince, kalabalık tezahüratlarla çılgına döndü. Alkışları, ıslıklar ve bravo diye haykırıışları arasında kendilerini tamamiyla serbest bırakmışlardı.

İnanılmazdı.

Daha önce izlediğimiz hiçbir performans beni bu denli etkilememiști. Gerçi pek baleye ya da sahne gösterisine gitmemiștim. Ama o gece oradaki dostluk hissi nefesimi kesmiști.

Gerçek profesyonellere yaraşır bir biçimde, dans topluluğı sahneden ayrılıp yerini bir sonraki yarışmacıya bırakmadan önce eğilip selam verdi. Kucaklaşmalar, gözyaşları ve mutluluk haykırıışları görülecek manzaraydı.

Tek sıra halinde yan yana dizildiler, el ele tutuşup tekrar eğilip selam verdiler. Herkes ayağı fırlamıştı ve hiçbirimiz çıkardığımız gürültü veya başımıza açabileceğimiz detler konusunda bir endişe duymuyorduk.

İkizler haklıydı. Hayat *buydu*.

Hiç kimse o bale performansını aşamazdı ve sanıyorum buna kimse yeltenmeyecekti. Herkes gösterinin parçası olmaktan dolayı mutlu gözüküyordu.

İkizler şaklabanlık yapmak ve insanları eğlendirmek için tekrar sahneye çıktılar. Sanırım, birileri daha sahneye çıkacak cesareti göstermeden önce insanlara gördükleri şeyi hazmedecek vakti veriyorlardı. Profesyonel sayılabilecek bir sihirbazlık numarası yaptılar. Birkaç kere numarayı ellerine yüzlerine bulaştırır gibi oldular ama bunu komiklik olsun diye yaptıklarını biliyordum, çünkü provalarda onları izlemiştim. Profesyonel sihirbazlar kadar iyiydiler, harikaydılar.

Ondan sonra, sahneye elinde yıpranmış bir gitarla genç bir adam çıktı. Günlerdir düş almamış gibiydi, suratı kirle kaplıydı ve gömleğinde kurumuş kan lekeleri vardı.

“Bu, merhum, muhteşem Jeff Buckley tarafından söylenmiş *Hallelujah* isimli bir şarkı.” Sahnede gitarın çalmaya başladı ve bir başka zamanda çok meşhur olabileceğine emin olduğum bambaşka birisine dönüştü.

Sesi giderek güç kazanırken, tatlı acı akorlar körfezde yankılandı. İnsanlar genç adamın hüznü sesine eşlik etmeye başladılar. Bazılarımız çatlak seslerle “Hallelujah” diye şarkıya eşlik ederken, soğuk rüzgâr gözyaşlarımızı suratımızda kurutmuştu.

Şarkı sona erdikten sonra, birkaç saniye sessizlik oldu. Berbat ve yerle bir olan ama yine de galip gelen hayat, aşk ve diğer şeyler hakkında düşünmeye başladık.

Alkışlar ilk önce zayıftı ama hızla neşeli bir tempoya ulaştı.

Alkışlardan sonra, şarkıcı tanıdık bir ezgi bulana dek boş boş gitarında bir şeyler denedi. Hafif, neşeli ve tempolu bir pop şarkısı söylemeye koyuldu. Herkes sallanıp zıplamaya ve şarkıyı söylemeye başladı.

Kuş yuvasında şarkı söylediğini duyduğum meleklerle bu konuda aşık atamazdık. O kadar çok insan detone şarkı söylüyordu ki, melekler kadar kusursuz olmamız bir kenara iyi bile olduğumuz düşünülemezdi. Ama hep birlikte söylüyorduk: Alınlarında yağlı koruyucu işaretler bulunan kültler, askı halatlarındaki rakip çeteler, öfkeli özgürlük savaşçıları, çocukları omuzlarında oturan ebeveynler... Yaşadığım müddetçe unutamayacağım bir histi. Tabii, ne kadar yaşayacaksam.

Bu hisse tutundum ve güvende olacağını, benimle sonuza dek kalacağını bildiğim zihnimdeki dehlize kilitledim.

Oraya asla iyi bir şey koymamıştım ama o hissin kaybolmayacağından emin olmak istiyordum, bir tür son büyük insan gösterisi izlemiş olabiliriz diye.

Derken, sesi duydum.

Dehşet içinde beklediğim şeyi duydum. Beklediğim şeyi. Alçaktan gelen bir vızıltı gibiydi. Hava aniden dalgalanmaya başladı.

Pusların bize fazlasıyla yakın olan bir kısmı kaynadı. Geliyorlardı.

Gökyüzü bedenleriyle karardı ve pus bin kanadın oluşturduğu rüzgârla döndü. Ya yoğunlaşan pusta hiçbirimiz onları fark etmemiştik ya da hepimiz gösteriden büyülenmiştik.

Hoparlördeki bir ses geri sayıma başladı. İzleyicilerin

kaçması ve herkesin pozisyon alması gerektiğini gösteren işaret buydu.

“Beş...”

Beş mi? Geri sayımın yirmi beşten başlaması gerekiyordu.

Herkes zamanımızın kalmadığını anlayana kadar çok değerli bir saniye daha geçti.

“Dört...”

İzleyiciler birden harekete geçtiler. İnsanlar birbirini ittirip panik içinde koşmaya başladılar. Kalabalık izleyici grubunun ve yarışmacıların köprünün altındaki gizli kafesi ve ağı boşaltmaları için sadece dört saniyeleri vardı.

Sahnedeki şarkıcı bu karmaşa, kıyamet meleklerinin üzerimize inmesi, şarkısını kesmesini gerektirmiyormuş gibi şarkı söylemeye ve hayatının en iyi performansını sergilemeye devam etti. Kolay akılda kalan pop şarkısını bitirdi ve bir aşk şarkısına geçti.

“Üç...”

İçimi saran herkes gibi kaçma isteğimi dizginlemek zorunda kaldım. Pozisyonumda bekledim, dayanıklı kulak tıkaçlarını kulaklarıma koydum ve sesi kesen kulaklıkları boynumda asılı bıraktım. Sahne kenarındakilerin, girişlerdeki kilerin ve asma halatlardan sarkanların da aynı şeyi yaptıklarını gördüm.

“İki...”

Çok fazla insan aynı yönde koşuyordu. Hazırlamış olduğumuz gizli kafesler köprünün altında ancak belli bir sayıya kadar kişiyi taşıyabilirdi. Herkes dört bir yana koşturup çılgınlık atarken, büyük bir karmaşa yaşandı.

“Bir...”

GÜNLERİN SONU

Kalabalık kaçarken, geride telaşla pozisyon alan kamuflaj giysili ve silahlı adamlar kaldı.

Bir çekirge bulutu pusların arasından iğneler ve dişler fırtınası altında, düşündüğünden de hızlı bir şekilde alçaldı.

Çekirgeler mi?

Melekler neredeydi?

Çekirge sürüsünün arasında ateşler patladı ama hiçbir faydası olmadığından bulutlara ateş ediyor olabilirdi. Çekirgeler melekleri çekmesi gereken ışıklara ve seslere kapılmış olmalıydı.

Dört ayakları üzerinde dört bir yanımıza kondular. Zemindeki ekipler harekete geçerken, her yerden ateş sesleri gelmeye başladı.

Bir çekirge gökten tam önüme konarken, bıçaklarımı çektim. İğnesi başının üzerine kalkmıştı ve bana doğru gidip geliyordu.

Kollarımı ne yaptığımı düşünmeden kaldırdım. Bıçakları saplayıp onu kestim. Ürkünç Ayı'nın yanımda olması için her şeyimi verebilirdim.

Bunu düşününce daha da hiddetlendim. Raff'e kendi dilğimden kılıcını geri vermiştim.

Yaratığa tekrar bıçak salladım.

İğnesini bıçağımın önünden hızla çekti.

Karşımdaki akrep beni öldürmek için elinden geleni

yapıyordu. İğnesini öylesine hızla hareket ettiriyordu ki, eski hayatında acaba bir tap dansçısı mıydı diye düşünmeden edemedim.

Hem ondan kaçıp hem savaşmaya çalışmak beni saniyeler içerisinde ter içinde bırakmıştı. Bu ufak bıçaklar onu sınırlandırmekten başka bir işe yaramıyordu.

Hızla yan tarafıma dönüp, var gücümle bir tekme attım. Ayağım dizine indi ve bir çatlama sesi çıkardı.

Dizi kırılan çekirge tiz çığlıklar atıp yana eğildi.

İyice eğilip diğer bacağına da bir tekme savurdum. Canavar yere devrildi.

“Durun!” Kız kardeşim iki yanında evcil çekirgeleriyle, etraftaki herkese bağırarak köprünün ortasına koştu.

Mermilerin vızır vızır geçtiği bir savaş alanındaydık ama yine de tüm bu karmaşanın ortasında kollarını havaya kaldırıp koşmuştu. Onu görünce, dizlerimin bağı kesileceği gibi hissettim.

“Durun!”

Önce kimin, savaşçılarımızın mı yoksa çekirgelerin mi durduğundan emin değildim; ama her iki taraf da durup ona baktı. Kız kardeşimin sırf bağırarak kanlı bir savaş durduruşunu izlerken içimi bir umut ve hayret hissi kapladı.

Daha sonra ne yapacağını bilemedim, çünkü yanına kocaman bir çekirge kondu.

Saçındaki beyaz şerit ve öfkeden çılgına dönmüş hali kimliğini açıkça ele veriyordu. Bu sefer, Raffé onu korkutmak için orada değildi. Çekirge Paige’in evcil çekirgesini yakaladı ve bebek gibi cıyaklayan yaratığı ta havaya fırlattı.

"Hayır!" Paige topunu zorba bir çocuktan geri almak istermiş gibi kollarını havaya kaldırdı.

Beyaz Şerit daha ufak olan çekirgeyi dizine indirerek sırtını çıt diye kırdı.

"Hayır!" diye bağırdı Paige. Zikzak dikişli suratı öfke-den kıpkırmızı kesildi, boynundaki damarlar şişti.

Beyaz Şerit sırtını kırdığı yaratığı beton zemine fırlattı. Kız kardeşime aldırış etmeden yaraladığı yaratığın etrafında dolandı.

Yaralı çekirge ellerini kullanarak kendisini öne itti. Bacaklarını ardında sürükleyerek Beyaz Şerit'ten uzaklaşmaya çalıştı. Beyaz Şerit göğsünü şişirip omuzlarını dikleştirerek onu izlemekte olan tüm akrep kuyruklu canavarlara caka satıyordu. Belli ki çekirgelerin kralı olduğunu ve ona kimsenin meydan okuyamayacağını göstermek istiyordu.

Bu da Paige'i öldürmesi demekti.

İzleyicilerin arasından geçce geçce hızla kız kardeşime atıldım. Hava çekirgelerle kaynadığı halde, köprüde kimse savaşılmıyordu. Doktor onları bazı çekirgelerin bizim tarafımızda olabileceğine dair uyarmıştı. Kimse ne yapması gerektiğinden emin değil gibiydi. Köprüdeki herkes, tüm çekirgeler ve insanlar yaşanan olayı izliyordu.

Paige evcil çekirgesinin asfaltın üstünde çaresizlik içinde kendini itişini, bacaklarını veya kuyruğunu oynatmadan uzaklaşmaya çalışışını suratını buruşturarak izledi. Ağlamaya başladı.

Bu manzara Beyaz Şerit'i daha da çileden çıkardı. Kuyruğunu ona savurdu.

Çılgılık attım. Kız kardeşimin ne zaman bir savaşı ka-

GÜNLERİN SONU

zandığını görsem, bunu düşmanları şaşırtarak yapıyordu. Ama bu sefer, Beyaz Şerit onun bir tehdit olduğunu biliyordu ve öldürmeye hazırdı.

Birden, birisi hoparlörlerden “Geliyorlar!” diye bağırdı.

Çekirgelerin karanlık kütlesi yer değiştirip köprünün üstünde dönmeye başladı. Gökyüzünü tamamıyla kapatmışlardı.

İğneler ve renkli kanatlar arasında, giderek büyüyen bir avcı kuşkanadı dalgası gördüm.

Kanlı av başlamıştı.

Korkularımı ve endişelerimi zihnimdeki dehlize tıkmaya çalıştım ama sığmıyorlardı.

Bakışlarımı tekrar zemine indirdiğimde, Paige Beyaz Şerit'in kolunu ısırıyordu. Hayattaydı ve savaşıyordu.

Ona doğru koştum ve serseri bir mermiye hedef olmak için elimden geldiğince eğilerek ilerledim.

Köprünün ortasında, Beyaz Şerit kuduz bir köpek gibi Paige'i itip yere düşürdü, sonra debelenmesini engellemek için ayağını göğsüne bastırdı ve üstüne eğildi.

Kız kardeşim pes etmeyecek kadar öfkeliydi ve altında debeleniyordu. Evcil hayvanının sakatlanışını çaresizce sürünüşü görmek, içinde öylesine vahşi ve yoğun bir şeyi tetiklemiş olmalıydı ki, bu his onu boğabilirdi.

Tam onlara yaklaşırken, geriye kalan iki evcil çekirgesi uçarak Beyaz Şerit'e saldırdılar. Bir canavara güçleri yetmediğinden, Beyaz Şerit onları kolaylıkla kenara itti.

Diğer akrep kuyruklu çekirgeler tepemde ve önümde, dört bir yöne gidiyor, asabi ve endişeli daireler çizerek

uçuyorlar, birbirlerine kıl payı çarpmıyorlardı. Kafaları karışmış ve üzgün gözüküyorlardı.

Onları aşamadım ve sürekli olarak yer değiştirdikleri için geriye çekilmek zorunda kaldım.

Beyaz Şerit devasa iğnesini kaldırdı, ayağının altında debelenen küçük kız kardeşimi sokmaya hazırlandı.

Hareket halindeki çekirgelerin arasından hızla geçmeye çalıştım ama iğneleri her yerdeydi ve geçmem mümkün olmadı. Savaşın diğer tarafında, annemin de aynı sorunla karşı karşıya olduğunu gördüm.

Beyaz Şerit iğnesini hızla kız kardeşimin üstüne indirdi.

Çılgık atıp onlara doğru bir adım ilerledim. Bir çekirge doğrudan üstüme uçup beni betona yıktı.

Paige inanılmaz bir biçimde iğneden daha hızlı davrandı. Bedenine inmeden yana kaçtı. İğne asfalta denk geldi ve ucu köprüye girdi.

Beyaz Şerit iğnesini çıkarmaya fırsat bulamadan, Paige onun kuyruğunu ısırdı. Bir atar damarı ısırmış gibi ağzının kenarlarından kanlar fışkırdı. Yaratık ona bir hamle daha yapamadan, kuyruğunu ısırıp kocaman bir parça kopardı.

Bu sefer, Paige'e vurduğunda hareketi daha çaresizdi. Paige'e vurduğunda, bir çekirge gökten indiği gibi boyununu soktu.

Beyaz Şerit döndü ve hain yarattığı yakalayiverdi. Boyununu kırdı ve cansız bedenini sokağa fırlattı. Bir başka çekirge ona kendi bedeniyle hızla uçarak vurdu. Beyaz Şerit sendeledi, ayağını bir saniyeliğine Paige'in üstünden çekti. Paige'in hızla ayağı kalkması için bu süre yetti.

Yukarıdan iki çekirge Paige'e saldırmak için pike yaptı.

Paige birinden eğilerek kurtuldu, diğerineyse kafalamasına girişti. Beyaz Şerit'in çekirgesi iğnesini kız kardeşime savururken kanım damalarımnda dondu.

Derken, Paige'e saldıran çekirgeye bir el ateş isabet etti.

Çekirge kıvranarak yere düştü. Ateş eden kişi yakınlarda duruyordu ve tanıdıktı.

Martin tüfeğini yarası kanamakta olan çekirgeden ayırmadan Paige'e başını salladı. Böyle davranmaya devam ederse, Paige'i bir canavar olduğu için kementlemesini bile affedebilirdim.

Paige arkasını döndü ve Beyaz Şerit'in boğazını parçalamak için üstüne atladı.

Çekirgeler Paige'in yanına üşüştü, saldırıya geçtiğinde üstünde dönüp durmaya başladılar. Beyaz Şerit üzerlerinde ne tür bir etkiye sahip olursa olsun, Paige'in öfkeli çılgınlıklarına kapılmışlardı.

Bir diğer çekirge grubu Beyaz Şerit'in yanında toplandı. Acaba aralarında kıyasıya bir savaş mı çıkacak diye düşündüm.

Paige'in çevresinde dönüp duran yaratıklar Beyaz Şerit'e saldırmaya başladılar. Beyaz Şerit'in üstündekilerse Paige'e saldırmak için alçaldılar.

Martin Paige'e saldıranları geldikçe vurdu.

Çekirgeler Beyaz Şerit'le Paige'in üstünü kaplayan bir sürü oluşturan dek havada çarpıştılar; birbirlerini ezme ve sokmaya koyuldular.

İkisi de bir kanat ve iğne kütlesi altında kaldığından, neler olduğunu göremiyordum.

GÜNLERİN SONU

Sanırım bir dakika boyunca nefes alamadım. Sürü havada kaynayan bir deve dönüştüğünden, hiçbir şey göremedim.

Çekirge bulutu herkesin gözlerinin önünde köprüden havaya yükseldi. Kantlarının yarattığı rüzgâr saçlarımızı ve giysilerimizi savurdu, suratımızı kamçıladi. Pusa karışana, gökyüzü kaynıyormuş gibi bir manzara yaratana dek göğe yükseldiler.

Körfeze doğru giderlerken, Paige'i de Beyaz Şerit'i de göremedim.

Onun için o sırada yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kız kardeşimin kendi savaşını vermesi gerektiğini kabullenmeliydim. Sadece hayatta kalmalı ve geri döndüğünde yanında olmalıydım.

Geri dönmeme ihtimaliniyse düşünmedim bile.

Çekirgeler gider gitmez, gökyüzünün melek savaşçılarıyla kaplanmaya başladığını gördüm.

Elimde olmadan aralarında Raff'e'yi aramaya başladım ama o beden yığını içerisine göremedim.

Ses kesen kulaklıklarımı taktım ve gözlerimi yumup olacaklara hazırlandım.

Kapalı gözkapaklarıma rağmen, her yerde açılan gözleri kamaştıracak kadar parlak spot ışıklarını görebiliyordum. Işıklar gözlerimi açmaya çalışır çalışmaz gözlerime saplandı.

Parlaklığa alışabilmek için birkaç kere gözlerimi kırptırdım.

Melekler gözlerini kollarıyla kapatıp, havada duraksadılar. Birkaçı başkalarına çarptı. Birçoğu göz kamaştırıcı ışıktan kaçmak için aksi yöne dönünce, doğrudan arkadaşlarına uçtular.

Işıklar benim sadece insan olan gözlerime saplanıyordu. Melekler için ne kadar acı verici olduğunu düşünemiyordum bile.

Derken, dev hoparlörlerden tiz bir geri bildirim sesi geldi. Ses kesen kulaklıklarına rağmen, hayatımda duyduğum en yüksek ve en tiz geri bildirimdi. Tüm bu yoğun ses doğrudan meleklerin aşırı hassas kulaklarında patladı.

Melekler derhal elleriyle kulaklarını kapattılar. Gözleri ve kulakları saldırıya uğramış halde havada sendelediler; ne saldırıyor ne de kaçıyorlardı.

Meleklerin istisnai gece görüşü ve keskin işitme becerisi lehimize işliyordu. Üstün becerileri artık zayıflıkları olmuştu. Bundan kurtulamıyorlardı. Yoğun ışıklar gözlerini mahvediyor olmalıydı. Bir de o ses... Sağır edecek tizliğiyle neredeyse *benim* bile kulaklarımı kanatacak kadar etkiliydi.

Ekibinizde Silikon Vadisi dâhilerinin olması çok faydalıydı.

Tüfekli özgürlük savaşçıları dört bir yandan fırladı: sahnenin yanından, köprünün yürüyüş yollarından ve köprünün desteklerinin ardından. Göremediğim halde, her spot ışığının yanında ve köprünün altına gizlenmiş platformlarda keskin nişancılar olması gerekiyordu.

Ateş sesleri gecede çınladı.

Melekler havada sendelerken, görmeye ve düşünebilecek kadar berbat gürültüden kaçmaya çalışırken, savaşçılarımız onlara su püskürtmeye başladı. Önceki gün meleklerle denizde savaştığımızda gördüklerimden sonra, birçoğunun yüzme bilmediğine emindim.

O zamana dek, Kuzey Kaliforniya'nın büyük beyaz köpekbalıkları gösteri sırasında körfeze attığımız kanlı yemleri bulmuş olmalıydı. Gelin bakalım tatlı köpekbalıkları...

Hoparlörlerden gelen geri bildirim sesi değışti ve göğē doğru öylesine yüksek bir death metal müziğē yollamaya başladı ki, köprünün halatlarının titrediğēine yemin edebilirdim.

Müzik seçiminden ikizler sorumluydu.

Onları köprünün yan tarafında tek kollarını kaldırmış, işaret ve serçe parmaklarıyla şeytan işareti yaparken ve ritme kafa sallarken gördüm. Hoparlörlerden adeta patlayan yoğun elektrogitar ve davul seslerini bastıran karmaşık vokalin söylediklerine dudaklarını oynatarak eşlik ediyorlardı. Üstlerindeki berduş kostümleri olmasa, gayet belalı tiplere benzeyebilirlerdi.

Körfez Bölgesi'nin en gürültülü partisi veriliyordu.

Zemin ekibinde görevli olanlarımız silah kullananların mermi yüklemesine yardım ettiler. Hedefimiz düşmanı gökten köpekbalıklarının kaynadığı sulara düşürmekti ama bazıları köprüye düşerse onlara da hazırlıklı olacaktık.

Öyle olacağımızı umuyordum.

Işıklar tamamıyla söndü ve karanlığa boğulduk. Doktor ve Sanjay meleklerin ışığa alışmasını engellemek için ışıkların yanıp sönmesi ve gözlerini kamaştırmaya devam etmemiz gerektiğinde ısrarcı davranmışlardı. Dolayısıyla, ışıklar meleklerin gözlerinin ne kadar sürede karanlığa alıştığı tahminleri doğrultusunda belirli aralıklarla yanıp sönmeye ayarlanmıştı.

Keskin nişancılarımız karanlıkta görebilmek için kızılötesi gözlükler takmışlardı ama zemin ekibine yetecek kadar gözlük yoktu. Havada yankılanan death metal müziği ve çift katlı ses geçirmez kulaklıklarım, ben de hiçbir şey duyamıyordum.

Canımızı kurtarmak için yaptığımız bir savaşın ortasında idik ve resmen kör ve sağır kalmıştık. Çaresizlik içinde bir şeyler hissedebilmek için donakalmış vaziyette idim. Sonsuza dek karanlıkta savunmasız kalacakmışız gibi hissettim.

Sonra, ışıklar tekrar yandı ve parlaklığıyla gözlerimizi kamaştırdı. Gözlerimi kısıp, kör edici ışıltıda bir şey görmeye çalıştım.

Melekler köprümüze düşmeye başladılar. Hazır güçten düşmüş halde olduklarından, gruplar halinde onları suya atmaya koyulduk. Onlar suda debelenirken, köpekbalıkları işi bizim için tamamlayacaktı.

Bir grup adamla bir ağ tutmuş bunu tam bir meleğin üstüne atacakken, annemin tüm bunların orta yerinde dolandığını, kendi kendine birisine seslendiğini gördüm. Ağı diğer üç adama bıraktım ve çılgınlar gibi koşup onu güvenli bir yere çekmek istedim.

Beni dinlemeyecek kadar meşguldü. Birkaç dakika sonra, dazlak költ üyelerine talimatlar yağdırdığını fark ettim.

Költ üyeleri köprüye yeni düşen melekleri suya atıyorlardı. Onlarla boğuşarak birlikte köprüden düşerlerken, çarşafı dalgalanıyordu.

Ayrıca, melekler alçaktan uçunca ve yaklaşıncaya, köprüden dimdik suya atılıyorlardı. İnsan mermiler gibi havada meleklerle tutunuyorlardı. Kanatlarına birisinin tutunarak yarattığı bu beklenmedik ağırlık karşısında, melekler kollar, bacaklar ve kanatlardan oluşan bir rüzgârgülü gibi suya batıyorlardı. O dazlak insanların yüzebildiğini umdum. Annem onu kimse duymadığı halde, bir savaş

generali gibi emirler haykırıyordu. Yine de verdiği mesaj sadece kollarıyla adamlarını köprüden ritmik ve zarif bir biçimde dimdik atlamayı işaret ettiği için gayet açıktı.

Suya dalanların bir meleğe tutunması iyi fikirdi, çünkü melek düşüşlerini yavaşlatıyordu ve atlayışlardan kurtulma şansları artıyordu. Hedeflerini ıskalayanlar içinse, bu bir intihar görevi haline geliyordu.

Annemin de suya atlayacağından korktum ama emirlerini yerine getirecek fazlasıyla gönüllü vardı. Kadının savaşın ortasında yerine getirecek bir görevi vardı ve bundan hiç vazgeçecekmiş gibi gözükmüyordu.

Yaptığı iş Paige'in başına neler geldiğini kafasına takmasını engelleyebilirdi. Ben de onun için çok endişelensem de, kız kardeşim çekirgeleri bizim tarafımıza çekmiyorsa, onların da meleklerle birlikte bize saldırıyor olacağını biliyordum.

Düşündüğümde daha iyi gidiyorduk ve bu savaşta kazanma şansımız olduğuna inanmaya başlamıştım. İnsanların zafer çılgınlıkları attığını neredeyse zihnimde duyduğum anda, gökyüzünün daha fazla meleklerle karardığını fark ettim.

Yeni bir grup gelmişti. Önceki gruptan çok daha kalabalıktı.

Bize doğru gelirken, meleklerden bazıları suya yakın uçtu, tekneleri alabora ederek suya batan ve yaralanan arkadaşlarına yardım ettiler. İnsanlar can havliyle yüzerken, körfezdeki kanatlı savaşçılar alabora olan teknelerin üstüne çıktılar. Boğulmak üzere olan kartallar gibi beceriksizce bunlara tutundular, kanatlarını salladılar ve etrafa kanlı sular sıçrattılar.

Nişancılar yeni melekleri mermi yağmuruna tuttular. Melekler havada vurulup köpekbalığı kaynayan sulara düşmeye devam ettiler ama yeni grup olanlar sadece izliyormuş gibi havada bizden uzakta durmaya devam etti. Savaşçı arkadaşlarının başına neler geldiğini gördüklerinden geride duruyorlardı.

Meleklerin üç gruba ayrıldığını görünce, bir sonraki hamlelerinin ne olacağını merak ettim. İlk grup çekirgelerden hemen sonra gelenlerdi. Uriel'in o grupta bağırdığını görmüştüm. İkinci grup Uriel'in grubundan daha yüksek bir seviyede duran kanatlar kütlesiydi. Buz gibi bakışlarının bizi izlediğini, tartıp biçtiğini hissedebiliyordum.

Bir de en ufak grup vardı. Kanatları koyu renkliydi ve yıpranmıştı. Melek demeye bin şahit isterdi. Beyaz kanatlı bir Adonis öne süzülürdü.

Raffe ve nöbetçileriydi.

Bir grup Uriel'in, diğer grup Raffe'ninse, diğerleri kimdi? Kanlı avı izlemek için mi gelmişlerdi?

İşte, o anda gerçek savaşın daha yeni başladığını fark ettim.

Uriel geri çekilmek ve bir başka zaman denemek istese bile, artık sürüdeki herkes göreceği için bunu yapamazdı. O zaman ne tür bir kan avcısı olurdu?

Uriel ve melekleri de bunu benimle aynı anda fark etmiş olacaktı ki, birden bombardıman uçakları saldırıya geçtiler.

Müzik hâlâ bangır bangır çalıyordu. Bize ne kadar yaklaşırlarsa, o kadar fazla duyacaklardı ama saldırıdan vazgeçemediler.

İşıklar söndü ve yine zifiri karanlıkta kaldık.

Eğreti sahnenin etrafıma sertçe konan bedenlerin ağırlığıyla zangırdadığını hissettim.

Işıklar tekrar yandı.

Etrafımda üç melek savaşçı vardı. Havaya sıçradılar ve gözlerini yummuş halde kendi etraflarında dönüp etrafa yumruklarını salladılar. Göremiyorlardı ve müzik ses beyinlerini eritiyor olmalıydı ama savaşmaya hazırlardı.

Köprünün her yanına melekler indi. Bazıları sertçe biçimde çarpıp cansız bir biçimde betona yığıldı. Ama yeterli bir sayı başardı. Yaralı olmayanlar gözleri ışığa alışırken ve yere sert bir biçimde konmanın etkisini atlatırken, en yakınlarındaki insanları öldürecek sayıdaydılar.

Köprüde kanlı bir savaş başladı. İnsanlar dört bir yanda ya kaçıyor ya da savaşıyordu. Nişancılar ne yapacaklarından emin değillerdi ve hedeflerini ısıkiyorlardı. Kendi insanlarımızı vurmadan köprüye ateş açamıyorlardı, tepemizdeki meleklerin çoğuysa menzil dışında kalıyordu.

Melekler silahlarını bile çıkarmadılar. Ya artık yanımda olmayan kılıcımla yaptığım ufak numara konusunda endişe ediyorlardı ya da kendilerine öylesine güveniyorlardı ki silahlarla uğraşmıyorlardı.

Melekleri teke tek yenemezdik. Zemin ekibinin yere konan veya köprüye düşen meleklerle savaşacağını tahmin etmiştik ama tüm melek sürüsünün geleceği aklımıza gelmemişti. Planlama becerimiz ve zaman ancak bu kadarına izin vermişti.

Melekler savaşçılarımızı yumruklayarak köprüden atarken veya sırtlarını kırarken ya da onları boşluğa tek melerken, insanlar katlediliyordu.

İnsanlar başka insanları vurma riskine rağmen, tabancalarıyla veya tüfekleriyle meleklerle ateş ediyorlardı.

Üstüme gelen bir meleğe bıçağımı kaldırdım. Eskiden sahip olduğum kılıca kıyasla incecikti. Meleğin bıçağı görüp görmediğini bilemiyordum ama bakışlarından öldürmeye niyetli olduğu belliydi. Öldüreceğini biliyordu. Mesele sadece kimi öldüreceğiydi.

Şansım aşırı yaver giderse, onu ve belki bir savaşçıyı daha haklayabilirdim ama bu uzun vadeli bir hayatta kalma stratejisi olamazdı. Uzun vadeli derken, sonraki on dakikayı düşünüyordum.

Hapı yutmuştuk.

Hayatta kalma şansımızın sifıra yakın olduğunu bile bile bu işi yapmış olduğumuzu söylemenin de bir faydası yoktu. Ölümle gerçekten karşı karşıya kalmak çok farklıydı.

Kendimi savaşıma hazırlarken, ellerim titriyordu ve bıçağı iyi tutamıyordum. İyi savaşabileyim diye biraz rahatlamaya çalıştım ama adrenalin damarlarıma akın ediyor, sinirlerimi geriyordu.

En iyi seçeneklerimi hesaplarken, gözümün ucuyla bir kıpırtı gördüm. Bir başka melek daha yanıma gelmişti. Kanatları altın rengiydi, suratı bir heykel gibiydi ama bana bir katilin buz gibi bakışlarıyla bakıyordu.

Daha ne yapacağıma karar veremedim, kar beyazı kanatlar meleği örttü.

Raffe gelmişti.

Nöbetçilerinden ikisi de arkasını kolluyordu.

Kalbimin zaten yeteri kadar hızlı attığını düşündüğüm halde, daha da hızlandığını hissettim. Düşman olduğumuz halde, Raffe ona saldırmayacağımdan kesinlikle eminmiş gibi bana sırtını döndü.

Saldırganı yumrukladı, sonra onu tuttuğu gibi sahneden aşağı attı.

Derin bir oh çektim. Ellerim rahatlık hissiyle titredi. Raffe insanlarla değil, bir başak melekke savaşıyordu.

Saldırmaya hazır bir biçimde kılıcını çekti. Sırtımı onunkine yaslayıp, saldıran bir başka meleğe bıçağımı salladım. Nöbetçileri iki yanımıza geçip, etrafımızda koruyucu bir yarım daire oluşturdular.

Savaştığım melek bıçağımdan kaçmak için geriye gitti. Ona çelme takınca, sert bir biçimde yere düştü. Muhtemelen, ayakta savaşmaya pek alışık değildi.

Rakibim yuvarlanarak benden uzaklaştı ve ne yaptığını görmeden savaşacak yeni bir yer buldu.

Raffe bana döndü.

Suratını ilk kez kusursuz olmayan bir biçimde gördüm. Acıyla gözlerini kısıyor, hızlı hızlı kırpıştırıyordu.

Bana yardım etmek için gelmişti.

Tüm o korkunç seslere ve kör eden ışığa rağmen gelmişti.

Elimi cebime sokup, bir avuç kulak tıkacı çıkardım. Elimdeki turuncu renkli tıkaçlara, sonra da bana baktı. Bir tanesini alıp kulağına taktım.

Bunların ne olduğunu anlayınca, bir tane daha alıp diğer kulağına taktı. Tıkaçların çok da faydası olmadığını biliyordum ama biraz olsun sesleri kesmiş olmalıydı ki surat ifadesi azıcık rahatladı. Yanımızdaki iki nöbetçisini çağırdı; onlar da elimdeki tıkaçlardan alıp kulaklarına taktılar.

Raffe'ye çabucak sarıldım. O aşamada, beni kimin gördüğü umurumda değildi. Ama Raffe bunu umursuyor olabilirdi.

Düşündüğümü teyit edercesine göğe baktı. Nöbetçilerinin geri kalanı ve cehennem yaratıkları sesin daha az olduğu yükseklerde savaşıyorlardı. Onların ardındaysa kanatlı izleyicilerden oluşan bulut vardı. Hayal gördüğüme emindim ama yukarıdaki izleyicilerden kutup rüzgârlarını andıran bir hoşnutsuzluk aşağıya kadar ulaşıyordu.

Tüm melek sürüsü izliyor olduğu halde, bizi avlamak yerine bize yardım etmek için gelmişti.

Raffe iki nöbetçisine eliyle bir dönme işareti yaptı. Melekler tamam der gibi başlarını salladılar.

İki nöbetçi havaya sıçradı ve yukarıdaki nöbetçilere bu dönme hareketini gösterdiler.

Raffe'nin ekibinin tamamı kulaklarını acıtan sesin, gözleri kör eden ışığın arasına dalıp köprüye kondu.

Melekler nöbetçilerle karşılaştığında, bir ara sokakta karşılaşan iki yabani kedi gibi oluyorlardı. Tüyleri kabarıyor, daha da sivri ve iri gözüküyorlardı.

İlk önce, özgürlük savaşçılarımız sadece savaşacak daha fazla düşman geldiğini düşündü ve onlara karşı daha savunmacı bir pozisyon aldılar. Ama nöbetçilerin Uriel'in meleklerine saldırdığını görünce, olanları ağızları hayretten açık kalmış bir biçimde izlemeye koyuldular.

Kollarımı kaldırıp sevinçle bağırdım ama sesimi kimse duymadı. Elimde değildi. Raffe'nin ekibiyle birlikte Uriel'in saldırısını savuşturmak için elimize bir fırsat geçmişti.

Herkes aynı şeyi hissediyor olmalıydı, çünkü etrafımda herkes bağırp kollarını savaş çılgılığı atarak kaldırdı.

Işıklar tekrar söndü ve dünya yine zifiri karanlığa boğuldu.

Meleklerin görebildiği, bizlerin göremediği o anda gizlenecek hiçbir yerim olmadığı için kıpırdamadan durdum. Karanlıkta üstüme birisi sürtündü. Kendimi yere atıp başımı korumak istedim ama Raffe'ye ve nöbetçilerine beni koruyacakları konusunda güvenmeliydim.

Işıklar tekrar yandığında, Raffe yanımda savaşıyordu. O ve iki kanatlı rakibi ışık tekrar yanıncaya ırkıldılar.

Umduğumdan daha fazla insan hayattaydı. Nöbetçiler bizler göremediğimiz anlarda bizim yerimize savaşmıştı. Şimdi, onlar göremiyordu ve sıra bize gelmişti.

Yanımdaki kişinin ben olduğunu anlatmak için Raffe'nin kolunu okşadım ve kılıcını elinden aldım. Meleklerin kendilerine gelmeye çalıştıkları, gözlerini kapat-tıkları o birkaç saniye içerisinde, biz insanlar saldırıya geçtik.

Ben en yakınımızdaki melekleri kılıçtan geçirirken, diğer insanlar da kalabalık gruplar halinde güç toplayarak tek başına duran meleklerle saldırdılar. Bizler çaresiz durumdayken, Raffe'nin nöbetçileri savaştı. Onlar güçsüz düştüğünde, biz savaştık.

Raffe'nin ekibi ve insanlar bir ekip olarak çalışıyordu. Biz onların, onlar da bizim zayıflıklarımızı telafi ediyordu. Kusursuz, güçlü ve güzel meleklerle karşı tuhaf, pes-paye, birbirine uymayan bir ekiptik ama yine de onlara karşı koyabiliyorduk.

Adrenalin kanıma pompalanırken, Uriel'in on meleği-ne birden karşı gelebilirmişim gibi hissettim. Zihnimin içinde bir savaş çılgılığı yankılandı ve en yakınımızdaki

gözlerini kısmış, elini gözlerine siper etmiş olan meleğe yöneldim. Raffé onu yerde tutmaya çalışan iki melekke hiçbir şey görmeden boğuşurken yere düştü. Bir tanesinin sırtına kılıcımı geçirdim, Raffé de diğerini tekmeledi.

Hepimiz birlikte çalıştığımızdan, onları gerçekten de yenebileceğimizi hissediyordum.

Ama bu müthiş his çok kısa sürdü.

Tepedeki izleyici bulutu hızla ve sert bir biçimde hücuma geçti.

Raffe ve nöbetçileri insanları diğer meleklerle karşı korumaya başladığından, izleyici meleklerin savaşa katılması şaşırtıcı değildi.

İzleyici melekler saldırıya geçtiklerinde, etraflarındaki puslar dönmeye başladı. Melekler uçmayı kesip etraflarına bakındılar.

Melekleri kuşatan pusların arasından bir çekirge bulutu fırladı.

Karmaşanın arasında kız kardeşimi görmeye çalıştım ama onu kanat ve iğne sürüsü arasında göremedim.

Çekirge bulutunun ortasından kanlı bir beden yere düştü.

Hiçbir ayrıntı göremediğim o anda kalbim duracak gibi oldu. Beden Paige'e ait olabilir diye gözlerimi yummak istedim. Ama bakışlarım yere düşen bedene adeta kilitlendi.

Beden yaklaşıp dek hiçbir şey göremedim. Yaklaştığımdaysa, kim olduğunu görecektik kadar ancak vaktim oldu.

Parıltılı kanatlar rüzgârda titredi. Bir akrep kuyruğu. Dalgalandı saçlarda beyaz bir tutam saç.

Derken, beden asfalta çakıldı. Ancak o zaman tekrar nefes alabildim.

Paige. Neredeydi?

Gökteki çekirge sürüsü meleklerle yaklaştı. Paige sürünün geri kalanı tarafından izlenen bir çekirgenin kollarında asil bir ifadeyle oturuyordu.

Hepimiz bakakaldık. Paige'in her yanı kanla kaplıydı. Kanın daha çok Beyaz Şerit'e ait olduğunu umdum. Ağzından da kanlar damlıyordu. Bir şey çiğniyordu.

Ne olduğunu düşünmek istemedim. Asfaltta cansız yatan Beyaz Şerit'e de yakından bakmamaya gayret ettim.

Eski lider ölmüştü.

Aklım almıyordu. Küçük kız kardeşim çekirgelerin kraliçesi olmuştu.

Paige bağarmaya ve el kol hareketleri yapmaya başlayınca, bana annemi hatırlattı. Ne dediğini duyamıyordum ama kollarını sallayınca, çekirge bulutu emrine uydu.

Kusursuz bir canavarlıkla izleyici meleklerle çarpıldılar. İğneler ve kılıçlar çarpışırken, üstümüze kan yağmaya başladı.

Kız kardeşim izleyici meleklerin bize saldırmasını engelliyordu. Doktor ve Obi Paige konusunda yanılmamışlardı.

İçimi gurur ve korku kapladı. Kız kardeşim bir kurtarıcıydı.

Derken, ışıklar tekrar söndü ve karanlıkta kaldık.

Bir elin Ürkünç Ayr'yı elimden aldığını hissettim ve kılıcın tekrar Raff'e'ye geçtiğini anladım. Savaşanların

yolundan çekilmek için yere çömelip başımı korudum. Ben körken ve sağırken, Raffè'nin beni hayatta tutacağına güvenmekten başka çarem yoktu.

Kapalı gözlerimin ardında, kız kardeşimin savaşıta bir çekirgenin üstünde ilerlediğini gördüm.

Işıklar geri geldiğinde, birisinin aşağıdan köprünün kırık kısmına tırmanmaya çalıştığını gördüm. Ağzı feci bir çığlıkla açılmıştı. Her neden kaçmaya çalışıyorsa, köprüdeki şeyden daha dehşet verici olmalıydı. Köprüye çıkmasına yardım etmek için yanına koştum. Eli terliydi ve titriyordu. Dediği tek bir kelimeyi bile duyamadığımdan köprünün kırık ucuna uzandım ve aşağıya baktım. Köprüden sarkıtılmış olan gizli ağın dibini görebiliyordum

Ağ parçalanmıştı. İnsanlar bir şeyden kaçmaya çalışıyormuş gibi gruplar halinde ağa asılmışlardı. Hepsi de fal taşı gibi açılmış gözlerle çalkantılı suya bakıyorlardı.

Sular döndü ve çok kafalı altılı canavar üstünden sular saçarak yukarı fırladı. Altı canlı kafasının ağızları böcek yakalamak için sudan fırlayan şekilsiz balıkları andıran bir biçimde açılmıştı.

Kafalardan biri beni görünce, ağzını açıp kapattı.

Kıyamet canavarı altı kafasıyla birkaç kişiyi yakalayıp ısırdı. Sonra, kanlar içindeki cıyaklayan kurbanlarıy-

la birlikte tekrar körfezin sularına daldı.

Son kurban da girdabın içinde kaybolurken, karanlık sular etrafa sıçrayıp döne döne duruldu.

Aşağıdaki herkes paniğe kapılmıştı. Birbirlerinin üstüne tırmanıyorlar, altılının gözden kaybolduğu noktadan uzaklaşmaya gayret ediyorlardı.

Bu olay ne kadardır devam ediyordu?

Derhal ayağa fırlayıp, yetenek gösterisinin izleyicilerini köprünün altından gizlemek için yukarı çektiğimiz merdivene koştum. O anda, aklıma bir fikir geldi. Ya Doktor yanılmışsa ve insanlar altılının salgınına karşı bağışıklığa sahip değilse?

Ama bir şey ters gidebilir diye de onca insanın ölmesine izin veremezdim. Merdiveni çözüp kenardan aşağıya sarkıttım. Oradan çıkmaları gerekiyordu. O insanlar resmen bu savaşın kolay hedefleri haline gelmişlerdi.

İnsanlar ağların kenarlarına atıldı, bazıları diğerlerinin üstüne tırmandı. Kaçmaya çalışırken suya düşenlerin sayısı en az canavar tarafından kurban edilenler kadardı.

Su tekrar çalkalandı ve bir diğer altılı dışarı fırladı. Bu canavarların sıçradığı yükseklik inanılmazdı. Büyük bir açlıkla altı çenesiyle insanları kaptı ve çığlıklar atan, cıyaklayan insanları aşağıya, suyun derinlerine çekti.

“Haydi! Çıkın yukarı!” Ağlara en yakın duranlara el salladım. Orada değil, savaş alanında daha çok güvende olabilirlerdi.

İnsanlar merdivenden yukarı tırmanırken, karmaşanın arasından köprünün etrafındaki diğer kaçış noktalarına koştum ve diğer merdivenleri de indirdim. Mer-

divenler aşağı varır varmaz, insanlar akın akın yukarı çıkmaya başladılar.

Müzik kesildi.

Hepimiz göğe baktık. Melekler ve çekirgeler bile savaşmayı kesip baktılar. Ne olmuştu? Tüm bunlar sona erdiğinde, hayatımda tek bir heyecan dolu an bile yaşamak istemiyordum.

Sahnenin üstünde beyaz takım elbiseli birisi belirdi. Uriel'di. Kanatları suni ışıkların altında üstünde bir ağı andıran koyu renkli gölgelerle birlikte kirli beyaz gözüküyordu.

Kulaklarım gürültü kesilince çınlamaya başlamıştı. Hemen tıkaçları çıkardım.

“Yarışmayla yargılama sona erdi.” Sakin sakin konuşuyordu ama o sessizlikte bağırıyormuş gibi geliyordu. “Raphael bir hain olduğunu kanıtladı. Artık tartışmasız bir biçimde haberci benim.”

Uriel tam bunları söylerken, birisi çığlık attı. Bir altılı köprünün yanından yukarı tırmandı. İnsanlar omzunda cansız yedinci başıyla yukarı tırmanan altı kafayı görür görmez geri çekildiler.

Altılının yanındaki bir melek dizlerinin üstüne düştü. Suratı kıpkırmızı kesilmişti ve terliyordu. Ağzından kanlar akmaya başladı.

Bir başka altılı da köprünün diğer tarafından tırmandı.

İnsanlar altılılardan çılgınlar gibi kaçmaya çalışırken çığlıklar atmaya başladılar ama köprü adacığında çok uzağa gitmemiz mümkün değildi. Ürkmüş hayvanlar gibi birbirimize sokulduk.

Altılının yanındaki çekirgeler öksürmeye başladılar. Sonra da boğulmaya. Kanatlarını çırpmaya çalıştılar ama sonra betona yığıldılar.

Ağızlarından, burunlarından ve gözlerinden kanlar akmaya başladı. Köprüde kıvranırken, korkunç inleme ve boğulma sesleri çıkardılar.

Kıyamet salgını başlamıştı.

“Raffel” Dikkatini çekmeye çalıştım. “Köprüden kaç! Bu canavarlar melek salgını saçıyorlar!”

Alçaktan uçan bir melek gökten düştü; iç organları köpürüyormuş gibi inliyordu. Ağzından, kulaklarından, burnundan ve gözlerinden kanlar akarken, beton zeminde kıvranmaya başladı.

Melekler altılıdan kaçınmak için göğe yükseldiler. Kanat hışırtılarının arasında, havada *melek salgını* lafı fısıldanmaya başlandı.

Bütün kanatlı yaratıklar salgına yakalanmış meleklerden ve çekirgelerden uzaklaşıp köprüde havalandı. Ama sadece kanatlı olanlar altılılardan kaçabiliyordu.

Doktor haklıysa, biz insanlar salgına karşı bağışıklık sahibiydik. Ama bizi gücüyle öldürebilecek bir altılıya karşı bağışıklığımız yoktu.

“Penryn!” diye bağırды Raffel bana yukarıdan kar beyazı kanatlarıyla süzülerek. “Köprüden atla. Seni yakalayacağım.”

Köprünün annemin durduğu kısmına koştum. Belki nöbetçiler onu ve atlamaya istekli diğer kişileri alabilirlerdi. Neyse ki, kız kardeşim yukarıda, güvende olabilecek kadar uzaktaydı.

Köprüye çok yakın uçan bir melek çılglık attı. Kanlı gözyaşları akarken, havada sarsılmaya başladı.

Bir başka altılı köprünün annemin durduğu kısmına tırmanmaya başladı. Annem herkes gibi köprünün ortasına koştı. Bu canavarlardan kaç tane vardı? Telaşa yana koştum, anneme köprünün farklı bir kısmına yönelmesini seslendim.

“Rakamı da altı yüz altmış altı,” dedi Uriel havadan, sesi o paniği bastırarak. Salgına şaşırdıysa bile, bunu hiç belli etmiyordu.

Köprünün kenarına yaklaşırken, körfezi daha iyi görebildim. Kanlı su bize doğru yüzmekte olan altılılarla kaynıyordu.

İki tanesi daha köprüye tırmandı. Etrafımızı köprüye varıp tırmanabilmek için birbirlerinin üstüne çıkan daha fazla altılı çevirdi.

Altı yüz altmış altı. Bu, sadece alınlarmaya dövme yapılarak yazılmış bir rakam değildi. Kaç tane canavar olduğunu da anlatıyordu.

Yukarı baktım.

Raffe tepemde süzülüyordu.

Onun hemen altındaki melek acıyla kıvranmaya başladı. Burnu kanıyordu.

Raffe'ye uzaklaşmasını işaret ettim. “Git!”

Raffe orada kaldı. İki nöbetçisi onu kollarından tutup yukarı sürüklediler.

Etrafta insanlar dört bir yana kaçıştı. Silahlar ateşlendi. Her yerden çığlık sesleri geldi.

“İnsan kızını kafasını canavarlardan birine dikmek için öldürmeyeceğim,” dedi Uriel Raffe’ye. Epeyi yükseklerden uçup, aşağıdaki katliamı tüm açıklığıyla görebiliyordu.

Altılılar köprünün her yerinden yukarı çıkmaya başladılar.

Canavarlar bize doğru gelirken, biz insanlar köprünün ortasına toplandık. Bıçaklarımı çıkardım ama bunlar bir boz ayı ordusuna doğrultulmuş kürdanlardan farksızdı.

“Penryn!”

Göge bakınca, nöbetçileri ona bizden uzakta durmasını söyleyen Raffe’nin acı bir ifadeyle beni izlediğini gördüm.

Raffe boynundaki kurumuş meyveyi aldı ve dudaklarına götürdü.

Sonra da ısırdı.

Meyve dişlerinin arasında patlayıp, koyu kıvamlı kan gibi bir şey akıttı.

Raffe'nin ısırıldığı meyveden dumanlar çıktı.

Duman cehennemde savaştığımız Çukur Efendisi'nin şeklini aldı.

Hatırladığımdan da berbat durumdaydı. Kestiğim parçalar geri çıktığı halde, kanatları hâlâ eski ve yanmış deriyi andırıyordu ve artık katman katman yara izleriyle kaplıydı. Bir kanadından yeni bir parça eksilmişti ve dudaklarında ona iki ağzı varmış gibi bir görünüm veren kocaman bir yarık oluşmuştu.

Nöbetçiler derhal kanat çırpıp Raffe'nin etrafında koruyucu bir hat oluştururken, Çukur Efendisi Raffe'ye eğildi.

Ondan sonrasını izleyemedim. Altılılar etrafımdakilere saldırmaya başlamıştı.

Bir süre, katliamın çılgınlıkları ve etrafa sıçrayan kanlar arasında kayboldum. Her yere mermiler uçuyordu ama var gücümle bıçağını bir altılının kafasına sallarken, serseri bir merminin bana isabet etmesine endişelenecek vaktim yoktu.

Çığlıklar giderek arttı. İlk önce, insanların katliama kurban gittiğini sandım. Ama çığlıklar hiç de insan çığlığı gibi değildi.

Savaşmakta olduğum altılı birden üç kırbaç kafası tarafından darbe aldı.

Hayal görmediğimden emin olabilmek için gözlerimi kırpıştırdım. Bunlar Çukur'daki yutulan kırbaç kafaları mıydı? Neler olup bittiğini anlamak için etrafıma bakındım.

Spot ışıklarının altında, parlak sular körfeze doğru gelmekte olan yutulanlarla kaplıydı. Hâlâ suda olan altılıların üstüne atladılar.

Kafalar jilet gibi keskin saçları öne fırlayarak ve çığlıklar atarak sudan fırladılar.

Dişleri önümdeki altılıya saplandı ve derhal bedenine girmek için onu çiğnemeye koyuldular.

Altılı acı içinde kıvranıp kafaları üstlerinden atmaya çalıştılar. Daha da fazlası omzuna atladı.

Altılara dört bir yandan kırbaç kafaları saldırıyordu. Bizler köprünün ortasında birbirimize sokulmuş dururken, insanları ellemiyorlardı.

Yukarı baktım. Yanık kanatlı Çukur Efendisi tatmin olmuş bir gülümsemeyle bizi izliyordu. Yaptığı işten oldukça memnun gibiydi.

Yanında duran Raffe de beni izliyordu. Surat ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordum. Bunu başarmak için ne yapmıştı?

"İyi misin?" diye seslendi.

Evet der gibi başımı salladım. Üstüm başım kan içindeydi, her yerimde sıyrıklar vardı ama içime dolan adre-

nalın yüzünden acı bile hissedemiyordum.

Etrafımızdaki kırbaç kafalar altılıları iyiden iyiye yemeye başlamışlardı. Altılıların canlı kafaları çiğneniyor ve gümbür gümbür beton zemine düşüyordu. Bunların yerinde bedenlerini ele geçiren kırbaç kafalar belirliyordu.

Çılgınlık bir anda tiz kahkahalara dönüştü. Çılgınca. Keskin. Neşeli.

Bedenleri ele geçirilen altılılar köprünün kenarına yürüyüp suya atladılar.

O anda fark ettim ki, gerçek kıyamet günün birinde gerçekten başlayacak olursa, bu yutulan altılılar kanlı denizden kıyametin gerçek canavarları olarak çıkabilirdi.

“Bir çift baş melek kanadı ve yeni bir ordu,” dedi Çukur Efendisi.

“Ne yaptın?” Uriel Raffe’nin yanına uçtu. “Ne kadar büyük zorluklarla...”

Raffe kılıcını müthiş bir öfkeyle Uriel’e savurdu. Uriel bu hamleyi savuşturmak için kıl payı kılıcını çekebildi ama Raffe’nin darbesinin etkisiyle ileri fırladı.

Uriel döne döne aşağı düştü ve sert bir biçimde köprüye yığıldı.

Sendeleyerek, kanlar içinde, omzunu tutarak kalktı. Omzu ezilmiş gibiydi. Daha dengesini sağlamaya fırsat bulamadan, bir grup insan hücumu geçti.

Bir kadın çocuklarıyla ilgili bir şeyleri çığlık çığlığa söyleyerek suratına bir tokat attı. Bir başkası gelip onu tekmeledi. “Bu da Nancy’im için.” Daha sert bir tekme attı. “Bu da küçük Joe için.”

Bir kişi daha ortaya atlayıp yumruklar indirirken, dördüncü bir kişi gelip tüylerini yolmaya koyuldu. Ondan sonra, Uriel öfkeli bir insan grubunun arasında kayboldu.

Etrafa tüyler saçıldı. Kanlar sıçradı. Bıçaklar kanla kaplanan kolların altında inip çıkmaya başladı.

Her şey durdu. Müzik zaten kesilmişti, ı ıklar açıktı, melekler savaşmayı kesmi lerdi ve yutulana altılılar sessizle mi ti.

Bir tek her yönden etrafı aydınlatan spot ışıklarının ürkünç parıltısı ve Uriel'in   lıkları vardı.

Melekler ne yapacaklarını  a ırmı , akılları karı mı  gibiydi. Uriel'in taraftarları onlara neler yapabileceğini düşünmeden ona gerçekten de sadık olsalar ve onu önem-seseler, hayatlarını riske atıp onu kurtarabilirlerdi. Ama kararsız melekler harekete ge emeden, Uriel'in başındaki kalabalık da ıldı.

Birkaç kişi Uriel'in bedeninin kan içindeki parçalarını birer kupa gibi havaya kaldırdı. Kanlı tüyler, sa  tutamları, bir parmak ve ne olduğu anla ılamayacak kadar kanlı diğer parçalar.

Tamam, belki evrendeki en medeni varlıklar değildik ama zaten kim öyleydi ki?

“Anlaşmamın kendi tarafını yerine getirdim, baş melek,” dedi Çukur Efendisi. Yanık kanatları havada aheste aheste ileri geri oynuyordu. “Zavallı insan kızını ve ailesini kurtardım. Şimdi sıra sende.”

Raffe güzelim tüylü kanatlarıyla Çukur Efendisi’nin karşısında duruyordu. Keyifsiz bir ifadeyle tamam der gibi başını salladı.

“Hayır.” Onları büyülenmiş gibi izlerken, bu sözcük ağzımdan çıktı.

Siyan baltalı iki cehennem yaratığı karanlıktan spot ışıklarının önüne çıktı. Baltaları katman katman eski kanlarla kaplıydı. Raffe’nin kanatlarının iki yanına geçtiler.

Raffe Çukur Efendisi’ne bakarken, bir an için bundan kurtulmanın bir yolunu bulabileceğini düşündüm.

Sonra, hafifçe başını salladı.

İki cehennem yaratığı bir uyarıda bulunmadan baltalarını kaldırdılar ve Raffe’nin kanat eklemlerinin üstüne indirdiler.

Baltalarını kaldırdılar ve Raffe'nin kanat eklemlerinin üstüne indirdiler. Baltalarını kaldırdılar ve Raffe'nin kanat eklemlerinin üstüne indirdiler. Baltalarını kaldırdılar ve Raffe'nin kanat eklemlerinin üstüne indirdiler. Baltalarını...

... kanatlarının...

Raffe'nin acı içinde bağırıp bağırmadığını duyamadım, çünkü duyduğum tek şey kendi cıglığımdı.

Raffe düştü.

Nöbetçilerinden ikisi hızla alçaldı ve onu köprüye düşmeden yakaladı.

Raffe'nin kar beyazı kanatlarıysa küt diye beton zemine düştü.

Bundan bir saniye sonra, kılıcı tangır tungur yere düştü ve ağırlığıyla betonu çatlattı.

Sabah güneşi San Francisco ufuk çizgisinin üzerindeki göğü hafifçe aydınlattı. Manzara sonsuza dek değişmişti ama rahatlatıcı değilse bile bana giderek daha tanıdık gelmeye başlamıştı.

Kanlı körfezde tekneler gidip geliyor, boğulmuş olan meleklerin ve insanların sona kalanlarını topluyorlardı. Tekneciler kurtarılan melekleri kafeslere koymak ve onları bir süre güçten düşürmek için vurmak istediler. Eminim ki, melekler iyileşmeleri ne kadar sürerse sürsün dayanmaktan, hatta yiyecek ve su olmadan kendi başlarına iyileştiklerini görmekten mutlu olurlardı. Ama Josiah ve nöbetçiler beklediğim gibi onları güçten düşürmenin en iyi yolunun kurtarılan insanlara verilen battaniyelerden ılık içeceklerden mahrum etmek olduğunu söylediler.

Uriel artık öldüğü için, baş melekleri eksikti. Raffae gayrı resmi bir biçimde hükmen başlarındaydı ama en yakındaki ve en azından sağlam olan hastaneye doğru körfezde hızla ilerlerken bilinci gidip geliyordu.

Nöbetçiler Raff'e'nin emirlerini yerine getiriyor, bilinci yerine geldiği zamanlarda rapor veriyorlardı. Melekler öylesine büyük bir şok yaşamışlardı ki, uslu uslu emirleri yerine getiriyorlardı.

Bana öyle gelmişti ki, makul olduğu müddetçe en azından o an için Raff'e'nin dediklerini yapacaklardı. Onlar öylesine emir almaya alışık bir gruptu ki, birisi başlarında olmasa büyük bir ihtimalle ne yapacaklarını bilemezlerdi.

İnsanların büyük bir kısmı köprüden ayrılmıştı. Josiah ve nöbetçiler aracılığıyla ben de mesajlar yolluyordum, çünkü o günler için en kolay yöntem buydu. Teoride, emirlerimi yerine getiriyorlardı ama gerçekte Tweedle İkizleri'nin söylediklerini yapıyorlardı.

Ürkünç Ayı'yı birisinin bana verdiği bir ceketin altına gizlerken, belki yüzüncü kez dönüp Raff'e'ye baktım. Hava sanki sıfır dereceymiş gibi titriyordum ve kollarımı ne kadar etrafıma dolasam da ısınamıyordum. Etrafında ki onca nöbetçi ve melek varken, sadece koyu renkli saçlarının rüzgârda dalgalandığını görebiliyordum. İkizlerin bizim için bulduğu bir sürat motorunun sıralarından birinde yatıyordu.

Melekler ve nöbetçiler yana çekilip beklentiyle bana baktılar. Sonra, hep birlikte mavi göğe yükseldiler. Raff'e'nin bilinci yerindeydi ve bana bakıyordu.

Yanına gittim. Meleklerin önünde kocaman bir bebek gibi elini tutmamak için direnmişim ama bunu yapmayı çok istiyordum. Onu bilinci yerinde olmadığında bile utandırmak istememişim.

Ama artık diğerleri gittiği için, yanma oturdum ve eli-

ni tuttum. Eli ılıktı; içim ılınsın diye elini göğsüme yasladım.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

Bana öyle bir baktı ki, ona kanatlarını hatırlattığımı için suçluluk hissettim.

“Eee? Şimdi neler olacak? Seni yeni haberci mi yapacaklar?”

“Hiç sanmam.” Sesi çatladı. “Onlara karşı savaştım, sonra da bir Çukur Efendisi’ni cehennemden yeryüzüne getirdim. Bir seçim kampanyasında pek olmayacak şeyler bunlar. Beni onların gözünde kurtaran tek şey, onları melek salgınından kurtarmak için kanatlarımı feda ettiğimi düşünmeleri.”

“Her şeye sahip olabilirdin, Raffé. Uriel yolundan çekildikten sonra, meleklerle geri dönebilirdin. Seni kralları olarak seçebilirlerdi.”

“Habercileri olarak.”

“Aynı şey.”

“Meleklerin eskiden iblis kanatları olan bir habercileri olmaması gerek. Yakışık almaz.” Suratını buruşturup gözlerini yumdu. “Hem o görevi istemiyorum. Baş Melek Michael’e inadı bırakıp geri dönmesi için haber yolladık. O da bu görevi istemiyor.”

“Kimsenin istemediği bir görev için epeyi olay çıktı.”

“Birçok melek görevi istiyor ama asıl o görevi üstlenmesi gerekenler istemiyor. Güç en iyi onu istemeyenler tarafından elde tutulabilir.”

“Neden istemiyorsun?”

“Yapacak daha iyi işlerim var.”

“Ne gibi?”

Tek gözünü açıp bana baktı. “İnatçı bir kızı bana çılgınlar gibi âşık olduğuna ikna etmek gibi.”

Gülümsemeden edemedim.

“İstediğin şey bir domuz çiftliği değilse ne?”

Yutkundum. “Yiyecek bir şeyler bulmak için didinmediğimiz veya savaş vermediğimiz güvenli bir yere ne dersin?”

“Oldu bil o zaman.”

“O kadarı yeterli mi? Tek yapmam gereken bunu istemek mi?”

“Hayır. Her şeyin bir bedeli vardır.”

“Biliyordum. Nedir?”

“Ben.”

Yutkundum. “Şimdi, çok açık konuşmanı istiyorum. Çok uzun süredir hiç uyumadım ve adrenalinle yaşıyorum ki insanlar için en iyi yaşam tarzı bu değildir. Tam olarak ne demek istiyorsun?”

“Bana yine de söyletecek misin?”

“Evet. Söyle.”

Gözlerimin ta içine baktı. Huzursuz oldum ama kalbim bir yandan da okullu kızlar gibi hızla atmaya başladı. Yok, bir dakika. Ben *zaten* okullu bir kızdım. Birkaç kere gözlerimi kırptıştırıp acaba kızlar gözlerini böyle mi kırptıştırıyordu diye düşündüm.

“Ne yapıyorsun?”

“Ne?” Öfff, bu işi hiç beceremiyordum.

“Bana gözlerini mi kırptıştırıyorsun?”

“Ben mi? Yok canım. Sen ne... Haydi, söylesene.”

Gözlerini kısıp şüpheyle bana baktı. “Tuhaf bir durum.”

“Evet, öyle.”

“İşimi kolaylaştırmayacaksın, değil mi?”

“Kolaylaştırıyordum, bana artık saygı duymazdın.”

“Senin için bir istisnada bulunabilirdim.”

“Vakit kazanmaya çalışmayı kes. Ne demek istiyorsun?”

“Demek istiyorum ki... Ben... Ben...”

“Evet?”

İç çekti. “Beni çok zorladığını biliyor musun?”

“Sen ne?”

“Tamam, yanılmışım. Bunu geçelim. Geri dönene dek sence meleklerin nerede kalması daha iyi olur?”

“Çüş.” Kahkahalarla gülmeye başladım. “Az önce *yanıldığını* mı söyledin? Ne biçim bir sözcük bu? *Yanılmak*.” Ona gülümsedim. “Senin ağzından duymak hoşuma gitti. Çok melodik. Ya-nıl-mak-Yanılmakkkk. Yanılmak... Haydi, sen de söyle benimle.”

“Seni o kadar çok sevmeseydim, bu aşırı gürültülü ve sallantılı araçtan atar, buz gibi suda tir tir titretirdim.”

Gülüşüme bayılıyordu.

Hafifçe öksürdüm. “Hangi konuda yanılıyorsun?” dedim ciddiyetle.

Dik dik bana baktı; yanıt vermeyecek gibiydi. “İnsan kızları hakkında.”

“Öyle mi? İtibarınızı yerle bir eden ucubeler ve tiksinc hayvanlar olmadığımızı mı anladın?”

“Hayır. O konuda haklıydım.” Başını salladı. “Ama bunun her zaman kötü bir şey olmadığını fark ettim.”

Ona yan bir bakış fırlattım.

“Kim bilebilirdi ki?” dedi. “Bir ölüm yürüyüşünde o kadar ayağına dolanan birisinin buna rağmen büyülm,

inkâr edilmez bir biçimde karşı koyulamayacak kadar çekici olduğunu asla tahmin etmezdim.”

“Senin türün bunları mı tatlı sözler olacak görüyor? Çünkü nedense biraz daha... Hoş bir şeyler duymayı beklendim.”

“Kalpten gelen bir ilan-ı aşk duyduğunda bunu anlamaz mısın?”

Kalbim gümbür gümbür atarken boş boş suratına baktım.

Suratıma düşen saçlarımı okşadı. “Bak, farklı dünyalardan veya türlerden geldiğimizi biliyorum. Ama bunun önemli olmadığını anladım.”

“Artık melek kurallarını takmıyor musun?”

“Nöbetçilerim melek kurallarının meleklerle göre olduğunu anlamamı sağladılar. Kanatlarımız olmadan, asla tam olarak sürümöze kabul edilemeyiz. Her zaman bir yeni düşenin kanatlarını alıp bize takma konusu konuşulacak. Melekler kusursuzdur. Başkasından alınıp takılan kanatlarla bile asla kusursuz olamayız. Sen beni kanatlarım olsa da olmasa da olduğum gibi kabul ediyorsun. İblis kanatlarım olduğunda bile bana acıyarak bakmadın. Bana olan bağlılığın asla dinmedi. İşte, sen busun... Benim cesur, sadık, sevgi dolu insan kızsımsın.”

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, ne diyeceğimi bilemedim. “Kalıyor musun yani? *Benimle* mi kalıyorsun?”

Beni öpmek için doğrulmaya çalıştı ama acı içinde suratını buruşturdu. Ben ona eğildim ve dudaklarımız tam birbirine değmek üzereyken duraksadım. Ona o kadar yakın durduğumda, dudaklarımda hissettiğim ılıklik ve elektrik hoşuma gidiyordu.

İlk dudakları benimkilere kavuştu. Ellerimi sert göğsüne dayadım ve gergin karnından sırtındaki kesiklere dokunmamaya çalışarak beline götürdüm. Birbirimize sıkı sıkı sarıldık. Beni o kadar iyi hissettiriyordu ki. Öylesine ılık, öylesine güven veren bir histi ki.

O anın sonsuza dek sürmesini istedim.

“Ay, gerçek aşk.” Howler tekneye konup sallanmamıza neden oldu. “İçimden kusmak geliyor. Senin de içinden öğürmek gelmiyor mu, Hawk?”

“Ben daha ilk baştan bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmemiştim,” dedi Hawk arkadaşının yanına konarken. “Sözünüze kandıgım için sonsuza dek lanetleneyeğim.”

“Yaran ne durumda, patron?”

Howler ön kolundaki kıpkırmızı, derisiz kaslarını gösterdi. “Yaralarımızı karşılaştırıp kimin böbürleneceğine karar verelim mi?”

Sormak istemedim ama sormak zorundaydım. “Meleklerle ne oldu?”

“Michael’ı bulacaklar,” dedi Raffe. “Geri dönecekler ve onu yeni haberci seçecekler. Onu eninde sonunda yola getireceklerdir. İstemese de iyi bir haberci olacak.”

“Bizi rahat bırakacaklar mı?”

“Hepsi yakında gitmiş olacak. Sizler de dünyanızı yeniden inşa etmeye başlayabileceksiniz.”

“Ya nöbetçiler?”

“Benimle kalmayı tercih ettiler. İnsan kızlarına karşı asla önyargılı olmadılar; zaten esas sorun da buydu. İnsanlar onlarla epeyi uğraşacak sanırım.”

“Ama sırf kadınlar bizi kendi erkeklerine tercih ediyorlar diye,” dedi Howler.

“Öyle mi? Hepimizin sıradan erkekler yerine eski melekleri istediğimize o kadar da emin misin?”

Howler omuzlarını silkti.

“Eskisi kadar kusursuz olmayabiliriz,” dedi Raffe.
“Ama her şey göreceli.”

Ona dik dik bakmaya çalıştım ama gülmeden edemedim. “Evet, sana gülüyorum.”

Raffe beni çekip tekrar öptü. Gergin bedeninde eridiğimi hissettim. Elimde değildi. Karşı koymam gerektiğine bile emin değildim.

Dudaklarımız birbirini keşfederken, tüm dünyam Raffe’nin yarattığı hislerden ibaret oldu.

SONSÖZ

Eski mahallemizde yolun ortasından yürüyordum. Üstünde “Bizi muhafızlara karşı koruyacak olanlar kimler” yazan bir melek grafitisi bulanan çatlak binayı hatırladım.

Artık her kapıya kırmızı boyaya batırılmış bir tüy asılıydı. Sanırım, gittiğimizden beri bölge savaşını çetelerden biri kazanmıştı ve orası artık onların bölgesi haline gelmişti. Ama yine de tavan aralarında ve bodrum katlarında sıradan insanların yaşadığından şüpheleniyordum.

Kanlı av sırasında yarım adanın yanmayan en güney ucu artık bu bölgeydi. Duvarların birçoğu hâlâ isle kaplıydı ama binalar sağlamdı.

Kız kardeşim önümde çekirgelerinden birinin üstünde gidiyordu. İnsanlara seslenerek meleklerin gitmek üzere olduğunu ve artık gizlendikleri yerden çıkabileceklerini söylüyordu. Dikişleri iyileştikçe daha fazla konuşmaya başlamıştı; çenesini daha kolay oynatabiliyordu. Suratında her zaman dikiş izleri olacaktı ama en azından bedeni tamamıyla, hatta bundan daha fazla işlevsel olacaktı.

Biraz kilo almaya, et suyu haricinde katı yiyecekler yemeye de başlamıştı. Laylah Michael başa geçtiğinde Raff'e'nin onun hakkında iyi şeyler söyleyeceğini umarak Paige'i tedavi etmeye çalışmıştı. Paige'e her ne yaptıysa işe yarıyor gibiydi. Kız kardeşim hâlâ çiğ eti tercih ediyor ve sebze yemekten hoşlanmıyordu ama en azından ne tür et olduğu konusunda veya ölü ya da diri olup olmadığı konusunda seçici davranıyordu.

Annem bir alışveriş arabasını tangır tungur iterek peşimden geliyordu. Araba boş gazoz kutularıyla, eski gazetelerle, battaniyelerle, el ilanlarıyla ve çürük yumurta kartonlarıyla doluydu. İnsanlar el ilanlarından çok çürük yumurtaları almak için gizlendikleri yerlerden çıkıyorlardı ama Dee ve Dum insanlar kendilerini daha çok insan gibi ve daha az kıyamet fareleri gibi hissetmeye başladıklarında bu durumun değişeceğini söylemişlerdi.

Annem yakında cehennem yaratıklarının ve iblislerin dünyayı istila edeceğine emindi ve o günlerde hep peşinde olan o ufak kalabalığa bakılacak olursa, bir sürü kişi ona inanıyordu. Hurdalarla ve çürük yumurtalarla dolu kendi alışveriş arabalarıyla iki yanından gidiyorlardı. Annemin bu çöpleri neden yanında taşıdığını bilmiyorlardı ama insanlar nasıl çürük yumurtalar işe yaradıysa, günün birinde bunların da işe yarayacağını düşünüyor ve işlerini şansa bırakmak istemiyorlardı.

Bir arabanın ön sileceğinin altına bir el ilanı bırakırken, Raff'e'nin tepede Beliel'in eski iblis kanatlarıyla uçuşunu gördüm. Arabalara ve kapılara el ilanları bırakmak gibi "insan işleri" yapmak istememişti ama yine de bizi koruyordu.

El ilan ı ikizlerin bir başka gösterisiyle ilgiliydi. Bu seferki bir mini sirkti. Bir ucube gösterisinin herkesi bir araya getireceğine eminlerdi. Hem Günlerin Sonu'ndan daha fazla ucubenin olduğu bir dönem olmuş muydu?

Annem arkamdaki birisine bağırdı. Elimi derhal Ürkünç Ayı'nın üstüne atıp, kılıcımı çıkarmaya hazır bir biçimde arkama baktım. Ama annem sadece ona sormadan arabasından boş bir gazoz kutusu olan birisine çürük yurmurtalar fırlatıyordu.

Ayıcığın yumuşak tüylerini okşayıp, kendime o kadar ürkek olmamam gerektiğini söyledim. Savaş sona ermişti. Artık hayatta kalanları bir araya getirmenin ve dünyamızı yeniden inşa etmenin vakti gelmişti.

Ürkünç Ayı'nın bile bizlere güvenebilmesi için ikna edilmesi gerekmişti. Hâlâ kanlı avdan beri Raff'e'nin onu tutmasına izin vermemişt i ama ilerleme kaydediyorduk. Raff'e onun neler olduğunu, sırf artık kusursuz bir melek imajında olmadığı için onu kullanamayacak kadar değersiz olmadığını anlayacağını söylüyordu.

Sokağın ilerisinde bir korna çaldı. İkizler büyük ödülleri olan karavanın penceresinden el salladılar. Aslında, resmi bir birinci vardı ama nasıl olduysa ödül kendileri almışlardı. Ayrıntıları sormamıştım ama yeni sloganları "Ev Sahibi Takım Her Zaman Kazanır!" olduğu için, bunun kumarla bir ilgisi olduğuna emindim.

Annem hırsızın başına adamın çalmaya çalıştığı boş plastik şişeyi indirip duruyordu.

"Anne!"

Barışı sağlayabilecek miyim diye geriye dönüp yanlarına gittim.

TEŞEKKÜR

Kitabı bir sonraki seviyeye taşıyan beta okuyucularıma sonsuz teşekkürler: Nyla Adams, Jessica Lynch Alfaro, John Turner, Aaron Emigh ve Eric Shible. Tabii, inanılmaz coşkuları ve destekleri için Penryn & Günlerin Sonu okuyucularıma da kocaman bir teşekkür yolluyorum.